

ALFRED ELTON VAN VOGT & E. MAYNE HULL

PLANETE DE VÂNZARE

Planets for Sale, 1954

□ CAPITOLUL 1 □

Cei patru bărbați din avion rămăseseră tăcuți, privind afară. Nava venită de pe Pământ tocmai se golea de pasageri. Oamenii se înghesuiau pe pistele de aterizare, ducând o mulțime de bagaje. Unul dintre cei patru spuse ironic:

— Uite câți au încăput în „marfarul” ăsta pentru imigranți.

Un altul, un tip foarte solid, încercă și el să glumească:

— De-aia le și spune „marfare” - pentru că transportă întotdeauna marfă vie - oameni.

— Priviți, domnule Delaney! intră în vorbă cel de-al treilea, foarte surescit. Ia uitați-vă ce mai țipă! E cea mai grozavă din câte am văzut până acum!

Delaney era bărbatul masiv. Nu răspunse nimic. Ochii lui verzi-cenușii erau ațintiți la fata care se opri la câțiva metri de ei. Avea părul roșcat-auriu, trăsături fine, dar care trădau hotărâre, iar trupul îi era suplu și bine

clădit. Nu avea drept bagaj decât o mică valiză.

— Este drăguță, recunosc el, precaut.

O urmări apoi cu privirea în timp ce ea se întorcea cu spatele la ei și se îndrepta, fără grabă, spre ieșire. Delaney dădu din cap, în semn de încuviințare:

— Mda, merge. Luați-o și aduceți-o în apartamentul meu.

Coborî din avion, mai aruncă o privire în urma tinerei, apoi urcă într-o navetă rapidă, particulară, care porni imediat și se pierdu în înaltul cerului.

Evana Travis își continua drumul pe peronul pasagerilor, apropiindu-se de ieșire, fără să-și dea seama că era urmărită pas cu pas de cei trei bărbați. Era copleșită de emoțiile aterizării, dar încă se mai gândea la călătoria care tocmai se încheiase.

Nu se așteptase ca totul să pară atât de măreț. Chiar și numele galaxiei, Ridge Stars (Frontiera Universului), suna plăcut. Își imaginase un pâlc de sori, apropiați unul de altul, revărsând o vâlvătaie de lumină în jur. Imaginile nu avuseseră niciodată cine știe ce importanță pentru ea. Crescuse într-o lume în care se spunea: „Ei, câțiva ani-lumină acolo!”, așa încât întregul spațiu părea cumva limitat, ca și Pământul. Iar plantele făcute special pentru imigranți nu reușiseră să-i schimbe cu nimic impresia.

În timpul călătoriei a avut prima surpriză în cea de-a douăsprezecea zi, când ghidul a anunțat că toată constelația Ridge putea fi văzută cu ochiul liber. Era acolo, pe cer, la vreo două sute de ani-lumină. Galaxia era alcătuită din o sută nouăzeci și patru de sori formând un grup. Șaptesprezece din ei erau cam cât Sol, dacă nu cumva mai mari. Cel puțin așa anunțase ghidul. Evana văzu numai niște raze de lumină care străbăteau cerul întunecat, înviorat doar de sclipirea câtorva stele îndepărtate.

Apoi a avut senzația că se află pe un pisc înalt. Nu s-a mai putut gândi, însă, la stele, pentru că s-a auzit vocea însoțitorului de bord:

— În curând se va hotărî pe ce planetă vor fi debarcați pasagerii aflați la bordul acestei nave. Se va supune la vot: majoritatea va decide, iar noi, ceilalți, ne vom supune hotărârii lor. Deci, pe curând!

Evana rămăsese o clipă înlemnită, prea surprinsă pentru a mai putea face vreo mișcare. Apoi a încercat să se strecoare pe punțile și prin coridoarele aglomerate. În cele din urmă, a ajuns la cabina căpitanului și a început să protesteze, chiar înainte de a închide ușa după ea:

— Ce mai înseamnă și asta? Eu mă duc la sora mea, pe cea de-a treia planetă a galaxiei Doridora. Până acolo mi-am plătit biletul și acolo vreau să ajung, chiar dacă voi votați sau nu votați.

Tânărul care ședea în spatele unui pupitru de comandă, într-un colț al încăperii, a privit-o calm și i-a spus:

— Ești extraordinar de naivă.

— Ce vrei să spui? a întrebat Evana, uitându-se uluită la el.

El a zâmbit disprețuitor. Părea să aibă în jur de treizeci de ani, avea ochii albaștri și tenul bronzat.

— Acum te afli în spațiu, surioară, departe de regulile inflexibile de pe Pământ. Oriunde vei merge ai să vezi că ingineria atomică a construit un univers controlabil în orice moment. Acum destinele se fac și se desfac în fiecare zi, oamenii mor năpraznic în fiecare oră, iar hotărârile celor care dețin puterea sunt întotdeauna definitive.

I-a aruncat Evanei o privire diabolică, apoi a continuat:

— Totul este doar un joc, frumușico. Iar tu ai fost prinsă la mijloc. Condițiile de muncă de pe Pământ au fost îmbunătățite în ultimii cincizeci de ani, tocmai pentru a se preveni emigrarea masivă spre lumile noi ale galaxiei. Guvernele de pe planetele din sistemul Ridge Stars, ca și cele de pe alte planete, au fost nevoite să folosească tot felul de subterfugii ca să-i descurajeze pe imigranții amatori. Și cea mai bună soluție este să deturnezi, în mod sistematic, navele de pasageri. Uite, asta, spre exemplu, a fost trimisă pe Delfi II.

— Bine, dar s-a anunțat că noi vom vota și vom hotărî pe ce planetă să fim lăsați.

Tânărul a răspuns râzând:

— Da, da, sigur, a rostit el în zefleMEA, dar veselie i-a dispărut imediat de pe chip. Așa se va și întâmpla. Totul va fi corect și cinstit. Se vor proiecta imagini ale fiecărei planete, vor avea loc dezbateri, pe rând, se va elimina fiecare planetă discutată, totul va decurge cum scrie la carte. Dar aleasă va fi Delfi II, pentru că ea urmează la rând, iar noi vom arăta care sunt avantajele planetei Delfi și care sunt dezavantajele celorlalte planete de pe listă... E simplu, nu?

În timp ce Evana clătina din cap, nevenindu-i să creadă, el a continuat:

— Și pe urmă, Delfi e un loc grozav. Capitala ei, orașul Suderea, are patru milioane de locuitori, nouăsprezece clădiri cu mai mult de o sută de etaje fiecare, toate construite de operatori, acei oameni al căror nume este sinonim cu puterea și cu bogăția. Și cel mai mare dintre toți este tânărul Artur Blord, ai cărui strămoși au fost englezi, dar și norvegieni. Tipul este celebru. O să-i auzi numele rostit în fiecare oraș și în fiecare sat. În mai puțin de trei ani a strâns o avere astronomică, profitând de pe urma celor mai

înstăriți. Ăștia îi exploatează pe ceilalți, iar el îi exploatează pe ei. De ce atunci...

— Dar nu înțelegi? izbucnise Evana disperată. Pe mine mă așteaptă sora mea!

Bărbatul a ridicat neputincios din umeri:

— Uite ce e, duduie, guvernele de pe Ridge Stars au oferit un premiu pentru cine va inventa un sistem de transport interstelar care să nu intre în contradicție cu obiceiurile pământenilor. Dar până când se va găsi un asemenea inventator, ca să poți pleca de pe Delfi II, va trebui să te pui bine cu vreunul dintre proprietarii de nave spațiale particulare. Practic nu există nici un alt mijloc de transport public. Iar acum, mă tem că va trebui să rămâi în cabina mea până când va avea loc acel așa-zis vot. La mine asta e regula: fii politicos cu cei care ți se plâng de ceva, dar nu-i lăsa de capul lor. Nu te impacienta, n-am de gând să-ți fac nimic, deși dacă aș vrea ceva de la tine n-ai avea nici o șansă să-mi scapi. Dar un om ca mine, cu șaptesprezece neveste pe tot atâtea planete, cu treizeci și unu de copii și o inimă slabă, nu-și poate permite să se mai încurce cu alte femei.

Apoi ieșise, iar ușa se închisese în urma lui cu un pocnet.

Astfel, șapte zile mai târziu, Evana se afla pe Delfi II, deși nu-și dorise nici o clipă să ajungă acolo.

Se opri, ezitând, în fața uriașei porți a terenului de aterizare. Stătea acolo și, privind în jos către orașul mărginit de mare ce se întindea la picioarele ei, se gândea disperată și plină de îndoieli la situația în care se afla fără voia ei. Auzi un zgomot aproape de ea. Apoi o mână puternică îi acoperi gura și altele îi imobilizară brațele. Au luat-o pe sus și au urcat-o într-un vehicul fără aripi care s-a înălțat imediat în aer, cu ușurința fumului care iese pe coș. Evana începu să se zbată, încercând să se lupte cu bărbatii mascați care o țineau. Dar ei erau prea puternici, așa încât eforturile ei de a se elibera se dovediră zadarnice. Simți cum avionul ateriza. Răpitorii o ridicară iar pe umeri și coborâră niște scări. Ajunși într-o încăpere, au așezat-o pe o canapea.

Se simțea mai bine așa, lungită. O obosise lupta zadarnică. Începu să-i dispară și gustul sălcii pe care-l simțea în gură. Încet, încet, își dădea seama unde se afla. Era într-o cameră bine mobilată, iar la vreo zece metri de canapea stătea un tip mascat, foarte solid, care i se adresă:

— Aha! Ne-am revenit, da? Asta-i foarte bine.

Uitându-se atentă la masca pe care acesta o purta, Evana își înăbuși un strigăt de uimire. Avea în dreptul gurii o umflătură, cum văzuse ea în filme.

Era de fapt un aparat care-i modifica vocea celui care purta masca. Acest amănunt făcea ca toată întâmplarea să pară atât de absurdă, încât Evanei îi veni să râdă. Izbucni într-un hohot isteric. Apoi, recăpătându-și vocea, întrebă, cu răsuflarea întretăiată:

— Pot să știu ce înseamnă toate astea? Ce caut eu aici? Trebuie să fie o greșeală...

Urișul se întoarse brusc spre ea.

— Nu e nici o greșeală, îi răspunse răstit. Te-am adus aici pentru că ești o fată drăguță și inteligentă. Ai ocazia să câștigi o mie de stelari, o avere. Și ai s-o faci chiar dacă vrei, chiar dacă nu vrei. Și acum nu te mai uita la mine ca proasta, cu mutra asta îngrozită.

Evana încercă să vorbească, dar nu putu să articuleze nici un sunet. Îi trebui ceva timp până să-și dea seama de ce. Trăia un sentiment de ușurare! I se luase o piatră de pe inimă, iar ea era atât de zguduită, de parcă ar fi înghițit un dumatic nemestecat. Orice ar fi fost să i se întâmple, era sigură că nu avea să moară.

Omul i se adresă din nou:

— Ce știi despre Ridge Stars?

— Nimic, răspunse ea privindu-l aparent nepăsătoare.

— Bine, răspunse el cu satisfacție în glas. Cu ce te ocupai pe Pământ?

— Lucram ca operator la o bancă de date.

— Aha! exclamă el ușor dezamăgit. Ei, nu-i nimic, rosti în cele din urmă. Serviciul nostru de personal îți va găsi un instructor și într-o oră ai să devii o secretară personală ca toate celelalte.

Evana părea că nu înțelege ce i se vorbește. Ea se gândea că, iată, la asta se refereau poveștile pe care le auzea acasă, acele povești care spuneau că pe planetele îndepărtate până și cele mai mari orașe erau împărțite între puternicii zilei. Modul brutal în care o răpiseră pe ea, în văzul lumii, de pe un aeroport spațial, era un exemplu clar în acest sens.

Gardianul ei se scotoci prin buzunare și scoase, în cele din urmă un cartonaș alb.

— Uite, ăsta e numele hotelului unde o să stai. După ce ajungi acolo și te treci în registru, te duci la agenția pentru angajări FAIR PLAY. Or să se ocupe ei de tine. Ți-am scris adresa aici, pe spatele cărții de vizită.

Evana luă nepăsătoare cartonașul și îl vârî în poșetă. Se uită mirată la individul care o ținea prizonieră. Acesta îi dădu un pachetel pe care îl luase dintre sticlele de pe masă. Ea apucă pachetul cu degetele amorțite. El îi

spuse:

— Pune și asta în geantă. Ai înăuntru un bilețel prin care ți se explică tot ce trebuie să știi. Și amintește-ți: dacă totul merge bine ai o mie de stelari.

Nu, așa ceva nu era cu putință, nu era logic. Omul acela nu putea fi atât de prost încât s-o lase să plece de acolo, să iasă din acel apartament și să aibă încredere că ea va face ce i s-a cerut după ce avea să se piardă prin labirintul străzilor unui mare oraș.

— Ar mai fi încă două lucruri de spus, înainte de a pleca, adăugă el liniștit. Mai întâi, ai auzit de otrava care te ucide în șapte zile?

În timp ce îi vorbea, se aplecase spre ea, amenințător, iar ceva din tonul lui o înspăimânta mai mult decât cuvintele rostite.

— Da, bolborosi Evana. Este otrava care pătrunde în sânge și după șapte zile produce o reacție chimică în urma căreia...

Observă în mâna lui o seringă și, cu un țipăt, sări în picioare.

— Țineți-o, strigă el.

Evana uitase complet de ceilalți bărbați. Ei o țineau, în timp ce acul seringii i se înfipse în piciorul stâng, deasupra genunchiului. Apoi acul a fost smuls și cei care o imobilizaseră i-au dat drumul. Ea se prăbuși pe podea suspinând.

— Frumusețea otrăvii acesteia, mai spuse răpitorul, stă în aceea că poate fi preparată în mii de feluri, cu unele mici variații, dar antidotul conține o doză din otrava inițială, doză care, după cum vezi, se află la mine. Acuma să nu începi să-mi faci istericale. Vocea lui deveni aspră. Am să pregătesc antidotul și ai să-l găsești aici când vei îndeplini ce-ți cer.

— Bine, dar eu nu știu cum să ajung aici, strigă Evana disperată. Și pe urmă, dacă dumitale ți se întâmplă ceva?...

— În al doilea rând, trebuie să-mi mai iau o măsură de precauție. Este foarte posibil să nu-ți fie suficiente cele șapte zile pentru a face ce ai de făcut. Între timp, s-ar putea ca bărbatul a cărei secretară vei deveni să vrea să fii amanta lui. Îți dai seama, cred, că noi nu vom avea nici un fel de scrupule în ceea ce te privește, așa încât... Hai, țineți-o!

Un al doilea ac i se înfipse dureros în braț, chiar deasupra cotului. Cel care-i făcuse injecția ordonă:

— O. K., duceți-o de aici și lăsați-o în fața hotelului.

După ce ușa se închise în urma Evanei, Delaney își scoase masca. Rămase o clipă nemișcat. Chipul îi era întunecat, frământat de gânduri. Apoi

fața i se crispă într-un rânjet sinistru. Puse mâna pe eldofon și spuse:

— Dă-mi-l pe președintele de la J. H. Gorder Atomic Power Company de pe planeta Fasser IV. Spune-i că-l caută Delaney.

— Așteptați un moment, domnule, îl rugă centralista.

După un minut se auzi semnalul și o voce clară, puternică, izbucni:

— Aici Gorder. Spune, Delaney, ce-ai mai pus la cale?

— Primele mișcări împotriva lui Artur Blord au fost făcute, îl anunță Delaney. Spune-le și celorlalți că pot începe de mâine să vină la castelul lui Skal. Anunță-l și pe Skal că sosim.

□ CAPITOLUL 2 □

În camera ei, la hotel, Evana citea scrisoarea găsită în pachetul pe care i-l dăduse Delaney:

„Când citești aceste rânduri ai deschis deja pachetul pe care ți l-am înmănat și ai observat că el conține: (1) o tabacheră plină cu țigări; (2) un colier în formă de ceas; (3) o cutiuță cu pastile albe; (4) o piesă din cupru în formă de V; (5) o seringă. Țigările sunt otrăvite. Dacă se ivește ocazia, vei încerca să-i oferi una dintre ele celui care va deveni patronul tău începând de mâine. Vei alege, în orice caz, un moment în care să fiți singuri, iar el să aibă deplină încredere în tine. Din tabacheră ies două țigări în același timp. Întotdeauna, cea din exterior este otrăvită, cea din interior nu.

Pastiluțele albe reprezintă a doua modalitate de atac. Pot fi folosite pentru a otrăvi apa, cafeaua, alte băuturi. De asemenea, se sfărâmă ușor și pot fi presărate pe sandwich-uri, părând a fi sare.

Medalionul este un emițător radio. Imediat cum Artur Blord, viitorul tău patron, devine inconștient, deschizi capacul din spate și apeși pe butonașul din centru. Astfel îi vei anunța pe oamenii mei că primul pas către îndeplinirea scopului nostru a fost făcut.

Obiectul din cupru în formă de V îți va folosi să scurt-circuizezi sistemul de alarmă pe care Blord l-a instalat la ultimul etaj al sediului său care se află pe Financial Avenue la numărul 686. Pentru a îndeplini corect această sarcină este necesar să înțelegi cum sunt dispuse camerele.

Casa este împărțită în patru mari secțiuni: biroul, două apartamente și o terasă transformată în grădină. Biroul este alcătuit din trei camere: o anticameră, biroul secretarei și biroul personal al domnului Blord. Aici se află o ușă care dă spre apartamentul lui, format din opt camere.

Din biroul secretarei se trece în celălalt apartament, mai mic, cu numai

patru camere. Acolo ai să locuiești tu și sunt sigur că aceste amănunte te vor ajuta să nu faci vreo mișcare greșită. Orice ezitare, orice mic insucces se vor răsfrânge imediat asupra ta. Primejdia pe care o reprezintă otrava te va face să te abții de la gesturi pe care le-ai putea regreta.

Ambele apartamente au uși din sticlă ce dau spre terasa-grădină. În spatele ușii de la apartamentul lui Blord ai să găsești un obiect din metal prevăzut cu un orificiu. Vei introduce în acel orificiu V-ul din cupru, cu partea ascuțită, până când cele două capete translucide se vor aprinde.

În acel moment vei apăsa din nou pe butonul din medalion. Oamenii mei vor fi acolo în câteva minute. Trebuie să-i însoțești dacă vrei să-ți primești antidotul și recompensa. După aceea am să te transport pe ce planetă din sistemul Ridge Star dorești. Bineînțeles, pentru a fi în siguranță, nu vei putea rămâne pe Delfi II.

Cel de-al cincilea obiect din pachet, seringă, conține *Nonșalant*. Dacă-ți vei administra o doză mâine dimineață te va ajuta să-ți controlezi reacțiile și să-ți păstrezi culoarea din obraji, oricât ai fi de emoționată sau de nervoasă. Te sfătuiesc să iei câte o doză în fiecare dimineață, până vom duce planul la bun sfârșit”.

Imediat după ce termini de citit această scrisoare, mergi la agenția de angajări FAIR PLAY, a cărei adresă e scrisă pe cartea de vizită pe care ți-am dat-o. Te avertizez, în modul cel mai serios cu putință, că nu ai timp de pierdut. Mâine, timpul în care otrava „în-șapte-zile” își face efectul se reduce la șase zile.

Cu mișcări încete, Evana împături scrisoarea și o lăasă să alunece în sertarul măsuței care se afla lângă scaunul ei. Rămase o vreme nemișcată, încercând din răspuțuri să își adune gândurile. Apoi se ridică, își luă geanta, căută cartonașul alb pe care i-l dăduse acel om și ieși din cameră. Cum coborî în stradă, văzu în apropiere o firmă luminată cu neon: AGENȚIA DE ANGAJĂRI FAIR PLAY.

Neîndrăznind, încă, nici măcar să se gândească, păși alene pe trotuar. Nu se opri decât când ajunse lângă ușa înaltă, cu cutii de scrisori aurii. O deschise și păși în încăperea uriașă, plină de birouri a agenției de angajări. La scurt timp după aceea își completa deja formularul de înscriere.

Dormise prost noaptea trecută. Nu uitase, însă, să-și injecteze o doză de Nonșalant în braț. Dar cu toate întâmplările, gândurile și amintirile care-i invadau mintea, persista un sentiment de teroare: trebuia neapărat să facă ce-i ceruse atât de amenințător omul mascat. Nu avea nici o altă soluție.

Dimineața străzile erau aglomerate. Pe bulevardele lungi și largi se

mișca încolo și încioace o masă de oameni. Pe deasupra pluteau nenumărate vehicule spațiale. Pe Financial Avenue, la numărul 686, se afla o clădire din metal care semăna cu o săgeată. Era îngustă la capătul superior, dar la bază ocupa cam nouă cvartale. Pe sub ea șerpuiau străzi late, iar în jurul ultimelor etaje zburau în toate direcțiile o mulțime de aeronave. Cam în dreptul etajului patruzeci strălucea în soare o firmă pe care scria:

ARTUR BI. ORD HOLDING CO., LIMITED.

În mintea Evanei stăruia un sigur gând: nu avea nici o șansă să devină secretara unui om, când probabil mii de angajați ai firmei ar fi dat orice să fie promovați în acea funcție atât de importantă. Dar fata din spatele biroului de informații de la parter privi cu invidie cartea de vizită a agenției și-i indică:

— Urcați la etajul o sută nouăsprezece. Eu am să-l anunț pe domnul Magrusson.

La etajul o sută nouăsprezece o aștepta chiar la lift un individ grăsun, trecut de prima tinerețe.

— Eu sunt domnul Magrusson, director general la ARTUR BLORD HOLDING COMPANY, se prezintă el.

Îi zâmbi tinerei, privind-o cu ochii lui albaștri, umezi. Apoi continuă:

— Când solicităm agenției FAIR PLAY să ne trimită o fată care să îndeplinească toate condițiile cerute de domnul Blord, eu trebuie să verific două lucruri: 1. Este adevărat că ai sosit de pe Pământ cu transportul de ieri? 2. Este aceasta prima ta slujbă pe o altă planetă decât Terra?

Așadar, faptul că sosise acolo de curând era un mare avantaj pentru ea. Evana trase adânc aer în piept și rosti:

— Vă jur că acesta este adevărul!

Mulțumit de răspuns, Magrusson dădu din cap, cu bunăvoință.

— Bine. Sigur că o să verificăm atent aceste lucruri. Dar, deocamdată, te voi conduce la etajul unde se află sediul firmei. Acolo se află birourile și apartamentul unde vei locui. Așteptăm ca domnul Blord să sosească dintr-o clipă în alta. Între timp, te poți familiariza cu noua ta locuință. Pe aici, te rog.

Evana îl urmă pe coridor până la un alt ascensor, care îi transportă până la ultimul etaj. Intrară pe o ușă pe care scria **TRECEREA OPRITĂ**, apoi Magrusson deschise o a doua ușă. Făcu un pas înapoi și îi dădu ei voie să intre prima, spunând:

— Începând de acum, tot ce se află la acest etaj trece în grija ta. Poți să te uiți peste tot pe unde nu e încuiat și poți să-mi ceri orice informație dorești. Succes, domnișoară Travis. Noi sperăm că vom colabora în cele mai bune condiții.

Dădu din cap zâmbind, apoi ieși.

Faptul că rămăsese singură nu o liniștea deloc pe Evana. Nu putea scăpa de gândurile negre care o apăsau, atâta timp cât nu se întrevedea nici o speranță. Era parcă paralizată, îi reveneau mereu în minte cuvintele care o îngroziseră: *Așteptăm ca domnul Blord să sosească dintr-o clipă în alta*. O stăpânea o senzație ciudată, cum nu mai trăise niciodată.

Îi făcea însă plăcere să cerceteze încăperile. Faptul că știa dinainte cum sunt dispuse nu-i micșora cu nimic încântarea de a le descoperi. Totul corespundea întocmai descrierii din scrisoare. Ea acum nu trebuia să mai vadă decât detaliile. Biroul ei era o cameră mică și confortabilă, în care văzu câteva rafturi cu cărți, niște fișiere și un birou echipat cu aparatură electronică. De-a lungul pereților erau așezate tot felul de dispozitive ciudate pe care le privi în treacăt.

Biroul patronului semăna cu cel al secretarei, numai că era ceva mai mare și lipseau fișierele. Evana nu intră în cele opt camere ale apartamentului lui Artur Blord. Aruncă numai o privire, prin ferestrele camerei de zi, către terasa-grădină înverzită. Se gândi că, probabil, ar fi trebuit să se asigure că sursa de alimentare a sistemului de alarmă se afla în locul indicat în scrisoare. Dar...

Așteptăm ca domnul Blord să se întoarcă dintr-o clipă în alta...

Se întoarse în biroul secretarei. Încet-încet își veni în fire. Nu îndrăzni, totuși, să-și continue explorarea, începu, însă, să cerceteze cu atenție fișierul. Acesta conținea numai informații referitoare la geografia câtorva sute de planete. Descoperi o mulțime de date despre metale, păduri, pietre prețioase, terenuri rentabile, estimări valorice care păreau să nu aibă nici o legătură cu estimările bănești ce existau și ele acolo. Spre exemplu, un câmp de crom de pe planeta Tanchion IV era considerat de primă valoare – o sută de miliarde de stelari. Zonele lipsite de resurse erau pe locul doi. Oricând puteau fi cedate.

Sistemul dual de valori era prezent peste tot. Pentru o pădure de pe Tragona VII, prima valoare era: „O adevărată comoară. Inestimabilă”. Cea de-a doua suna: „Operator Dennis Kray. Puternic, inteligent. De ținut minte”.

Evana simți că i s-a făcut foame. Observă cu surprindere că se făcuse deja ora două. În același timp își dădu seama că nu intrase încă în apartamentul care îi era destinat. Îi era ciudă că fusese atât de slabă. Nu-și putea permite în acel moment nici o ezitare. N-ar fi fost decât scrupule inutile.

Se bucură să descopere o cameră de zi și un dormitor care ar fi fost pe

placul oricărei femei. Culorile pastelate conturau un decor plăcut, dar destul de comun. Peste tot erau podoabe, bibelouri, franjuri și dantele procurate din magazine în care un bărbat n-ar fi intrat niciodată. Se simțeau în acele încăperi gusturile specific feminine ale fostei locatari, secretara-amantă, care fusese înlăturată fără nici o explicație.

După ce-și potoli foamea, Evana începu să privească critic în jur. Desigur, toate mărunțișurile inutile trebuiau să dispară din sufragerie. O cameră de zi trebuie să fie elegantă, confortabilă și cochetă, nu plină de zorzoane. Locul feminității este în dormitor. Ea își dorise întotdeauna un baldachin scump din patru foi și... Dându-și seama că mintea ei o luase razna, Evana se așeză îngrozită. Își spunea: Cum e oare cu putință? Cum de m-am gândit măcar o clipă să accept toate astea?

Se ridică în picioare și de-abia atunci observă fotografia aflată pe policioara de deasupra căminului. Își dădu imediat seama că e poza lui Artur Blord. Părea un tip la vreo treizeci de ani. Fața îi era prelungă, cu un nas aristocratic, bărbia puternică și buzele bine conturate. Aspectul lui o tulbură. Nu pentru că ar fi avut vreo importanță cum arăta. Ea oricum avea o misiune de îndeplinit. Amintindu-și de asta, simți cum o cuprinde amețeala. Se prăbuși pe canapea și-și acoperi fața cu palmele. După ce se liniști se uită din nou la fotografie. Își aminti ce-i povestise comandantul cargoului cu care venise despre operațiunile industriale și financiare ce se fac în această parte a galaxiei. Era ciudat faptul că omul rostise numele lui Artur Blord, spunând că el este cel mai tare dintre toți, pentru că – oare cum spusese comandantul? – ceilalți exploatează oamenii, iar el îi exploatează pe ei.

Evana se întreba cum anume ar fi putut el să-i exploateze pe cei care acum se foloseau de ea pentru a se răzbuna. Sau poate că o răpiseră numai așa, ca o măsură de prevenire. Privind chipul din fotografie, încerca să-l compare cu cei care îi administraseră otrava, oamenii care pur și simplu dispuneau de viața ei.

Ațipi, iar când se trezi observă că se întunecase. Intră pentru o clipă în panică, dar își reveni atunci când văzu o lună uriașă ce ieșea dintr-un nor întunecat. Își trimitea razele prin fereastră, inundând camera cu o lumină difuză. Evana se repezi la geam și privi îndelung astrul, de cel puțin zece ori mai luminos decât satelitul natural al Pământului. Instructorul care le vorbise în timpul călătoriei spunea, își amintea tânăra, că, de fapt, aceea nu era lună, ci o altă planetă, lipsită de viață, la fel de mare ca și Delfi II. Cândva, înainte ca oamenii să ajungă pe Delfi, acea planetă fusese și ea locuită. Evana își aminti însă în ce situație se afla. Era ciudat că se putea gândi la astfel de lucruri, ca și când...

Bzzz! Sunetul o făcu să sară în picioare. Înlemni când dintr-un difuzor fixat în perete auzi vocea puternică, clară a unui bărbat:

— Domnișoară Travis, vă vorbește Artur Blord. Vă rog să veniți imediat la mine în birou.

□ **CAPITOLUL 3** □

Mie, spunea Artur Blord o oră mai târziu, îmi plac orașele noi, planetele noi, care nu au viață, nu au cultură, nu au nici un fel de instituții, nu au străzi aglomerate. Nimeni nu se flutură de colo până colo formulând interdicții pentru asta, pentru aia, pentru cealaltă. Dacă unul crede în ceva – și cine nu-și are credința lui? – nu încearcă să se impună și în fața altora. Stai puțin, mai am ceva. Pune repede mâna pe un creion. Ce urmează trebuie să știi numai tu. Evana se pregăti să scrie. Timp de o oră avu impresia că se află în centrul unui ciclon. Mai scrisese și altă dată după o dictare rapidă. Noul ei patron dicta însă ca și cum ar fi vorbit, părând că nici măcar nu gândește ce spune, fără să-și ia – se gândea Evana – nici o măsură de precauție. Vorbi, până la sfârșit, despre vastele proiecte în care era angajat, trecând de la o afacere la alta cu o uluitoare rapiditate. De fiecare dată ținea să precizeze: „Asta trebuie să știi numai tu”. La un moment dat spuse:

— O precizare: de fiecare dată să scrii numele companiei noastre cu litere mici, dar cuvântul *limited* să fie cu litere mari. Există niște reglementări legale cam ciudate referitoare la tipul acesta de activitate în sistemul Ridge Stars. S-a spus, spre exemplu, că, scris cu litere mici, cuvântul *limited* apare nesemnificativ pe lângă numele răsunător al unei companii importante. Dacă îl scrii prescurtat s-ar putea să-ți dai seama că, fără să știi de ce, se întâmplă ceva neplăcut cu contul tău de la bancă. Ți s-a spus, probabil că trăim într-un secol al științei. Ei bine, să știi de la mine că nu-i chiar așa...

Evana nu-și dădu imediat seama că el schimbase deja subiectul. Clipi nervos și îl ascultă cum divaga, vorbind cât putea de repede:

— Nu e chiar așa, pentru că marile descoperiri ale zilelor noastre nu și-au făcut simțită prezența în știință, ci în felul cum știința este folosită. Oamenii se minunează întotdeauna că eu nu am titluri de savant. De fapt, eu sunt un norocos. N-aș putea să-ți spun care este configurația electronică a mai mult de zece-doisprezece atomi, nici compoziția chimică a mai mult de câteva substanțe. Dar știu ceva ce valorează de mii de ori mai mult decât asta: știu la ce se folosesc toate, știu care este legătura dintre ele și ființele umane, și progresul uman. Eu mă socotesc un fel de supra-coordonator al unei lumi. Lăudăroșenia lui o făcu pe Evana să prindă curaj. Sau poate că a vorbi despre el devenise un fel de obișnuință. Probabil că în ciuda faptului că

părea atât de încrezut, odată ce îl cunoștea, s-ar fi putut dovedi un tip simpatic. Dar teama permanentă ce o stăpânea nu-i dădea voie să se gândească prea mult la astfel de lucruri. Pentru ea nu exista decât imperativul misiunii pe care o avea de îndeplinit. Iar el se dovedea – slavă Domnului – naiv și nu părea să aibă vreo bănuială. Acum, imediat, are să scoată țigările și... Dar ce-a spus? Țigări!... Da, o întreabă dacă nu vrea și ea o țigară.

Evana tresări, speriată.

— Nu, mulțumesc, le am pe ale mele, spuse.

Blord observa cum, pe biroul lui, acul indicator conectat la scaunul Evanei săltă nebunește. Da, da, țigări otrăvite, gândea el sardonice. Și el se tot străduia de mai bine de o oră să observe ceva mult mai subtil. Își dăduse seama că era ceva în neregulă cu fata încă de când o văzuse intrând în birou. După atâtea sute și mii de ore pe care și le petrecuse observând, fusese în stare s-o citească chiar de la prima privire pe care i-o aruncase. Era clar că era extrem de surescitată, fără însă a lăsa să se observe. Asta însemna o doză de Nonșalant, la o sută de stelari gramul. Putea o imigrantă sosită ieri să aibă atâția bani? Bineînțeles că nu.

Tot restul jocului lui fusese doar o încercare de a afla cine se afla în spatele ei. Numele pe care el le pronunțase până atunci nu provocaseră nici o reacție din partea ei. Ca dovadă, acul de-abia se mișcase. Dar poate că ea nici nu cunoștea acele nume. Trebuia să treacă la acțiune.

— Aha! țigări de pe Pământ! rosti el mimând nerăbdare. Te superi dacă te rog să-mi dai una? Câteodată le simt cumplit lipsa.

Se ridică și ocoli biroul, să ajungă lângă ea. Ea acționează resortul din tabacheră și scoase două țigări. O luă pe cea din interior, iar pe cealaltă i-o oferă lui. El o luă fără să ezite și îi oferă foc. Apoi se întoarse pe scaunul lui și se așeză jucându-se cu țigara. Observă satisfăcut că acul indicator încerca parcă să sară de la locul lui.

În cele din urmă, zâmbind, puse țigara în gură, aprinse bricheta, privi o clipă flacăra și... apăsă cu piciorul o pedală care activă energia din scaunul pe care ședea fata. Ea se ghemui brusc, asemeni unui copil care adoarme.

— Uite ce e, doctore, spunea Blord câteva minute mai târziu, la telefon. Știu că e trecut de ora două, dar aș vrea să vii imediat la mine. Am aici o fată căreia vreau să-i faci un control psihic și fizic complet. Dacă va fi nevoie aplici și terapie prin hipnoză. Vreau să obținem de la ea imaginile celor cu care a avut de-a face, să-i putem astfel identifica, chiar dacă ea i-ar fi văzut mascați. Trebuie să aflăm o dată cine mă hărțuiește.

Testele au durat aproape o oră, dar când au terminat obținuseră toate informațiile dorite. Dr. Gregg stinse luminile puternice care se reflectaseră pe trupul fetei adormite. Blord, uitându-se înspre ea cu o privire sălbatică, se gândea: „Cei care i-au făcut asta unei tinere nevinovate merită să moară de cea mai cumplită moarte”. În cele din urmă, silindu-se să râdă, spuse cu voce tare:

— Nu are rost să ne mai frământăm degeaba. Știu prea bine că nu există nici o modalitate de a opri acțiunea otrăvii „în-șapte-zile”. Numai nemernicii de teapa ăstora o folosesc. Și pe urmă, într-un univers cu miliarde de planete, cum aș putea eu să găsesc fabrica secretă unde această afurisită otravă a fost fabricată? Bătrânul doctor, privindu-i gânditor, îl întrebă:

— Dar de ce nu încerci să angajezi bărbați ca secretari?

Blord răspunse, mișcând din cap:

— Toți bărbații care vin pe Delta II sunt prea ambițioși ca să poată deveni angajați de încredere. Am încercat și asta, de două ori. Mai întâi a fost un tip pe nume Ganelson, care le-a vândut celor de pe Munar I informații despre afacerile mele, pe urmă s-a dus ca operator pe una din planetele Gildal și a făcut avere acolo. Celălalt n-a putut suporta gândul că eu am atâția bani și a încercat să mă împuște. Vezi tu, bărbații se consideră a fi într-un fel de competiție cu mine, femeile nu. Am avut femei care au fost furioase pe mine că nu m-am însurat cu ele, dar niciuna n-a încercat vreodată să-mi facă vreun rău. Ți se pare, poate, că ce-ți spun pare lipsit de sensibilitate, dar este purul adevăr.

Privirea lui întunecată se tot plimba pe trupul nemișcat al Evanei.

— Fata asta e prima care vine la mine cu intenții criminale. Dar se pare că mi-a fost descoperită slăbiciunea de a angaja secretare proaspăt sosite de pe Pământ, contând pe loialitatea lor. Cred că ar trebui să aflu cine coordonează din umbră activitatea de la agenția de angajări FAIR PLAY. Se opri o clipă, rânjind sinistru, apoi continuă:

— Trebuie să fie Delaney, Gorder, Dallans, Cansy, Neek și, fără îndoială, ceilalți nouăsprezece care se bat pentru premiul oferit pentru noul mijloc de transport intergalactic. Știu că au fost șocați când, acum două săptămâni, mi-am anunțat și eu intrarea în competiție. După câți bani au investit ei în cercetări, să apară unul care are reputația de a nu pierde niciodată... Dar de data asta pot să spun cu mâna pe inimă că am cele mai curate intenții. Tot ce fac pentru binele întregului Ridge Stars. Ei, bine, aproape tot, adăugă, zâmbind sarcastic.

— Și care-i pontul cu transporturile astea? întrebă Gregg.

— Păi, folosesc metoda mea obișnuită: cred în geniul omenesc și mă bazez pe firea omenească. Poate nu mă crezi, dar laboratoarele mele de cercetări au început să lucreze la asta de-abia acum o lună. Și cu toate astea, noi vom câștiga.

Ochii cenușii sclipind de inteligență, ai bătrânului doctor, îi aruncară o căutătură gravă.

— Nu știu, tinere, ce ai de gând să faci, dar știu că te-ai vârât într-un cuib de viespi. Cum rămâne însă cu fata asta? Mai are numai cinci zile de trăit. Crezi că vor mișca măcar un deget pentru ea dacă nu le oferă ce i-au cerut?

— Eu unul nu cred că ar salva-o nici dacă ar face cum vor ei, izbucni Blord. Ce naiba, eu nu pot să port răspunderea pentru tot ce se întâmplă în lumea asta. Îmi pare rău pentru ea. Singura ei șansă ar fi ca eu să mă las capturat, conform planului lor. În cel mai rău caz se vor întâlni la castelul lui Skal, pe Delfi I. Este singurul loc unde s-ar putea strânge o asemenea gașcă. N-au încredere unul în altul, dar au toți încredere în Skal, atâta vreme cât discută în termenii lui. Dacă aș ști că am o șansă din cinci, aș accepta să fiu oaspetele lui Skal, dar nu...

Tăcu și miji ochii, semn că se gândea la un plan. Își dădu însă seama că doctorul îl privea zâmbind. Acesta îl întrebă:

— Ce să fac, fiule? Să las totul așa cum este?

— Da, răspunse Blord încetișor. Da.

E în mine instinctul ăsta, dorința de a mă juca cu focul. Evana nu știu nimic altceva decât că a leșinat. Când și-a revenit, Artur Blord tocmai își aprindea țigara. Îl privi uluită și văzu cum inspiră fumul cu satisfacție. Se crispă toată, iar în ochi i se putea citi spaima.

Apoi el se prăbuși pe podea și rămase întins cu fața în sus, iar lumina care se revărsa din tavan îi scotea în evidență chipul și ochii închiși. În acea poziție trăsăturile lui aristocrate păreau mai accentuate. Toate aparentele defecte, volubilitatea excesivă, îngâmfarea, lăudăroșenia, toate dispăruseră lăsând locul unei atotstăpânitoare liniști și relaxări. Arăta precum Adonis doborât de mistreț. Părea mort de-a binelea.

Ciudat, se gândea Evana privindu-l, cum știuse ea încă de la început că nu poate trăda pe nimeni pentru a se salva pe sine. Ciudat cum presimțise că în ultimul moment va trăi această realitate. Căzu greu pe scaun și își acoperi fața cu palmele. După câteva minute bune, Blord se ridică și rosti amabil:

— Îți mulțumesc, Miss Travis. Felul cum ai acționat în cel mai critic moment m-a convins că trebuie să încerc să te salvez. Acum trebuie însă să

înțelege totul. Uite ce...

Încă mai vorbea șapte minute mai târziu, când se auzi o sonerie. Imediat, când oamenii lui Delaney intrară în cameră, el căzu din nou în transă. Trei dintre aceștia îl luară pe sus și-l urcară în nava spațială care aterizase pe acoperișul clădirii. Evana îi urmă tăcută, aproape fără să-și dea seama că cel de-al patrulea om o ținea strâns de braț.

Blord, întins pe o banchetă îngustă, simți cum nava decolează pornind către Delfi I.

□ **CAPITOLUL 4** □

Castelul lui Skal se înălța pe vârful unui munte de pe planeta-satelit a lui Delfi II. Relicve ale unei civilizații de mult apuse, cele douăzeci de turnuri străpungeau cerul asemeni unor săbii uriașe. Nici un om nu pătrunsese încă în labirintul acela. Oamenii intrau acolo numai cu permisiunea ultimului urmaș al celor ce construiseră castelul, cel pe care cu toții îi numeau Skal.

Și asta nu pentru că oamenii n-ar fi făcut demersuri destul de subtile, se gândea Blord cu sarcasm. Guvernele Ridge Stars încercaseră în mai multe rânduri să distrugă acea ciudată structură, să pună astfel capăt amintirii unei forme odioase de trafic de carne vie. Dar energia atomică pe care au folosit-o s-a prelinș pur și simplu pe turnurile acelea neobișnuite, așa cum s-ar fi prelinș apa pe o bucată de metal. Giganticele porți au rămas intacte după cele mai puternice explozii. Navele-patrulă, destinate să împiedice intrarea în castel a vizitatorilor ocazionali dispăreau într-un mod misterios și nu se mai afla niciodată nimic despre ele. Și în tot acest timp Skal lăsase să se înțeleagă că acel castel era un loc unde se puteau întâlni oameni care altfel nu s-ar fi putut înțelege unii cu alții.

Viteza avionului se micșoră. Blord asculta încordat un scrâșnet metalic, un hureit estompat care se auzea afară, undeva în fața lor. Zgomotul dispăru la fel de repede cum și apăruse. Avionul continua să înainteze.

Apoi se opri. Scrâșnetul metalic se auzi din nou, vibrant, de această dată în spatele navei. Intraseră, se gândea Blord, în castel, iar el era condamnat irevocabil. Rămase întins, cu ochii închiși, dar trupul îi era străbătut de fiori. Nu mai avea mult de așteptat.

Ceva ciudat, ceva nefiresc îi invadă mintea. Se așteptase la așa ceva. Auzise o mulțime de povești care vorbeau despre felul cum Skal citea gândurile, dar realitatea era într-adevăr cutremurătoare. Stătea întins, luptându-se cu sine însuși, încercând să domine groaza ce puneă stăpânire pe el. Vedea cu ochii minții conturul unei reptile lungi, acoperite cu solzi,

ghemuită undeva într-un adânc întunecos, care-i scruta creierul cu o privire lipsită de orice atribut al umanului. Skal își proiecta propria imagine. Minte reptilei îl studie o vreme, apoi îi transmise un gând tăios și parcă totuși, indiferent:

— Mă pui în încurcătură, Artur Blord. Tu nu ești inconștient cum pretinzi și, totuși, ai venit în vechiul meu sălaș de unde nimeni nu pleacă viu decât dacă ai mei clienți doresc asta. Am să-mi dau seama ce planuri pui la cale, dar am s-o țin numai pentru mine, n-am să spun nimănui. Să nu crezi, însă, că vei obține ceva încrezându-te în propriile forțe. Nici agonia, nici dorința nestăvilită nu te mai pot salva acum.

Făcând un efort intens de concentrare, Blord reuși să trimită un răspuns către imaginea monstrului:

— Am să te plătesc dublu, triplu față de cât îți dau ei...

I se păru că un răs în surdină îi penetrează mintea. Apoi receptă un gând ironic:

— Crezi că poți întina onoarea casei mele? Află atunci că loialitatea și protecția mea se vor îndrepta către cei în stăpânirea cărora se află Castelul meu. Asta e legea mea...

Din nou apăru râsul acela neauzit.

— ...Așa va fi întotdeauna... sau cel puțin până când mă voi sătura de caraghioșii ăștia care vin aici să li se asigure protecție.

Blord mormăi în gând:

— Să te ia toți dracii, creatură afurisită!

Aproape că rostise aceste cuvinte cu voce tare. Dar, în mintea lui, imaginea monstrului începu să se estompeze, până când dispăru cu totul, lăsând însă în urmă râsul acela nefiresc. Aproape în același timp – și probabil că de aceea se întrerupsese conversația lor telepatică – mâini puternice îl apucară și-l săltară de pe banchetă. Se auzi o voce:

— Puneți-l în gravitor. Pe Travis țineți-o la bord. O să se ocupe șeful de ea mai târziu.

Se auzi un șuierat, iar gravitorul se puse în mișcare. Părea că alunecă pe o suprafață netedă ca sticla. Mușchii pleoapelor lui Blord își slăbiră puțin crisparea, încet, cu grijă, îndrăzni pentru prima oară să-și mijească ochii. Alunecau printr-un tunel întunecos cu o viteză uluitoare, mai iute ca gândul. Lumina difuză ce se împrăștia din tavan nu părea să provină direct de la o sursă, ci putea fi percepută mai degrabă ca o reflectare. Brusc, tunelul se lărgi și pătrunseră într-o încăpere circulară, imensă. Blord avu impresia că deslușește niște siluete în semiobscuritatea camerei. În secunda următoare

vehiculul se opri. Se auzi o voce din umbră:

— Aha! A sosit oaspetele nostru. Treziți-l!

Blord se ridică singur. N-avea nici un chef să i se injecteze doza de medicament necesară pentru a-l trezi. Somniferul din țigări fusese prevăzut să aibă efect pe o durată relativ scurtă, așa încât trezirea lui n-a stârnit prea multe suspiciuni. În orice caz, ceva îndoieli ar fi fost chiar bine venite. Blord privi atent în jur și exclamă:

— Oh! Dumnezeuule mare!

Era într-adevăr surprins, fără nici o exagerare. N-avea rost să ascundă asta, se gândea, dar nu strica să o afișeze.

Observă că din centrul dușumelei lumina o lampă cu raiu. Lumina fantomatică părea că vine cumva de dedesubt și făcea ca numai contururile trupurilor celor prezenți să poată fi distinse. Măștile pe care aceștia le purtau sporeau impresia de non-uman a interiorului. Această senzație se risipi însă atunci când umbra care vorbise mai devreme spuse din nou:

— Nu cred că trebuie să mai amânăm. Suntem cu toții oameni cu un program încărcat și în legătură cu scopul acestei întâlniri nu are nimeni nici o îndoială. Sunt sigur că până și domnul Blord înțelege asta, încheie el pe un ton ironic.

— Afurisit să fiu dacă înțeleg ceva, rosti acesta răspicat. Apoi adăugă, ușor mâhnit: Și cred că am dreptul să...

Bărbatul mascat îl repezi:

— Un om care se pregătește să moară nu mai are nici un drept. Domnule Blord, dumneata te amesteci de prea multă vreme în treburile altora. Ne-am săturat de trucurile dumitale superinteligente și ne-am săturat să tot profiți de pe urma celorlalți oameni cinstiți. Dar atâta despre asta. După cum am spus, știm exact pentru ce ne aflăm aici. Ar fi poate bine ca, de dragul oaspetelui nostru, să recapitulăm un pic: După cum știți, atunci când Interstellar, o filială a companiei Galactic, crezând că dacă deține controlul asupra mijloacelor de transport va fi invincibilă, a solicitat prețuri exuberante și avansuri enorme pentru a începe organizarea transportului de pasageri și de marfă în galaxia Ridge Star, ei bine, atunci guvernele noastre au anunțat o competiție deschisă și cinstită. Au obținut monopolul pe plan local asupra unui sistem de transport cu mult inferior celui propus de Galactic și le-au cerut competitorilor să-și pună echipele de cercetare la treabă și să încerce să obțină rezultate mai bune. Toate îmbunătățirile aveau să fie garantate de companiile care le-ar obține. În cazul în care ar exista paritate s-ar fi propus o departajare echitabilă...

— Scuzați-mă, îl întrerupse Blord, a descoperit cineva până acum o modalitate de transport cel puțin pe jumătate rapidă și eficientă față de cea propusă de Galactic? Dacă nu, atunci înseamnă că fiecare din această încăpere își taie singur craca de sub picioare. Din punct de vedere financiar, vreau să zic.

— Ce vrei să spui? întrebă o voce.

— N-are nici o importanță ce vrea să spună, mormăi cel care stătea în picioare. Nu-ți dai seama că încearcă să se târguiască cu noi?

— Vreau să zic, îl întrerupse Blord, că o investiție capătă valoare proporțional cu viteza cu care poate să producă bunuri vandabile. Singurul motiv pentru care am hotărât să intru în această competiție a fost acela că am auzit că treburile s-ar mișca atât de greu, încât...

— Taci!

Blord jubila. Aruncase în joc prima carte norocoasă. Era una din problemele care în mod sigur îi frământase și pe ei, dar nu fusese încă niciodată atât de tăios exprimată. Cel care vorbise mai devreme continuă:

— Acum două săptămâni Artur Blord și-a anunțat, cu surle și fanfare și cu o adevărată explozie publicitară, intrarea în competiție. Ceea ce fusese o afacere serioasă și foarte costisitoare a devenit astfel un circ, rosti acea voce, încărcată de resentimente. Pentru că un circ a făcut fantastica reputație a acestui om din munca a nouăzeci și patru de companii în care s-au investit milioane de stelari pentru cercetare. Au devenit toate prilej de amuzament, de compătimire din partea ziariștilor, ținte vulnerabile pentru toți proștii, toți caraghioșii, toți zurbagiii. Și nu există, desigur, nici o îndoială că Blord, conștient fiind de prestigiul lui, știe că nu are cum să piardă. În aceste condiții, pentru a-l împiedica să câștige, am hotărât cu toții într-o întâlnire anterioară să-l aducem pe Blord aici prin intermediul lui Skal. Mie mi-a revenit astfel sarcina de a organiza îndeplinirea acestui scop. Noi trebuie să obținem aici și acum secretul descoperirilor acestui om și să-l silim să ne cedeze toate drepturile asupra invenției lui în domeniul transporturilor.

— Este oare adevărat că marii independenți din Ridge Stars au hotărât în sfârșit să se alieze, chiar dacă nu se luptă decât ca să obțină fiecare o părticică din profit? În orice caz, îmi pare rău, dar e prea târziu.

— Ce vrei să spui?

— Am cedat deja dreptul de inventator guvernului de pe Delfi. În cazul în care m-aș fi hotărât să nu mai particip la concurs fondurile obținute ar fi fost folosite, conform unei clauze, pentru utilități publice. În legătură cu secretul, din păcate nu-l veți putea obține de la mine. Absolut din întâmplare

m-am supus azi unei ședințe de hipnoză. Printr-o stranie coincidență, motivul a fost chiar subiectul pe care-l discutăm.

— Cum?!...

Exclamația fu urmată de o tăcere mormântală care în scurt timp fu tulburată de foiala trupurilor nerăbdătoare. Apoi o voce rosti moale:

— Cel puțin putem să-l omorâm. Cel puțin îl putem astfel împiedica să ne mai încurce socotelile pe viitor...

□ **CAPITOLUL 5** □

Blord coborî calm din gravitor. Când călcă pe podeaua solidă își dădu seama pentru prima oară că este într-adevăr un om curajos. Îi cam tremurau picioarele și din cauza asta se simțea oarecum slăbit și nesigur. Iar atunci când încercă să vorbească fu nevoit să facă un efort pentru a-și stăpâni tremurul din voce. Rosti:

— Se pare că m-ați cam prins, domnilor. Dar cred că ar trebui să vă gândiți mai bine înainte de a mă omorî. De fiecare dată când cad în capcane de felul ăsta sunt gata să fac un târg.

— Aha! Șobolanul a început să chirăie, mârâi cineva din umbră.

Blord ridică din umeri. Nu-i mai era deloc frică.

— Din câte înțeleg, vorbi el stăpân pe sine, mă acuzați de două lucruri, și anume că m-am apucat să investesc în cercetare și că v-am adus pe toți într-o situație ridicolă. Eu cred că dacă investițiile voastre vor avea un profit garantat, atunci eu voi deveni ridicol, iar voi veți câștiga, nu?...

Izbucni brusc o altă voce, intrigată:

— Vorbește oare marele Blord sau vreun păduche nenorocit?

Se stârni un murmur general de dezgust. Blord însă simți cum prinde și mai mult curaj când văzu cât de evident își manifestau sentimentele. El cunoștea bine legile ce guvernau acele margini îndepărtate ale spațiului și își dădea bine seama că vorbele pe care avea să le rostească puteau fi folosite împotriva lui. Gândul acesta îl făcu să spună răstit, tăios:

— Cel puțin ascultați ce vreau să vă propun. E numai spre binele vostru.

— Da, sigur, i se răspunse ironic. Să vedem ce are să ne ofere.

Blord simți cum se răscolește ceva în el când își aminti că aceia erau oamenii care fuseseră în stare să drogheze o femeie nevinovată, administrându-i otrava *în șapte zile*, care pentru a-și atinge scopurile nu șovăiau să apeleze la crimă și la jaf, dar care dădeau impresia că sunt

indestructibili. Blord reuși totuși cu greu să înlăture furia care pusese stăpânire pe el. Secretul reușitei exista, era în mâna lui. Nu plănuiise asta, dar reacțiile puternice și instinctuale ale celorlalți făceau ca totul să meargă parcă mai ușor.

— Nava mea, încep eu, are să câștige concursul. Am atins deja o viteză egală cu optzeci la sută din viteza cargoului lui Galactic. Dacă vreunul dintre voi poate să egaleze acest record, să-mi spună acum, iar eu mă voi întoarce acasă la mine fără un cuvânt. Ei, ce ziceți?...

Făcu o pauză scurtă, apoi continuă pe un ton sarcastic:

— Eu sunt gata să vă fac următoarea ofertă. Totul poate fi pus imediat pe hârtie, semnat și parafat.

Așadar, să se înființeze o societate cu două sute de acțiuni. Cincizeci din ele îmi vor reveni mie. Fiecare dintre celelalte îi va fi repartizată câte uneia dintre cele nouăzeci și trei din nouăzeci și patru de companii, cu condiția ca reprezentanții acestora să cedeze drepturile lor de inventatori și toate rezultatele cercetărilor în contul noii societăți.

Restul de cincizeci și șapte de acțiuni îi vor reveni lui Seldon Delaney, care va conduce compania conform regulamentului Kallear.

Eu voi fi eliberat imediat după ce semnez documentul.

Evanei Travis i se va administra antidotul. Va fi trimisă imediat înapoi la mine, vie și nevătămată.

Cine ține să continue această campanie de denigrare la adresa mea n-are decât s-o facă pe cont propriu.

Întregul aranjament se anulează dacă eu nu mai sunt în viață în momentul întrecerii propriu-zise și își pierde valabilitatea numai dacă se întâmplă ca nava mea să câștige.

Unul dintre cei prezenți izbucni:

— Ai să te ruinezi, Blord. Or să te disprețuiască și ultimele scursuri umane când au să afle cât rahat ai mâncat.

Blord ridică din umeri, dar nu răspunse. Așteptă numai atât cât să se asigure că documentul va fi redactat, apoi ieși din cameră și porni de-a lungul unui coridor slab luminat. Nu departe dădu peste un eldofon standard, pe care îl folosi pentru a chema unul din vehiculele sale cu care să ajungă acasă. Rătăci o vreme prin culoarele și galeriile mucedale ale Castelului Marelui Skal. Era pentru prima oară când intra într-un asemenea loc ce părea să nu mai aibă vârstă, ci numai vechime, și era curios. Se gândea că însuși Skal l-ar fi oprit dacă ar fi încercat să pătrundă în vreun loc interzis.

Văzu coridoare ce semănau cu niște peșteri, scăldate într-o lumină

difuză, încăperi amenajate special ca acolo să locuiască oameni: dormitoare, camere de zi, un restaurant, oameni. Blord dădea din cap a uimire, dar nu vorbea cu nimeni. De câteva ori întâlnește pereți goi, care păreau să fi fost construiți de curând.

Cu toată umezeala și cu toată semiobscuritatea ce domneau peste tot, nu se zărea nicăieri nici o urmă a lui Skal. Blord se întoarce, în cele din urmă, în „sala de consiliu” și își pune semnătura pe toate copiile contractului, după ce le citește pe toate.

Trei ore mai târziu, vehiculul lui spațial aterizează, iar el se pregătește să se îmbarce pentru a porni spre casă. Ieși într-unul din tunelele întunecate ale castelului și, pășind în interiorul luminos al navei sale, simți din nou acel neplăcut contact mental, semn că Skal dorea să-i comunice ceva.

— Bine jucat, Artur Blord. Cum se vor mai da cu capul de pereți când vor afla ce și-au făcut cu mâna lor. Ingeniozitatea ta a stârnit pur și simplu fiori de satisfacție în bătrâna mea făptură. Ca să-ți dovedesc cât de mult prețuiesc acest rafinament intelectual de care dai dovadă, uite, îți dau posibilitatea să-mi ceri un lucru, orice și oricând. Succes!

— Bine, dar care ți-e planul, îl întreabă Evana nedumerită, în timp ce nava se avânta în spațiu. Ai spus că ai un plan. Eu văd însă că nu faci decât să-ți pui în joc propria reputație și ești pe punctul de a pierde tot, pentru că tocmai ai renunțat la șaptezeci și cinci de procente din premiul pus în joc de compania de transporturi și care ți se cuvine.

Îl privi, sincer mirată. Blord o privi lung, încruntat, apoi își dădu capul pe spate și izbucni într-un hohot de râs.

— Nu uita, eu am intrat în acest concurs de-abia acum două săptămâni. Cel mai mult mă interesează promovarea unui sistem de transport în Ridge Stars mai rapid și mai eficient. M-am gândit la asta de mult.

Și ideea care tocmai mi-a venit e prea frumoasă ca să n-o pun în aplicare.

— Bine, dar care e ideea? insistă Evana.

— E foarte simplu. M-am gândit că imediat după concurs vor fi făcute publice și celelalte modele decât cel câștigător. Eu n-am făcut decât să anticipez lucrul acesta. Cheltuiesc mult ca să pot mitui pe toată lumea, dar am cumpărat deja toate rezultatele pe care le vor obține cercetătorii. Tehnicienii mei nu vor face decât să combine cele mai bune soluții. Îți dai seama, încheie el pe un ton afectat, când au să afle că au căpătat drepturi asupra propriilor lor invenții, că, de fapt, ei au făcut totul. Ei bine, atunci nu cred că are să le mai ardă de râs.

— Dar omul acela îngrozitor, domnul Delaney, pe el de ce-ai?... încep Evana.

Blord o întrerupse:

— Ești la mâna lui. El are antidotul otrăvii, nu uita asta. N-am avut de ales, dar el nu știe. A trebuit să-i încredințez lui coordonarea și astfel, în mod firesc, el va trebui să conducă și viitoarea companie.

Se așternu o tăcere grea. După un timp, Evana întrebă cu jumătate de glas:

— Și cu mine ce-o să se întâmple?

Blord o privi ghiduș, apoi zâmbi și-i spuse:

— Eu am într-adevăr nevoie de o secretară. Nu te-ar interesa slujba asta?

□ **CAPITOLUL 6** □

Era o zi ca toate celelalte în marele oraș Suderea. Nu era nici prea cald, dar nici prea frig. Clădirile străluceau, scăldate în lumina soarelui. Evana Travis lucra deja de șase luni pentru Artur Blord.

Acum era în pauza de prânz. Mergea pe Financial Avenue și se oprea să se uite la fiecare vitrină, iar nervii îi vibrau din cauza tensiunii ce persista în aer.

Oameni grăbiți treceau pe lângă ea, alergând fiecare după treburile lui. Se întâmpla un lucru extraordinar pe planetele care alcătuiau ciudata grupare galactică numită Ridge. Aici oamenii erau contaminați cu microbul neliniștii și al permanentei așteptări. În cele din urmă toate visele, chiar și cele mai îndrăznețe, li se împlineau. Cel puțin așa se întâmpla cu Evana.

Era odihnită și mult mai relaxată când se strecură printre ușile uriașe ale blocului Blord Building. Cei doi portari în uniforme elegante care-i deschiseră, îi zâmbiră prietenos. Gestul lor se adăugă sentimentului de bine pe care-l trăia Evana. Le zâmbi și ea și se îndreptă cu pas grăbit către lift.

Ajunsă la ultimul etaj, își dădu seama că tremura de emoție. Era o senzație care o însoțise aproape tot timpul în ultimele săptămâni. Se gândea mereu: oare Artur Blord se va mai întoarce astăzi? Sau poate e deja în birou.

Gândul acesta o făcu să se grăbească și mai tare. Intră repezită în apartamentul ei și adulmecă nerăbdătoare aerul din încăpere. Nu, nu se simțea nici o urmă de fum de țigară, semnul sigur că el s-ar fi aflat acolo.

Oarecum mai liniștită, Evana intră în birou. Nici acolo nu era nimeni. Vru să se întoarcă în apartamentul ei, dar în acel moment eldofonul din

perete sună. El era.

— Am tot încercat să iau legătura cu tine, spuse Artur Blord.

— Am fost la masă, răspunse Evana, și pe urmă m-am plimbat puțin.

— Stai așa, Evana, o întrerupse el. Primesc niște semnale îngrijorătoare. Revin mai târziu.

Așteptă până când chipul Evanei dispăru de pe ecranul eldofonului, apoi se întoarse către pupitrul de comandă.

METAL! avertizau alarmele automate de la bordul navei. METAL! METAL!

Artur Blord privi atent ecranele monitoarelor, dar în direcția în care erau îndreptate indicatoarele nu se vedea nimic. Era numai întuneric, presărat cu o puzderie de stele. Observă că se afla la trei ani-lumină de planeta Zand și la opt de steaua dublă Carox A și B, cel mai apropiat dintre sorii sistemului Ridge Stars.

Se gândea că obiectul identificat de senzori ar fi putut fi un meteorit metalic. Dar nu prea părea firesc. Nu în acea zonă. Pe urmă, aparatele lui făceau parte din tipul Rejector. Puteau să examineze orice structură simplă, cum este cea a unui meteorit, să-i modifice orbita și să-l îndepărteze cu cea mai mare viteză, toate astea fără să declanșeze alarma.

Era poate o navă? Blord își aruncă privirea către indicatorul energetic, dar aparatul nu arăta nici un semn de viață.

Nu, nu e curiozitate, se gândea. Dar el știa bine că era chiar mai mult decât atât. Ciudățenia lui era că îl interesau tot și toate. Asta îl făcea câteodată să abandoneze lucrurile serioase ca să se lase absorbit de câte ceva fără nici o importanță, așa încât îi ducea la exasperare pe colaboratorii săi, iar pe inamici îi făcea să se minuneze.

Cu o mișcare scurtă, apăsă pe butonul care orientă telescopul către obiectele lucitoare pe care le vedea. Pe ecran apărură niște urme galbene. Fotografiile arătau că la aproape un kilometru se afla o navă spațială. Era oprită pe o direcție aproape paralelă cu cea a lui. În condițiile unui trafic spațial intens, asemenea interceptării nu mai erau o raritate. Blord apăsă pe butoanele eldofonului, încercând să obțină imagine pe ecran.

Nu primi nici un răspuns de dincolo. E o epavă, se gândi, și-și aminti de o listă întreagă cu accidente ce se produsese în Ridge Stars de când sosise el aici, în urmă cu cincisprezece ani.

În afară de cele ajunse în zona lipsită de viață a planetei Lorelei, toate celelalte nave fuseseră recuperate. În niciunul dintre cazuri nu exista, din câte își amintea el, nici o îndoială în legătură cu cauza accidentelor. Se întâmpla întotdeauna la fel: toți bărbații erau morți, toate femeile

dispăruseră. Blord se îndreptă către acea navă. Cum se aștepta, găsi trapele de acces deschise. Termometrul montat la costumul lui de protecție indica patruzeci de centigrade sub zero. Înaintă pe un coridor întunecos, luminându-și calea cu lanterna pe care o avea prinsă de glugă. Cam două ore, se gândi. Cam atât a durat ca tot interiorul să înghețe.

Găsi primul cadavru. Era un bărbat chipeș, al cărui braț fusese sfârtecat de ceea ce, după părerea lui Blord, părea să fie un blaster semimobil. Dădu apoi și de ceilalți morți. Toți erau bărbați, mutilați îngrozitor de energia care practic îi zdrobise.

Blord deschise o ușă care era închisă și simți cum aerul năvălește peste el. Cu coada ochiului zări o mișcare. Făcu un salt agil și se lipi de podea. În momentul următor, o flăcără de blaster se izbi de peretele din spatele lui. Imediat, sări în picioare și imobiliză mâna agresorului, care căzu în genunchi, neajutorat. Era o femeie, cu chipul schimonosit de groază, vânătată de frig, răsuflând cu greu. În iahtul lui Blord începu să se dezghețe. Grimasa de frică ce i se întipărise pe chip dispăru, ca și cum ar fi fost doar o mască. Avea trăsături distinse, ce trădau o personalitate puternică. Privi în jur cu niște ochi albaștri, strălucitori.

— Țasta e un vehicul particular? întrebă.

Blord făcu din cap că da. Nu-și putea desprinde ochii de la ea. Era nedumerit. Cargoul acela venea de pe Pământ. De obicei fetele și femeile care călătoreau cu asemenea nave erau făpturi inocente, venite de pe o planetă care nu știa ce înseamnă crima. Femeia asta nu era însă așa. Avea un chip delicat, tânăr, aproape copilăresc, dar după o clipă Blord nu ezită să-i dea treizeci de ani.

Ea obosi repede să examineze cu privirea împrejur. Emoția salvării începu să se resimtă.

— Eu sunt Ellen Reith, spuse. Cred că dumneata știi ce s-a întâmplat, nu?

Blord dădu din nou din cap.

— Știi ce s-a întâmplat, răspunse. O să vorbim despre asta mai târziu. Acum cred că trebuie să te odihnești.

— Știi ce s-a întâmplat?! deschise ea ochii larg. Atunci știi și cine a făcut-o și unde le-au dus pe celelalte femei.

Blord aprobă din cap.

Evana Travis îl țintui cu privirea.

— Unde?

Blord o privi și el. Se gândea ce noroc avusese ea să scape. În timp ce

el îi explica, ea stătea lungită în pat, aproape fără să respire. Parcă se făcuse una cu pătura cu care era înfășurată. Șopti:

— Vrei să spui că sunt oameni care fac asta? Omoară bărbații ca să le ducă pe femei în castelul lui Skal? Dar poliția de ce nu face nimic? Ai raportat ce s-a întâmplat, nu? Întrebă ea aproape țipând.

— Ei bine, nu... răspunse Blord. Nu chiar... Nu încă...

— Dar s-ar putea să mai existe și alți supraviețuitori la bord, gemu ea. Sau poate că nava cu femei ar putea fi interceptată. Ele...

Își dădu seama că vorbele ei îl răneau. Cu un efort supraomenesc, reuși să se abțină, dar întrebă tăios:

— De ce să nu încercăm să facem ceva? De ce să nu încercăm să-i salvăm pe cei aflați la bord?

— Culcă-te, îi spuse Blord, apoi se ridică și ieși din cămăruța aceea, întorcându-se la pupitrul de comandă. Era sigur că în cargou nu mai rămăsese nimeni viu, verificase atent. Lăsase totul așa cum găsisese, trupurile împrăștiate peste tot, ușile deschise. Fără îndoială, asasinii fuseseră la bord, veniseră de pe Pământ. Erau oamenii acelei diabolice bestii ancestrale, numite Skal.

Cu șase luni în urmă, Skal îi promisese o favoare. Dar Blord știa că niciodată nu are să-i poată cere să facă ceva împotriva celor pe care el îi găzduia. Acum erau oarecum în primejdie. Nu mai puteau călători deghizați, din cauza deselor controale corporale care se făceau pe cargouri.

Până acum probabil c-au aflat că le-a scăpat o femeie, care poate văzuse pe vreunul dintre ticăloșii aceia care au călătorit împreună cu ea, se gândea Blord.

Acea femeie ar putea fi ucisă imediat dacă el nu se va împotrivi.

Apăsă pe butonul eldofonului, dar de-abia după două ore i se răspunse la apel. Pe ecran apăru Magrusson, directorul general. Grăsanul vorbea repede, ca și cum l-ar fi zorit cineva:

— Nava invizibilă vă va întâlni peste cinci ore. Pilotul, Nicer, are să facă transbordarea chiar deasupra insulei acoperite de junglă de pe Carox A II, apoi are să se întoarcă aici.

— Cred că așa e cel mai bine, răspunse Blord.

Nu știu, dar cred că Skal poate pătrunde și citi în mintea oricui, că poate înțelege lucruri pe care noi nu suntem în stare să le pricepem. Oricum, s-ar putea ca el nici să nu participe la acest joc. Poate că se ține deoparte și urmărește totul fără să se amestece. Nu vreau să exagerez. Dacă îți mai vine vreo idee anunță-mă.

Câteva clipe mai târziu primi un al doilea apel. Era Evana.

— Domnule Blord, vorbi ea blând, m-am dus și am vorbit cu șeful poliției, așa cum mi-ați spus. Nu i-am explicat, desigur, de ce am nevoie de acea informație. Ei bine, mi-a spus tot.

— Foarte bine!

Evana zâmbi, bucuroasă că a fost lăudată, apoi redeveni serioasă.

— Mă tem că dacă vreți într-adevăr să vă puneți cu Skal, aveți ghinion. Sau poate că el va fi de acord să se sinucidă, așa, ca să vă facă o bucurie dumneavoastră și planetei Delfi II.

— Nu e imposibil, râse Blord. Oricum îmi e dator. Dar zi mai departe. Ce s-a întâmplat?

— Multe. Doreați informații despre diferite încercări ale guvernului de a asalta castelul lui Skal. M-am dus la laborator și am întrebat-o pe Marian Clark despre asta. Ea mi-a dat câteva detalii. Castelul e din metal. Nici un fel de undă atomică îndreptată asupra lui nu-i face nici un rău. După cum știți, au mai existat asemenea construcții pe Delfi I. Câteva bucăți din ele au fost duse și pe Pământ, pentru cercetări.

Nimeni nu știe însă ce fel de metal e. Structura electronică e necunoscută. Marian poate să vă trimită formula. Deocamdată asta-i tot. Mai avem ceva special și particular. În cele trei asalturi încercate asupra castelului au fost distruse nouăzeci și șase de nave de luptă. Nu s-a anunțat niciodată public asta. Au fost distruse de o undă luminoasă de culoare verde, care avea aceiași structură cu a metalului din care e construit castelul.

Și, în sfârșit, mai am o informație despre ascunzișurile celor care frecventează reședința lui Skal. Multe sunt pe planete îndepărtate, nelocuite, dar există centre și în marile orașe. Mai importante sunt două. Unul e marele Midnight Club din orașul Negor de pe Fasser III, iar celălalt...

— Stai puțin! o întrerupse Blord, să-mi notez numele astea.

După ce termină, o întreabă:

— Tu ce mai faci, Evana?

Ea zâmbi fericită.

— Grozav, domnule Blord. Dar aș vrea că nu mai fiți atâta timp plecat de pe Delfi II. Domnul Magrusson a strâns deja un maldăr de hârtii pe care trebuie să le semnați.

— Bietul Magrusson, râse Blord. Sincer, cred că ar fi mai fericit dacă nu s-ar mai frământa atâta pentru maldărul ăla de hârtii de semnat. Iar tu nu-ți face griji. Mă întorc în curând. De fapt veneam spre casă când am dat peste

asta. Ai grijă de tine, Evana.

— La revedere, domnule Blord, răspunse Evana. Apoi ecranul se întunecă.

Blord se întoarse și o privi gânditor pe Ellen Reith. Ea ședea pe un scaun, la câțiva metri mai încolo. Dormise puțin, dar efectul era miraculos. Avusese timp chiar să-și aranjeze părul șaten-închis. Ochiul ei străluceau. Suplă, stăpână pe sine, îl privea cu un zâmbet reținut întipărit pe chipul aristocratic.

— Am auzit totul, mai puțin o parte din vorbele omului aceluia. Am înțeles că sunt în primejdie. Așa-i?

Se vedea că nu-i era teamă. Cu două ore mai devreme părea de treizeci de ani. Acum Blord o privea plin de admirație. Îi plăceau și lui femeile mature care arătau ca la optsprezece ani. Cum nu intenționa să-i ascundă nimic, îi explică pe scurt cum stăteau lucrurile. După ce termină, femeia rămase o vreme tăcută, într-un târziu întrebă:

— Cine-i? și arată cu mâna spre eldofon.

Blord se ridică în picioare și o privi zâmbind.

— Gândește-te la ea ca la o informație care, dacă vom ști să o folosim cum trebuie, ți-ar putea salva viața.

Mult timp domni liniștea. Apoi Blord vorbi:

— Domnișoară Reith... cred că nu greșesc, nu?...

Ellen Reith făcu semn din cap că nu.

— Reith e numele meu de fată. Am avut mai multe nume. M-am măritat prima dată când aveam șaptesprezece ani.

Își admiră câteva secunde vârfurile pantofilor, apoi ridică spre el o privire nevinovată.

— Mi-am cam bătut joc de viața mea acolo, pe Pământ. Știi, prea mulți bani și prea puține responsabilități la asta te duc. Am venit aici s-o iau de la capăt. Am de gând să mă mărit cu un fermier, să-i fac cinci copii și să uit că a existat vreodată o doamnă Gilmour-Morgan-Davis-Castlefield, râse ea.

— Oho, dar ce listă impresionantă de nume! se miră Blord.

Ea ridică din umeri, dar nu răspunse. Blord înțelese că își încheiase confesiunea. O privi câteva secunde, apoi îi spuse:

— În câteva minute vom trece pe o altă navă și trebuie să facem câteva pregătiri. Trebuie să fim gata la timp.

□ CAPITOLUL 7 □

Transbordarea pe nava invizibilă se petrecu în aer, deasupra agitatelor ape cenușii din preajma unei insule. Pilotul, Nicer, nu văzu, nici nu bănuî prezența unei femei. Îmbrăcată într-un costum care o făcea practic invizibilă, ea se strecură în interiorul navei, care era cu mult mai mare și mai elegantă, în timp ce Blord îl ținea de vorbă pe pilot. Apoi urcă și el. Nicer intră în cabină. Ușor, cele două nave se despărțiră și porniră în direcții opuse, fiecare către o altă planetă.

Timp de o oră Ellen Reith rămase în camera care-i fusese destinată și pe care o găsisese singură, fără probleme.

Poate că simțea nevoia să se odihnească. Și el ațipise puțin, la un moment dat, după ce pornise automatele și conectase alarma cabinei sale. Când se trezi, complet refăcut, nava își continua drumul către ținta sa îndepărtată. Blord făcu un duș, apoi se îmbracă lejer, încercând să nu se gândească la nimic altceva decât la ce mâncare are să găsească în bucătărie.

Ușa de la camera Ellenei Reith era tot închisă, dar cineva fusese în bucătărie și uitase să pună vasele în spălător. Blord zâmbi îngăduitor, gândindu-se că ea poate nici nu știe să folosească un spălător automat de vase. Era un fel de tribut plătit civilizației. Mâncă dus pe gânduri, apoi verifică faxul. Nu primise încă nici un mesaj. Ușor dezamăgit, își făcu de lucru cu niște hârtii pe care Magrusson le stivuisese atent într-un sertar pe care scria: *PROBLEME URGENTE*. Blord surâse privind actele. Magrusson împrăstia sistematic prin tot Ridge Stars documente de semnat. Erau peste tot birouri care, prin coordonare radio, redactau originalele actelor. Imediat cum unul din exemplare era semnat, celelalte erau automat distruse, oriunde s-ar fi aflat. Acest sistem, care se potrivea atât de bine cu firea lui dinamică, îl mulțumea pe deplin pe Blord.

Se așeză, gândindu-se la cele ce tocmai se petrecuseră. Era clar că femeia aceea ieșise din apartament și mersese la bucătărie, apoi se întorsese în cameră fără să vorbească cu nimeni.

În cele din urmă Blord îngrămădi plictisit maldărul de documente necitite și nesemnate în sertarul lor. Mai mâncă puțin și verifică din nou faxul. Tot nimic. Căscând, se întoarse în cabina sa și curând căzu într-un somn profund.

Când se trezi din nou, găsi trei mesaje pe care i le transmisese Magrusson. Le citi plin de entuziasm, dându-și bucurios seama că perioada de leneveală era pe sfârșite. Primul mesaj suna astfel: *O navă mare, bine înarmată, a vizitat epava puțin după ora nouăsprezece. A fost capturată de trei nave ale poliției, dar a reușit în cele din urmă să scape.*

Cel de-al doilea apel spunea: *Poliția a întocmit un raport în legătură cu*

distrugerea cargoului Crescent Moon. S-au găsit nouă sute șaptezeci și patru de morți. Printre ei se află și o femeie, doamna Gilmour-Morgan-Davis-Castlefield, moștenitoarea multimiliardarei Reith. S-a spus că fosta domnișoară Reith s-ar fi ascuns în momentul atacului, dar a murit prin înghețare, pentru că n-a știut cum să închidă aerisirile pe care pirații le-au lăsat deschise.

Cel de-al treilea mesaj era: *Nimic nou încă*. Părea că nimic nu se leagă. Blord se dumiri însă și zâmbi când văzu înregistrarea orei la care fusese primit fiecare mesaj. Un lucru era clar: Tânăra doamnă nu știa poate să umble cu mașina de spălat vase, dar se pricepea la faxuri. Numai că ar fi trebuit ca după ce le-a citit să coreleze din nou mesajele cu orele la care acestea sosiseră. Când încă se mai amuza de unul singur, auzi un zgomot în spatele său. Era Ellen Reith, care îl întrebă:

— Totuși, cine e femeia aceea care a murit?

Blord se întoarce și o țintui cu privirea. Tânăra îmbrăcase o rochie neagră, foarte simplă, pe care o alesese din garderoba pe care unul din croitorii de lux ai lui Magrusson tocmai o făcuse după măsurile luate prin intermediul eldofonului. Dar simplitatea rochiei era doar o impresie. Croiala dovedea stil și rafinament. Obrajii femeii erau acoperiți cu un strat strălucitor de fard, iar buzele ei erau pline și intens colorate.

Blord îi răspunse ridicând din umeri:

— E simplu. Am mai avut și altădată nevoie de trupuri umane neînsuflețite, așa încât aranjamentele erau făcute de mult. Singura problemă a fost să alegem dintre zecile de mii de cadavre unul care să se asemene cât mai mult cu dumneata. De restul s-au ocupat cosmeticienii noștri. L-au transportat pe Crescent Moon cu o navă care aparent nu are nici o legătură cu mine. Pe urmă pilotul s-a întors la bază, a dat un telefon anonim la poliție și a anunțat catastrofa, apoi totul i-a fost șters din memorie și acum se află în drum spre Pământ, pentru un concediu de un an. El...

Blord tăcu, pentru că femeia îl privea cu o expresie ciudată.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă.

— Tu!... rosti ea, înăbușindu-și cu greu un oftat. Ce fel de om ești tu? Ai pus totul la cale. E ca într-un vis. Totul s-a întâmplat atât de repede, iar tu ai făcut totul cu atâta precizie...

Clătină din cap a mirare, apoi simți cum starea de crispare începe să-i dispară. Întrebă neliniștită:

— Acum eu sunt în siguranță, nu-i așa?

— Asta numai dacă Skal n-a aflat deja, răspunse el cu o indiferență

afișată. Oricum, cred că acum suntem pregătiți pentru atac.

— Pentru atac?...

Blord făcu semn din cap că da.

— Doar nu-ți imaginezi că am să las să scape nepedepsită creatura aia sângeroasă, se încruntă el. Încă nu știu sigur ce metodă am să folosesc, dar știu că atunci când totul se va sfârși va fi al meu.

O privi cu un ochi critic și-i spuse:

— Acum cred că ai mai căpătat ceva curaj. Așa că...

Clubul Midnight era construit pe culmea unui deal înalt care domina enormul oraș Negor de pe Fasser III.

— Acum șase ani, vorbi Blord, stăteam aici, pe colina asta și mă uitam în jos către câmpia care se topește în mare. Câteva corturi, vreo două nave spațiale oprite aici, pe pământul pe atunci nelucrat și siluetele mărunte ale câtorva mii de oameni care priveau în jur speriați ca niște șobolani, asta era tot ce puteam vedea.

Se sprijini de spătar și, zâmbind, continuă:

— Orașul nu arată acum chiar așa cum l-am proiectat atunci. Dar diferențele au apărut din vina mea. Am nefericitul obicei de a nu mă mai ocupa de detaliile unei acțiuni o dată începute. Rezultatul este că alți oameni, cu alte visuri, pun în aplicare propriile lor planuri. Dar tocmai asta face faima sistemului Ridge Stars. Zeci de milioane de oameni, care au părerile lor, gusturile lor, vin aici, în acest colț de univers și, după principiile estetice personale, își creează fiecare lumea lui.

— Și cel mai mare designer dintre toți este, desigur, Artur Blord, rosti femeia, iar în ochi avea o sclipire admirativă. Vorbise încet, dar vocea ei răsună cu o intensitate extraordinară, când continuă: Sunt aici cu tine de numai trei zile și de-abia încep să-mi dau seama cât de nemaipomenite sunt toate acțiunile tale. Femeia aceea, care ți-a dat toate informațiile despre atacurile care s-au încercat asupra lui Skal e una dintre nevestele tale, nu-i așa?

Blord o privi, dar nu-i răspunse.

Ea dădu din cap nerăbdătoare. Ochii ei semănau, în lumina difuză care venea de la pupitrul de comandă cu două lacuri limpezi, albastre.

— Nu poți să mă duci cu vorba. Ai mai multe femei, nu? Cine sunt acele ființe care preferă să te împartă cu altcineva decât să te vrea numai pentru ele?

Taci! Să nu spui că nu-i adevărat. Nu ai de ce să minți, cel puțin nu pe

mine. Da, ai dreptate. În inima și în mintea ta există conștiința că acele femei n-au nici o vină. Universul e prea mare, prea complicat pentru măruntele progeneruri ale speței umane. Se presupune că fiecare nouă generație trebuie să fie mai inteligentă, mai cutezătoare, mai puternică. Și cum ciclurile se succed iar și iar, din ce în ce mai repede, oamenii s-au risipit deja în zece milioane de galaxii. Viața nu se mai poate întoarce la vechile principii ale moralei. Cele care au plăsmuit această eternă competiție sunt conștiente de asta. Vin acum aici, nevinovate, hotărâte și curajoase. Și brusc li se deschid ochii și-și privesc destinul în față și înțeleg totul.

Blord râse amabil, minunându-se:

— Toate lucrurile astea le spune o domniță care urmează să se mărite cu un fermier și să-i facă zece copii.

Râse și ea, dar ușor disprețuitor.

— Ce proastă am putut să fiu! Am trăit atâția ani ca un fluture care-și pârlește aripile într-un foc ce-l atrage, dar pe care nu-l înțelege. Cu fiecare nouă arsură nedumerirea sporea. Am încercat de mai multe ori să mă sinucid. Acesta părea singurul mod de a arăta cât de înspăimântătoare erau forțele care mă stăpâneau și de care vag îmi dădeam seama.

Îi prinse brațul și rosti tremurând:

— Artur Blord, trebuie să mă salvezi. Nu-mi pot permite să mor acum. Am atâtea lucruri de făcut, atâtea de încercat.

Blord se aplecă ușor și-i atinse buzele cu degetul său, certând-o:

— Ai grijă! Asta nu e cea mai potrivită atitudine. Frica de moarte e cea mai afurisită dintre fobii în lumea asta. Aici în orice clipă trebuie să fii pregătit să mori.

Se sprijini din nou și o privi calm.

— Ai fost de acord să mergi la Midnight Club împreună cu mine. Deși suntem deghizați, pericolul este foarte mare, iar nervii îi pot juca oricând feste unei persoane care nu e obișnuită cu asemenea situații. Așa încât, dacă nu mă poți convinge că...

Râsul ei relaxat, amuzat, ușor ironic, îl întrerupse. Ellen Reith rosti cu seriozitate:

— Eu nu mă gândeam la mine. Trebuie să înțelegi. Este foarte important să trăiesc, pentru că... pentru că am foarte multe de făcut. Nu prea știu acum cum să-ți explic, dar...

— Nici, o problemă, o liniști Blord. Asemenea lucruri nu se pot explica. Mi-ai spus tot ce trebuia să știu. Acum să mergem! Și nu uita, pe mine mă cheamă Chris Delton, iar tu ești Rita Kelly.

Vehiculul alunecă silențios mai departe. Câteva minute mai târziu, portarul clubului le deschidea larg ușa. Urcă apoi la volanul mașinii și o duse în parcare. Nici Blord, nici însoțitoarea lui nu priviră nici o clipă înapoi. Rând pe rând, ușile clubului se deschideau pentru a-i lăsa să intre și se închideau în urma lor. În mai puțin de trei minute ajunseseră deja în centrul îngrămădelii de încăperi care era Midnight Club.

▣ **CAPITOLUL 8** ▣

— M-am zăpăcit de tot, spunea Ellen Reith după o oră. Am tot jucat niște jocuri despre care nici nu știam că există și am câștigat optzeci de mii de stelari. E o prostie să mă entuziasmez așa, dar nu mă pot obișnui cu ideea că am devenit dintr-odată atât de liberă. Se opri brusc, apoi continuă: mă simt ca un copil care a intrat într-o altă lume și parcă aștept să mă trezesc din vis dintr-o clipă în alta.

Blord râse:

— Pe Pământ se încearcă menținerea populației. Așa încât acolo practic totul este declarat ilegal. Nu există căi simple de a face bani. Și cum oamenii primesc salarii destul de mari, s-au inventat metode eficiente de a-i face să cheltuiască atâția bani, încât să nu-și mai permită vreun capriciu.

E rău să joci doar atunci când asta te poate salva de sărăcie sau de umilință. Dar regulile astea nu se mai aplică într-o lume în care veniturile sunt imense, mâncarea e ieftină și există atâtea locuri de muncă disponibile, încât patronii și viitorii patroni aproape că se calcă în picioare unii pe alții, încercând care mai de care să le intre în grații noilor veniți. Ființa umană a vibrat întotdeauna de instincte și de dorințe. Acum, pentru prima oară în istoria omenirii, plăcerea de a construi, plăcerea de a crea și de a te simți bine pot fi trăite simultan, nu numai de câțiva privilegiați ai sorții, ci de toată lumea.

— Înseamnă că ești de acord cu acest club, nu? îl întrebă Evana privindu-l fix. Blord se întoarse mirat către ea.

— De ce? Bineînțeles că sunt de acord. Zâmbind, adăugă: Nu uita că poți foarte bine să pierzi cei optzeci de mii de stelari la fel de repede cum i-ai și câștigat.

— Nu la asta mă gândeam, ci la bandele mafiotă ce se află în spatele acestui club.

Blord ridică din umeri și dădu din cap:

— Nu pot compara actele unor criminali cu dorința oamenilor care muncesc de a se distra unde și cum doresc după o zi de lucru. Pe cei dintâi i-

aș distruge fără milă. Ceilalți, ei, bine, e dreptul lor să petreacă. Eu, unul, așa cred.

Tăcu, pentru că observă ochii femeii ațintiți către ceva aflat în spatele lui.

— Omul acela, șopti ea, cel care vorbește în grupul de acolo. Era și el în navă...

Blord o opri:

— Vezi-ți de băutura ta. Te uiți prea insistent. Relaxează-te!

Ea îl privi, apoi încercă să zâmbească.

— Scuză-mă. N-ai vrea totuși să te uiți o clipă la el, să-i reții chipul?

Blord făcu semn că nu, dar nu răspunse. Își înăbuși însă un oftat. Era clar, Ellen Reith nu înțelesese încă faptul că nu trebuia să-l sfătuiască să facă ceva când el făcuse deja de mult acel lucru. Îi zâmbi îngăduitor, dar imediat își dădu seama că avea dreptate. Ea ar fi trebuit să-și amintească: acceptase să fie investigată prin hipnoză. E drept, rezultatele testului nu-i fuseseră comunicate. Existau figuri pe care ea le-a recunoscut, ca dovadă fiind reacțiile ostile pe care le-a avut atunci când i-au fost arătate fotografiile. Dar el îi ascunsese toate acestea cu un scop. Unul dintre chipurile identificate era cel al omului pe care Ellen îl recunoscuse la club. Blord îl urmărea de mai bine de o jumătate de oră, dar nu spusese nimic. Voia să vadă reacția ei.

Privindu-l insistent, femeia îl întrebă:

— Am spus ceva ce nu trebuia? Sau poate că sunt o figurantă naivă într-unul dintre jocurile tale sofisticate.

— Probabil, răspunse Blord zâmbind. Și acum uite ce-ai să faci, îi explică el în câteva cuvinte. Știu că pare simplu, dar e extrem de periculos pentru tine. Dacă tipul ăsta insistă să-și aducă aminte ce s-a întâmplat, vom fi nevoiți să-i spălăm puțin creierul și să-l ținem la răcoare până când își va redobândi echilibrul psihic.

Ea era albă ca varul. Încercă totuși să schițeze un zâmbet.

— Bine, acum treci la atac. Când ajungi la el, eu îmi scot masca.

— Bravo, asta e ideea, o felicită Blord, ridicându-se.

Ellen surâse ironic, spunându-i:

— Dacă în felul ăsta capăt dreptul de a face parte din haremul tău, atunci am să trec testul cu brio.

— Nu fi tâmpită! o repezi el și se îndepărtă.

Zări cu coada ochiului că vreo douăzeci dintre oamenii săi se așezaseră strategic în jurul mesei la care rămăsese Ellen Reith. Alții, printre care și

câteva femei, se strânseseră în grupuri mici, formând un al doilea cerc de apărare, exterior. Era tot ce putea face pentru ea. Atenția lui Blord se îndreptă către cel pe care tânăra îl identificase.

Omul stătea tolănit pe teigheaua din sticlă a barului, vorbind, fără să bănuiască ceva, cu câțiva dintre agenții lui Blord. Când acesta se apropie, tipul încercă să-l atragă în conversație.

— Tocmai le povesteam acestor domni, mărturisi el, despre vizita pe care am făcut-o la castelul lui Skal.

Au acolo câteva femeiuști pe cinste. E drept că e ceva mai scump, dar face...

În acel moment, Blord se apropie de el și-i spuse pe un ton grav:

— Termină, amice! Mai bine uită-te la femeia care stă la masa de colo. Șeful vrea să știe ce părere ai de ea.

— Hm! făcu omul. Doar nu ești unul dintre...

Se opri. Instinctiv, se întoarse și privi spre Ellen. Apoi păli dintr-odată.

— Dar asta e moartă, îngăimă. Poliția a anunțat că...

Tăcu din nou, dar de astă dată pentru că Blord acționase un instrument ciudat. Era un aparat care, sincronizat cu un receptor aflat asupra unuia dintre agenții lui Blord care se afla chiar lângă victimă, reacționase instantaneu asupra activității mentale a celui din urmă. Astfel încât gândurile acestuia parcă încremeniră, așa cum trupul devine inert sub anestezie. Efectul acestui aparat avea să dureze două ore. După aceea totul revenea la normal, firul gândurilor continua exact de acolo de unde fusese întrerupt. Deși era inofensiv din punct de vedere biologic, acest dispozitiv rămăsese încă sub monopol guvernamental. Folosirea lui de persoane neautorizate era aspru sancționată.

Era unul dintre sutele de instrumente scumpe pe care Blord le adunase în ceea ce el numea, în lipsa unui termen mai potrivit, departamentul de coordonare. Blord era convins de faptul că în timp ce mulți oameni știau totul despre câteva din aparatele astea sofisticate, el, care știa atât de puține lucruri despre felul cum erau construite, știa, în schimb, cum să le folosească *pe toate*.

Privindu-l pe cel pe care-l „anesteziasă”, Blord spuse:

— Și acum hai să mergem în grădină să-mi dai câteva detalii.

Un creier aflat sub control nu se putea împotrivi la o asemenea solicitare. Blord fu însă nevoit să-l apuce pe celălalt de braț, căci era prea beat și de-abia se mai putea ține pe picioare. Leșiră pe terasă și, îndreptându-se către celălalt capăt al grădinii, se apropiară de locul unde aterizase prima

dintre cele două nave invizibile, care se ridică în văzduh imediat cum Blord și prizonierul lui urcară la bord.

Blord se uită să vadă dacă a doua navă aterizase deja în grădină, apoi nu se mai gândi deloc la asta. Cinci ore mai târziu ieșea, zâmbind, din laboratorul său de pe Delfi II.

— Așadar, îi spuse el Evanei Travis, căpeteniile se întâlnesc o dată la două luni la Midnight Club. Următoarea întâlnire e fixată peste două săptămâni. Ei, ai pregătit totul pentru Miss Reith? Chiar, ea unde e?

— N-a venit încă, răspunse Evana mirată. Ciudat, ar fi trebuit să fie aici de-acum două ore.

— Când se întoarce să-i spui că... Dar vocea i se stinse. Se așeză pe un scaun, privind în gol.

— CUUUM?! exclamă.

Lumina albastră a eldofonului de pe birou anunța o convorbire intergalactică. Blord făcu un semn cu mâna către el.

— Răspunde, rosti. Apoi se apropie de fereastră șoptind:

— Mai degrabă să fi murit eu decât să i se fi întâmplat ei ceva...

Ascultă atent ce vorbea Evana. Apoi se apropie, luă receptorul pe care ea i-l întindea și strigă sălbatic:

— Nu poți să mă duci! Skal nu poate vorbi!

De la capătul celălalt se auzi un chicotit care-i dădu fiori. O voce mecanică răspunse:

— Artur Blord, pentru apeluri ca ăsta eu folosesc un aparat care transformă gândurile în vorbe. În fond, un asemenea aparat există și în creierul tău. Te îndoiești vreo clipă că eu pot să rezolv o asemenea problemă pe baza unor similitudini?

Nu, nu se îndoia de nimic. Totul îi era limpede. Se puna totuși întrebarea: cum îl găsisese Skal? Și de ce nu-l căutase până în acei moment?

Îi ceru nervos:

— Treci la subiect!

Se auzi din nou chicotitul acela înfiorător:

— Este posibil, domnule Blord, ca încrederea pe care eu ți-am acordat-o să nu fie reciprocă? Am urmărit cu mare atenție eforturile pe care le-ai făcut pentru a ascunde faptul că Ellen Reith e în viață. Trebuie să recunosc cinstit că nici măcar eu nu m-aș fi descurcat mai bine.

— Uite ce el îl amenință Blord, dar vocii păru că nici nu-i pasă de întrerupere.

— Ca să încep cu asta, investigația mea a fost una de rutină. Mă interesa identitatea tuturor navelor și a tuturor piloților care s-au aflat în apropierea epavei. Doream să înțeleg cum de amprente moarte se potriveau cu cele ale lui Ellen Reith. Sigur că cercetările mi-au luat ceva timp, dar nu prea mult. Nu prea mult, domnule Blord. N-am vrut să iau de bune niște simple presupuneri. Și iată că, la sfârșitul celei de a treia zile siderale...

Blord îi tăie vorba:

— Ce s-a întâmplat cu agenții mei? Și ce vrei de la mine?

Răspunsul fu o exclamație de nedumerire. Vocea inumană răsună din nou:

— Ce nerăbdător ești! Eu trebuie, după cum îți dai bine seama, să câștig întotdeauna. Altminteri prestigiul meu în fața ciudatei rase omenești ar fi știrbit. Șobolanii care vin aici, în casa mea, trebuie să creadă că sunt în stare să le asigur protecția, individual sau în grup. Nu m-aș fi gândit că ai să-l răpești pe unul dintre ei de la Midnight Club și încă nu-mi dau seama cum ai reușit s-o faci. Trebuie să-i dai drumul acelui om imediat.

— Și?

— Și eu am să-i eliberez pe Ellen Reith și pe ceilalți agenți ai tăi.

Blord așteptă. O clipă se făcu liniște. O peliculă subțire de sudoare îi acoperea chipul. În cele din urmă întrebă:

— Asta-i tot? Și care-i șmecheria?

— Nu e nici o șmecherie.

— Vrei să zici că ești dispus să eliberezi cincisprezece bărbați și o femeie în schimbul unui șarlatan?

— Un om sau un milion de oameni, înseamnă același lucru. Când există persoane ca tine, numerele nu au nici o importanță.

Blord apăsă frenetic pe toate butoanele eldofonului, dar în zadar, ecranul rămase întunecat. Nu apăru nici un fel de imagine. Amintindu-și ceva, spuse:

— M-am prins. Promisiunea aceea pe care mi-ai făcut-o acum câteva luni. Asta trebuie să fie.

— Domnule Blord, chiar crezi că i-aș fi răpit pe agenții dumitale și pe urmă le-aș fi dat drumul doar ca să scap astfel de o promisiune pe care am făcut-o? Mă miră grozav logica dumitale.

Pentru Blord era limpede ca lumina zilei. Skal era așa cum era. Niciuna dintre măsurile omenești nu i se potrivea. O reptilă lungă de aproape douăzeci și cinci de metri care răpea femei și ucidea bărbați nu vedea

lucrurile altfel decât un om care ucide șopârle. Numai că din punctul de vedere al oamenilor acea creatură trebuia ucisă ca un șarpe veninos.

— Acum gata, se răsti Skal. Ai timp până mâine la prânz să te hotărăști. Pe curând, admirabilul meu prieten. În seara asta n-ai fost prea isteț, dar îmi imaginez că doamna asta înseamnă ceva pentru tine.

Se auzi din nou același chicot înfundat, apoi convorbirea se întrerupse cu un zgomot scurt.

▣ CAPITOLUL 9 ▣

Lucrările consiliului de război nu se desfășurau tocmai mulțumitor. Blord ședea la birou, pierdut în visare. Magrusson, corpulent, cu fața ca o lună plină, ocupa enormul scaun din stânga lui Blord. Un bărbat suplu, dar bine clădit, fuma, sprijinit de tocul ușii, chiar în fața lui Blord. Doctorul Gregg se tolănise pe pervazul ferestrei.

Din dreapta lui Blord, locul secretarei, Evana întrebă:

— Dar ce-a vrut să spună Skal când a amintit de simțul lui logic?

Blord nu răspunse. Nimeni altcineva nu sparse tăcerea grea ce se așternuse. El nu părea nedumerit de întrebare, al cărei răspuns era mai mult decât limpede. De fapt, după încercarea reușită de a-și disimula gândurile din seara trecută, când vorbise cu Skal, Blord începuse să perceapă altfel conceptul de stupiditate. Afișă un zâmbet obosit și se gândi mulțumit că pe Evana nici n-o deranjase faptul că nu fusese băgată în seamă. Era și acesta, se gândea el, un semn al extraordinarei ei maturizări. Rămăsese pe scaunul ei, calmă, suplă și cochetă. O clipă mai târziu continuă:

— Dacă Skal este atât de fraier încât să le dea drumul celor șaisprezece oameni în schimbul unuia singur, atunci asta e slăbiciunea *lui* și nu a noastră. Noi trebuie să evităm și pe viitor să pătrundem în fortăreața lui și să ne vedem de treabă în continuare ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. În fond, domnul Blord este mult mai deștept decât toți oamenii de care se folosește creatura asta.

Blord o privi zâmbindu-i apreciativ.

— Creierul cu care ne războim nu aparține unei făpturi umane. Cinstit vorbind, eu nu-mi pot imagina cum aș putea să păcălesc această creatură care nu ia nimic de bun înainte de a analiza conform grilei sale logice. Mi se întâmplă mereu la fel, mormăi el ca pentru sine. Mi-am jurat când am venit în Ridge Stars că niciodată n-am să încerc să fac pe reformatorul.

În fiecare zi se comit în Ridge Stars circa un miliard de crime foarte grave. Încercarea unei persoane de a îndrepta ceva din toate astea este ca și

dorința de a vizita fie și a mia parte din planetele galaxiei în timpul unei vieți de om. Pe deasupra, Magrusson poate confirma că pierde zilnic zece milioane de stelari sau poate chiar mai mult ca urmare a faptului că-mi neglijez propriile afaceri. Și totuși se vede treaba că, în ciuda a toate astea, am pornit o luptă împotriva invincibilului Skal.

Grăsanul dădea din cap:

— Ai zis bine, Artur. Uite, am adus cu mine o grămadă de documente importante. O să-ți ia o lună numai să le citești și să te ocupi de ele. Ce-ar fi să-l lași baltă pe Skal și să te apuci de astea chiar acum?

— Tu ce părere ai, Cantlin? Întrebă Blord.

Tânărul cu ochi cenușii ridică din umeri.

— Eu m-am mirat când am aflat în ce te-ai băgat.

Blord se întoarse către Ellen Reith, care până atunci urmărise totul, tăcută.

— Dumneata ce părere ai, Miss Reith? vru el să afle. Ea se încruntă. Ridică privirea și se uită la el fix, puțin încurcată, încercând să găsească un răspuns.

Rosti încet:

— Eu sunt de acord cu Miss Travis. Tare aș vrea să știu ce înțelege Skal prin logica dumitale.

— Mă avertiza, îi răspunse el prinzându-le cu privirea pe amândouă, să nu mă bag peste oamenii lui până nu-l elimin pe el. Cu alte cuvinte, mi-a adresat o provocare directă, personală, o provocare pe care el nu crede că îndrăznesc s-o accept.

— Oh! exclamă Evana holbându-se la el. Apoi adăugă: Așa e, nu mi-am dat seama Dar ce faci cu...

Se opri brusc, iar Ellen Reith vorbi:

— Domnule Blord, se pare că nu are nici un rost să mergi mai departe. E clar că avem de-a face cu... ăăă... ceva... care privește toate acțiunile noastre ca pe o joacă de copii.

Blord rosti aproape în șoaptă:

— Suntem ca niște animăluțe într-o grădină zoologică, făcuți parcă să-l amuzăm pe el.

Fixa un punct din podea. Apoi ridică hotărât privirea. Sări în picioare strigând:

— Cantlin!

Trezirea aceasta din starea de amorțeală îi făcu pe toți să tresară.

Numai chipul tăiat parcă în metal al lui Cantlin nu-și schimbă expresia. Blord i se adresă:

— Plătește-le tuturor agenților tăi câte o primă de o mie de stelari și ție una de douăzeci și cinci de mii. Spune-le tuturor să rămână în oraș pentru situația în care ar trebui să ne apărăm. Pe urmă încearcă să faci abstracție de Skal și de oamenii lui.

— Am înțeles, domnule Blord! Pe curând! răspunse Cantlin, apoi deschise ușa, ieși și o închise cu grijă în urma lui.

Blord se uită la Evana și făcu semn din cap că da. Ea îi răspunse cu același semn și-l conduse din priviri pe Cantlin.

Pentru câteva clipe se așternu în birou o liniște deplină. În cele din urmă Ellen Reith întrebă:

— Hei, ce-a vrut să fie spectacolul ăsta melodramatic? Când și-ai dat seama că acest Cantlin te trădează?

— Poftim?! Înghiți Magrusson în sec. Ce tot vorbești acolo?

Blord îl privi zâmbind ironic.

— Problema veche de când lumea cu tinerii ăștia ambițioși este că întotdeauna doresc să-și înceapă afaceri proprii. Numai el, Miss Reith, Miss Travis și cu mine știam dinainte ce avea să se întâmple la Midnight Club. Ieri, la una din marile bănci a fost virată suma de două milioane de stelari într-un cont deschis sub unul din pseudonimele lui Cantlin, de care el nu știa că aflasem. Sper că l-am păcălit. Skal a făcut eforturi grozave să mă convingă de omnipotența sa. O mare parte din faima lui se datorează însă, după cum știți, legendarei terori pe care o afișează și în care s-a învelit ca într-o mantie.

— Vrei să spui, îngână Magrusson, că ai de gând să-ți urmezi în continuare planul?

Blord nu-i răspunse. Ridică receptorul telefonului care-i făcea legătura cu celălalt birou. Pe ecran apăru chipul Evanei, care-l anunță grăbită:

— Marian zice că a verificat toate legăturile telefonice cu laboratoarele de pe planetele pe care le-ați dat pe listă, domnule Blord. NU există nici o urmă a lor. Cel puțin ea n-a găsit nimic. Aș putea spune că, în ciuda tehnologiilor supersofisticate, acum puteți împânzi practic eterul cu mesaje secrete.

— Mulțumesc, Evana. Ce se aude cu apartamentul?

— E gata, domnule Blord, răspunse ea. Numărul șaptezeci și doi. E bine?

— Perfect. Acum du-te și tu la culcare, s-a făcut târziu. Noapte bună.

Închise telefonul și se ridică de pe scaun.

— Apartamentul duminică e gata, Miss Reith. Fără îndoială, Magrusson va fi încântat să te conducă.

Apoi i se adresează lui Magrusson:

— Apartamentul șaptezeci și doi. Va trebui să discutăm mâine mai mult. Pentru astăzi a fost suficient. Somn ușor, Miss Reith, mai spuse el, zâmbindu-i femeii.

Expresia de dezamăgire dispăru de pe chipul ei. Îl urmă pe Magrusson spre ușă, dar din prag mai întoarse o dată capul și-l privi pe Blord peste umăr.

După mai bine de o săptămână, într-o dimineață, se deschise ușa de la biroul Evanei. De la masa ei văzu cum doi oameni ieșeau din biroul lui Blord ducând o ladă. Din cameră se auzi un hohot de râs atât de vesel și de sincer, încât Evana surâse și ea. Zâmbetul îi îngheță însă pe buze când pe aceeași ușă ieși grăsanul de Magrusson. Pe chipul lui se putea citi îngrijorarea, închise ușa și o privi pe fată mâhnit. În cele din urmă, clătinând întruna din cap, îngăimă:

— E de-a dreptul nebun. Dacă fiecare capătă ceea ce merită, atunci el are să piardă tot. Ai văzut cufărul ăla? făcu el, arătând spre ușa pe care cei doi tocmai o închiseseră în urma lor. Sunt actele unor contracte în valoare de nouăzeci de milioane de stelari. Și știi ce face cu ele de o săptămână încoace?

Evana Travis nu se neliniști. Ea știa foarte bine. Cu toate acestea îi era milă de dolofanul de director care tremura acum din toate mădularele, încât arăta ca o fotografie mișcată.

— ...Nimic, continuă el. Asta face cu ele: nimic! Și acuma a mâzgălit o hârtie prin care mă împuternicește pe mine să mă ocup de ele, fără măcar să arunce o privire, îți dai seama? Cred că, adăugă Magrusson hotărât, cred că dacă o mai ține tot așa, am să mă sinucid. Ah! dar am uitat! Tu ești de partea lui, nu-i așa?! exclamă el făcând un pas înapoi și privind-o acuzator.

Evana îl țintui cu privirea și, calmă, îi spuse răspicat:

— Problema ta este că nu poți să recunoști un geniu. Ce contează câteva milioane de stelari? Întrebă ea și vocea îi deveni înțepată. El are deja atâția bani că nu i-ar putea cheltui niciodată pe toți.

Magrusson se holba năucit la ea.

— Ești și tu la fel ca toate femeile de pe aici. Blord nu face niciodată nimic rău, Blord nu greșește niciodată. Când mă gândesc la toate acele cercetătoare care lucrează în laboratoare împreună cu asistenții lor zi și noapte aproape fără pauză, mă întreb unde oare o să ajungă universul ăsta al

nostru. Ridicase un braț durduliu și gesticula amenințător, îndreptându-se spre ușa pe care tocmai ieșise. Vocea îi tremura.

— Știi ce face acum acolo? Întrebă. Arme de foc. Mii de arme. A dărâmat un perete, a construit acolo o machetă a unei nave și pe cea a castelului lui Skal și deja trage acum dintr-una într-alta. Dar tu știi toate astea, bineînțeles!...

Se opri o clipă să-și tragă sufletul, apoi începu din nou:

— L-ai ajutat și l-ai susținut în dorința asta nebunească de a-l ucide pe Skal. Miss Travis, se rugă el, dacă ții măcar puțin la Artur și dacă ai o cât de mică influență asupra lui, fă-l să se răzgândească. Skal a omorât până acum câțiva oameni foarte deștepți. El nu știe ce e mila. Nici măcar nu cunoaște această noțiune. Într-un mod ciudat, pare să-l încânte joaca de-a șoarecele și pisica cu viețile oamenilor și găsește o satisfacție inumană în a-și hărțui victimele, până când le împinge într-o prăpastie ce le era dinainte pregătită.

Imaginea descrisă de Magrusson avu exact efectul dorit de acesta. În ciuda sentimentelor ei, Evana simți că se înfioară.

Își dădu seama că Magrusson i-a observat îngrijorarea. Acesta o privi blând și îngândurat, apoi continuă pe un ton și mai insistent:

— Sunt de acord că Artur Blord e un om deosebit de talentat. Cred că unul ca el se naște o dată la o sută de ani. Dar ce face acum e o nebunie. Până acum, când se apuca de ceva, pune mai întâi la punct un plan, ceva concret. De data asta mi-a spus că nu se gândește să creeze o armă nouă. Pe deasupra, e chiar ridicol. Nici măcar Artur Blord nu poate să transforme armele deja existente bazându-se pe părerile câtorva femeiuști care-l idolatrizează.

Făcu din nou o pauză să respire, și-i dădu mai departe:

— Pentru că e bine ca odată ce problema l-a depășit, prietenii să-l scoată din încurcătură, să-l salveze de el însuși. Pe tine te ascultă. După părerea mea, tu vei fi secretara lui permanentă. Dar nu-i nici o afacere să fii secretara unui om mort, nu?

— Nu, răspunse ea amabil.

Magrusson deschise gura să vorbească din nou, dar zâmbetul ei îl descurajă și îl făcu să-și dea seama că acel cuvânt nu era răspunsul la o întrebare, ci la întregul lui discurs. Se întunecă brusc, simțind că-și pierde mințile.

— Ești ca toate celelalte, asta ești... Tu...

Tăcu brusc, pentru că se deschise ușa biroului lui Blord și acesta ieși strigând:

— Am găsit! Tocmai au sunat cei de la laborator. Au găsit soluția, Evana. Apoi îl zări pe Magrusson. Tot aici ești, mârâi spre el. Nu-i nimic. Ești exact omul de care aveam nevoie. Găsește-mi pe cineva care să se ducă la Skal cu un mesaj.

— Un mesaj! Îngăimă Magrusson cu o voce pierită.

— Vreau să-i spună lui Skal că-i cer să distrugă nava care se va apropia de castelul lui la 008 ore siderale de acum în șase zile, adică sâmbăta viitoare. Spune-i că *asta va fi favoarea* pe care mi-a promis-o acum câteva luni. Ai înțeles?

— Da, dar...

Vocea Evanei întrerupse murmurul de uluire al lui Magrusson. Ea strigă:

— Bine, dar cine are să fie în navă?

— Eu, răspunse calm Blord. Skal are să-mi facă plăcerea de a-l vedea cum se autodistruge.

Magrusson ridică din umeri, apoi ieși dând din mâini și bolborosind vorbe fără sens, ceva despre nebuni și nebunie.

După ce ușa se închise, Blord o privi îngândurat pe Evana.

— N-o să fie o distracție. Cred că ar trebui să-ți dictez niște instrucțiuni pentru situația în care n-aș reuși.

Câteva ore mai târziu, când lista era deja completată, iar ei stăteau față în față privind-se, Evana se gândea îngrijorată: Niciodată nu l-am văzut așa de preocupat.

În cele din urmă, Blord spuse:

— Iar pentru tine, draga mea...

— Da?!

— Am să las ordin să fii transportată pe Doridora III la sora ta.

Fata nu-l privi. Răspunse numai pe un ton grav:

— Mulțumesc.

Apoi liniște. Fără să se uite la el, ea continuă:

— N-am crezut niciodată că am să spun asta, domnule Blord, dar... ieri a venit la mine Ellen Reith...

Ezită, îmbujorându-se. Blord o privi dar nu-i răspunse. Ea vorbi mai departe cu o voce dureros de stăpânită:

— Când am venit aici, cu câteva luni în urmă, mi-era teamă de dumneata, domnule Blord. Delaney mă avertizase că așa avea să fie... Tăcu, încurcată, apoi continuă:

— Atunci eram înspăimântată. Dar acum... e o prostie, nu?...

Se opri din nou, brusc enervată.

— Trebuie să spun ceva anume? îl întrebă. Blord se ridică de pe scaun și se opri lângă ea, privind-o cu un zâmbet întrebător. Într-un târziu vorbi:

— Evana, eu nu vreau ca tu să faci nimic din ce ai putea să regreti mai târziu.

Evana îi luă mâinile în mâinile ei.

— Mă mir de mine, rosti ea. Dar în Ridge Stars oricine evoluează într-un ritm uluitor. Stând de vorbă ieri cu Ellen Reith mi-am dat seama că tot timpul mi-am dorit și am așteptat să mă iei de nevastă. După aceea am realizat ce naivitate a fost din partea mea să cred că eu pot lega de mine un spirit atât de liber...

Artur Blord râse îngăduitor.

— Evana, încă de când ai intrat în biroul meu am știut că nu ești o femeie ca toate celelalte. Bărbatul care se va însura cu tine va fi un om norocos.

Ea îl privi fix, apoi îngână ca un ecou:

— Bărbatul care se va însura cu mine... Ei, cred că asta e răspunsul tău, nu? Dar o să mai vorbim despre asta, domnule Blord, să nu crezi că scapi așa ușor. N-aș vrea să te simți stânjenit din cauza mea. Încerc să cresc și eu după legile din Ridge Stars și am să mă supăr foarte tare pe dumneata dacă încerci să mă împiedici.

El o prinse ușor de mână și-i spuse blând:

— Ești o fată bună!

□ **CAPITOLUL 10** □

Blord începu să resimtă un fel de presiune nervoasă când vehiculul său spațial intră pe orbita lui Delfi I și se apropie de muntele lui Skal. Era încă prea departe ca să poată distinge contururile ciudatei clădiri antice, Castelul lui Skal. Dar nu mai avea mult de așteptat. Ceasul de la bord arăta că mai erau doar șapte minute până la ora opt. La acea oră Skal îi promisese mesagerului că va da curs cererii ce îi fusese adresată.

Un zgomot care se auzi foarte aproape în spatele lui îi întrerupse gândul. Blord tresări și se întoarse să vadă ce e. Rămase o clipă înlemnit. Apoi întrebă pe un ton neutru:

— Proasto! Ce vrei să faci? Să te sinucizi?

O umbră rozalie colora obrajii Ellenei Reith, care stătea în picioare în

spatele lui, mușcându-și buzele. Ochii ei larg deschiși, de un albastru intens, erau întunecați de un vâl de spaimă. Răspunse:

— Aveam de gând să rămân ascunsă până se termina, dar am simțit o tensiune ciudată în aer. Știu că nu e ceva ce vine din interiorul meu. E ceva mecanic, parcă niște valuri de energie ar căuta lungimile de undă ale creierului meu. Mi-ai spus că Skal poate citi gândurile și...

— Înapoi, îi tăie Blord vorba. Treci înapoi în buncăr. Îl simt deja pe Skal.

Ea se așază pe un scaun în spatele lui. Era palidă ca ceara, dar scutura încăpățânată din cap.

— N-ai înțeles, îi răspunse liniștită. Am venit la bord, pentru că dacă vei fi ucis eu nu știu ce am să mă fac. Adăugă repezit: acum, te rog, încearcă să faci abstracție de prezența mea.

Chiar dacă ar fi vrut, Blord n-ar mai fi avut timp să-i răspundă. Nava începu să se legene și să se clatine intrând în raza de acțiune a castelului. O forță străină punea stăpânire pe creierul lui. Îi apărură din nou acel ceva, imaginea acelei reptile uriașe. De această dată nu mai era o senzație neplăcută ca în rândul trecut, deoarece acum Skal era cuprins de o stare de bună dispoziție aproape umană.

Mintea aceea străină râse vesel, apoi hohotul se transformă în gând:

— Așadar, Artur Blord, ne întâlnim din nou. Chiar ai crezut că poți să mă păcălești?

Izbucni o altă rafală de râs ostil, cu toate că inflexiunile acestuia arătau că provocarea fusese acceptată.

— După cum bine te-ai gândit, Artur Blord, în seara asta ai să mori. Îți voi arăta că dorința ta va fi îndeplinită întocmai. La 008 ore siderale, nava ta va fi distrusă împreună cu tot ce se află pe ea, cu toate patrurile poliției pe care ai reușit să le convingi să te urmeze făcându-le promisiunea pripită că îmi vei distruge locuința. Dar ai, rogu-te, puțină răbdare, căci imediat am să descopăr ce plan ai.

Pentru câteva secunde se așternu liniștea, iar Blord simțea puterea extraordinară a minții care încerca să-i citească gândurile. În cele din urmă Artur Blord izbucni în râs.

— Te străduiești, sper, să afli ce gândesc, nu? Întrebă el plin de solitudine. Vrei să știi, deci, ce plan am. Ca să găsești metoda de a-l combate? Sau poate că, urmă el cu o voce de un calm diabolic, poate că ți-ai dat deja seama că mintea mea este impenetrabilă. E o găselniță simplă, explică el cu modestie. A descoperit-o una dintre... hm... nevestele mele, cum ar spune Miss Reith aici de față. E vorba de o mașinărie care se

interpune pe lungimile de undă ale creierului și bruiază orice emisie, cu excepția gândurilor superficiale, de exterior. Pot să te asigur că nu e nimic nou în asta. Descoperirea a fost de fapt făcută în urmă cu câteva mii de ani bune înainte, dar inventatorul și-a spus atunci „ei și ce-i cu asta!”. Dacă ai fi pătruns vreodată în secția mea de coordonare, ai fi văzut că se află acolo tot felul de asemenea lucruri aparent inutile sau de mult uitate, toate destinate să ajute și să susțină proiectele lui Artur Blord. Dar acum e timpul să trecem la treabă. E neplăcut pentru mine că sunt nevoit să distrug o clădire de o asemenea vechime cum e castelul tău. Îmi pare de asemeni rău că trebuie să punem capăt plăcutei noastre conversații. N-ai fost prea isteț de data asta, admirabilul meu prieten! Îl luă Blord peste picior. Te voi putea oare convinge și pe tine că Artur Blord nu intră niciodată în joc decât atunci când e sigur de victorie?...

Skal continua să se amuze în modul acela de neexplicat. Blord simți că începe să se teamă. Skal râse:

— Un om bătrân mi-a spus odată așa: „Când ai vreo îndoială treci la fapte!” Așa încât, ca o favoare specială pe care vreau să ți-o fac, îmi voi folosi fără întârziere toate armele, armele mele care până acum au distrus nave ca ale tale de la primul foc. Desigur, domnule Blord, că n-ai să te aștepți ca eu să cred că în doar două săptămâni ai reușit să descoperi o formă de energie capabilă să mă învingă. Așadar, adio, tânărul meu adversar.

Blord se întoarse spre sofisticatul bord al navei sale. Își fixă ca ținte impresionantele turnuri ce se profilau asemeni unor sulițe uriașe pe cerul întunecat. Deodată flăcări verzi izbucniră din fiecare crenel al castelului ce aparținea unei civilizații de mult uitate. Vehiculul se aprinse tot, aidoma unui smarald azvârlit în flăcări.

□ **CAPITOLUL 11** □

Mii de lumini își etalau scânteierile, iar Negor părea un oraș de diamant uitat pe țărmul unei mări neliniștite. Cel mai strălucitor era însă Midnight Club, cu ale sale nouăzeci de intrări de pe șoseaua Blord Crescent Drive.

Întreaga clădire era o încântare. Fiecare sală de joc era ocupată de mulțimi de jucători, în toate încăperile puteai întâlni adevărate armate de bărbați eleganți și femei cochete. Dar într-o încăpere întunecată, bogat ornamentată din centrul clădirii, un grup de vreo cincizeci de oameni mascați ședea la mese și-l ascultau pe cel care le vorbea.

— După cum știți cu toții, rosti el, aceasta este noaptea când marele Artur Blord vrea să-l distrugă pe patronul nostru, invincibilul Skal.

Fu întrerupt de un hohot de râs general. El făcu semn din mână, cerând liniște, apoi continuă pe un ton ironic:

— Având în vedere faptul că unul dintre membrii cei mai proaspeți ai clubului nostru l-a informat pe Skal acum șase zile că Blord însuși se va afla în vehiculul pe care, nu se știe de ce, chiar el i-a cerut lui Skal să-l distrugă, și, de asemenea, gândindu-ne că miezul nopții a trecut de mult...

Vocea i se stinse însă, iar ochii i se căscară larg când văzu că pe ușile ce se deschideau începeau să intre oameni înarmați. În același moment încăperea se luminează ca ziua. O voce puternică ordonă:

— Cine face o mișcare e mort! Percheziționați-i!

Surpriza era absolută. Rămaseră toți înlemniți. În câteva minute noii veniți adunaseră un maldăr de arme de tot felul. Unul dintre ei anunță:

— E-n regulă, șefu'.

Artur Blord intră urmat de Ellen Reith. Ca o ciudățenie, ochii celor din încăperea fură atrași nu de Blord, ci de femeia înfășurată într-o blană care contrasta minunat cu părul ei întunecat.

Conștientă fiind că se afla în atenția tuturor, Ellen Reith făcu câțiva pași, apoi se opri privindu-i cu un zâmbet rece, ironic, pe toți bărbații mascați aflați în acea încăpere.

Urmărind-o cu privirea, Blord se gândea: „E nemaipomenită! Chiar și într-o situație ca asta merită să fie admirată”. Alungând însă aceste gânduri, vorbi:

— Îți mulțumesc, Cantlin. Am să fiu foarte scurt. Apoi continuă aspru: Domnilor, aveți cu toții de ales între moarte și sărăcie absolută. Nu există nici o altă variantă pentru voi. Banii sau viața! În acest moment, spre binele vostru, voi renunța la cele douăzeci și cinci de procente ce mi se cuvin din profituri. De data asta vreau să primesc sută la sută. Ei, hai, nici chiar așa; să zicem nouăzeci și opt la sută. Mă gândesc acum în mod deosebit la un anumit personaj care se află de față.

Vocea lui deveni batjocoritoare:

— Hai vino încoace, prietene, ucigașule. Mai ai o șansă să scapi cu viață. Vino și semnează-mi aici că renunți la tot ce ți se cuvine, iar eu am să te trimit în fața tribunalului de pe Fasser să fi judecat în mod cinstit. Îți poți imagina că s-ar putea să primești o pedeapsă rezonabilă. Prețul pe care trebuie să-l plătești este însă mare, ticălosule. Trebuie să dai tot ce ai. Eu dețin un mecanism care mă ajută să-i determin pe oameni să-mi spună tot ce știu, chiar și despre conturile secrete. Așa că n-ai nici o șansă să scapi.

— Asta e o nelegiuire, izbucni cel care vorbea când intrară oamenii lui

Blord. Fără nici o vorbă, Blord îl împușcă. Ellen Reith gemu, dar Blord nu-i dădu nici o importanță.

— Hai, vino, insistă el, nu mai trage de timp, te rog. Poți fi sigur că am să fiu necruțător cu porcii de câini care au făcut prizoniere în castelul lui Skal atâtea femei nevinovate. Și acum treceți aici, în mijlocul camerei, unul după altul. N-am nici o grijă, continuă el la fel de ironic, știu că veți putea face la loc fără probleme banii la care trebuie să renunțați acum. Sigur, dacă veți reuși să scăpați de brațul lung al legii... A! nu, grăsanule, tu nu trebuie să treci la rând cu ăștia. Pentru tine am ceva special. Poftim pe aici, te rog.

Omul arătat păși în afara rândului. Ochii lui trimiteau scânteieri sticloase prin fantele măștii pe care o purta. Se apropie de Ellen Reith și rămase acolo, privind cum doi dintre agenții lui Blord îi puneau cătușele la mâini. Ellen Reith îl privi atentă, apoi, îngrozită, murmură:

— Domnule Magrusson! Dumneata!

Dolofanul gemu, dar nu răspunse nimic.

Deși era conștientă de realitate, Ellen simți că-i pare rău pentru acel om. În cele din urmă, curioasă, îl întrebă:

— Dar ce s-a întâmplat? Ce ai făcut?

Magrusson ridică din umeri, apoi, amărât, răspunse:

— Am vrut, bineînțeles, să devin propriul meu stăpân. Așa că mi-am însușit câte o parte din fiecare tranzacție pe care domnul Blord, cu toate insistențele mele de a le verifica, le-a lăsat în grija mea. E adevărat, am făcut ceva bani, dar ca toți ceilalți care se apucă de treaba asta, mi-am dat seama că nu e suficient să ai bani ca să devii mare patron aici. N-am stofă, asta e...

Ellen Reith insistă însă:

— Dar cum ai ajuns să ai de-a face cu Skal?

Obrajii lui Blord căpătară din nou culoare, iar în voce îi reveni siguranța. Răspunse:

— Au aflat ce am făcut și m-au șantajat cu asta. Se întrerupse, apoi continuă: Nu înțeleg însă ce caută aici Cantlin. Știu sigur că el l-a vândut pe Blord lui Skal.

Ellen Reith oftă. Știa despre ce era vorba. Ea mediasse între Blord și Cantlin. Își făcuse astfel încă o impresie despre cum se desfășurau lucrurile în Ridge Stars. Spuse:

— Pe Cantlin l-a mituit Blord să se întoarcă să lucreze pentru el.

Afacerea acesta încă o uimea, chiar și când își aducea aminte de ea. Niciodată în viața ei de până atunci nu avusese parte de o asemenea

aventură. Cantlin îi propusese ca ea să reprezinte o parte din prețul pe care el urma să-l primească mită. Discutaseră problema timp de aproape o jumătate de oră.

Vocea lui Magrusson îi întrerupse gândul:

— Cu castelul lui Skal ce s-a întâmplat? A reușit să-l distrugă cu adevărat?

Ellen făcu din cap că da.

— Bine, dar cum a făcut? insistă Magrusson.

— Asta e o întrebare la care aș vrea și eu să aflu răspunsul. Din câte am văzut, din navă nu s-a tras nici măcar un foc, dar fortăreața s-a dărâmat dintr-odată, ca de la sine, asemeni unui castel din cărți de joc. Artur crede că Skal a reușit să fugă, dar n-am mai stat să ne convingem dacă e așa. Poliția se află acum în castel, au capturat deja câteva dintre armele lui Skal.

Clădirea a fost pur și simplu demolată, dar nu-mi pot da seama cum.

O oră mai târziu, în sediul firmei sale, Blord își privea, pe rând, oaspeții. Magrusson ședea tăcut. Cantlin, elegant ca întotdeauna, afișa nonșalanță. Pentru Blord era limpede că în acele momente pe tânăr îl interesa mai mult impresia pe care putea să i-o facă Ellenei Reith decât propriul lui viitor.

Blord se întoarse pe scaun pentru a o putea privi. Ea arunca ocheade scrutătoare în jur, pe deplin stăpână pe sine. Numai culoarea din obraji dădea de înțeles că este receptivă la privirile admirative ale lui Cantlin. Blord se uită zâmbind la Evana. Ea îi întoarse zâmbetul, spunându-i astfel că a înțeles la ce se gândea el. Mulțumit, Blord își îndreptă atenția către Magrusson, căruia îi spuse:

— Eu nu cred, Magrusson, că tu ai fi în stare să repeți greșeala pe care ai făcut-o. Ești de-acum prea bătrân să iei de la capăt o afacere proprie, știi prea bine asta. Și pe urmă, noi doi lucrăm împreună de atâta timp...

Se ridică și, apropiindu-se de el, îi puse o mână pe umăr, vorbindu-i:

— Ei, hai, bătrâne, avem treabă! Ești sigur că n-ai să-mi dai ceva hârtii la semnat?

Grăsanul îl privi încruntat cu ochii lui albaștri, răspunzându-i:

— Al naibii să fiu, Artur, dacă nu m-ai făcut să-mi fie rușine de mine. Ai dreptate, nu sunt făcut să fiu un independent.

Spunând asta se ridică și plecă din cameră.

— Cu domnul Cantlin ce ai de gând să faci? vru să afle Ellen Reith.

Blord se întoarse și-l învăluie pe Cantlin într-o privire distantă și critică. În cele din urmă rosti:

— Am început un proiect extraordinar pe o planetă nou-descoperită, Deg III. Aș vrea să-i ofer chiar acum șaptezeci și cinci de procente din câștig dacă vrea să se asocieze cu mine. O să am nevoie de un om care să acționeze acolo. Mi-am dat seama că va face față după cum s-a descurcat cu execuțiile de aseară.

— Cu ce?!... izbucni Evana, care se uită îngrozită la Cantlin, apoi la Blord.

— Doar nu crezi, rânji Blord, că aș fi fost în stare să-i las pe nemernicii ăia în viață, mai ales că nu aveam nici o dovadă evidentă împotriva lor. Pe deasupra mai e și Skal care a reușit s-o șteargă...

Ellen Reith nu era în stare să articuleze nici un sunet.

Până la urmă îngână:

— Sunteți amândoi niște oameni înspăimântători. Ieri mi-am dat seama ce înspăimântători puteți fi. Dar spune mai departe. Cu castelul ce s-a întâmplat?

— Castelul... A! da! castelul. Spune-le tu, Evana, ce s-a întâmplat cu castelul.

Evana, care până atunci urmărise scena tăcută, chicoti:

— Oglinzi... totul numai cu ajutorul oglinzilor. Râseră amândoi, ea și cu Blord, apoi el explică:

— Minunații mei cercetători au reușit să-mi protejeze nava cu un fel de oglindă, ca un scut obținut prin emisii radio, un truc mai vechi.

V-am spus tuturor că Skal va fi învins când va accepta să-mi îndeplinească cererea. Exact așa s-a și întâmplat. Efectul de oglindă al navei mele a făcut ca zidurile castelului să fie distruse în numai câteva secunde. Armele cu care s-a tras au fost, deci, distruse de reflectarea propriilor lor focuri.

Tăcu, căci auzi că în camera de alături suna telefonul, anunțând o convorbire interstelară. Sunetul se opri când Blord intră în raza ecranului, care se coloră pentru câteva secunde în albastru.

— Vorbește Artur Blord, anunță acesta.

Înainte de a apuca să mai spună ceva auzi chicotul bine cunoscut:

— Ești mai deștept decât am bănuț, i se adresă Skal. Oricum, vreau să te asigur că nu sunt ranchiunos. Când va fi să ne întâlnim din nou, am să acționez așa cum o va cere situația. Pe curând, inteligentul meu prieten, și succes!

Când Blord le povesti celorlalți ce-i spusese Skal, Evana întrebă:

— Chiar crezi că nu-ți poartă pică?

Blord râse:

— Cel mai important lucru e că Skal a ieșit din circulație pentru totdeauna. Cred că n-ar trebui să ne mai gândim la el. Și acum, reveni el la tonul său jovial, Cantlin, instrucțiunile pentru tine ar trebui să fie gata în mai puțin de două ore. Dacă ai să iei legătura la timp cu domnul Magrusson, el o să-ți dea contractul să-l semnezi și îți va mai spune alte câteva lucruri care-ți vor fi de folos. Între timp, domnișoară Reith, rosti el ridicând glumeț din sprâncene, n-am avut încă timp să vă arăt minunatul oraș Suderea...

— Vă mulțumesc, domnule Blord, dar... îl întrerupse ea și din câțiva pași ajunse lângă Cantlin. Cu o mișcare de felină îl prinse de braț. Tânărul se uită la Blord, apoi dădu afirmativ din cap, zâmbind.

— E extraordinară, spuse el din prag. Ellen se opri și privind înapoi peste umăr adăugă:

— La revedere, domnule Blord! A fost într-adevăr frumos.

Imediat după aceea ușa se închise în urma lor.

□ CAPITOLUL 12 □

Blord se tolăni leneș în șezlongul său de pe terasă. Printre norii și rotocoalele de fum ce se ridicau ușor din țigara lui aprinsă o privea pe Evana cu satisfacție.

Ea, stând în picioare, de partea cealaltă a piscinei, oferea o imagine încântătoare. Se uită la el și-i făcu un semn cu mâna. Apoi, cu o mișcare simplă, exersată, își strânse părul blond-auriu și-l vârî sub o cască de baie galbenă. Mai făcu odată cu mâna în direcția lui Blord, își luă avânt și dispăru în apa verde-albăstrie. Ieși apoi la suprafață împrôșcând cu apă în jur, înotă până la trepte și, ieșind, se apropie de el.

— Gata, îi spuse. Putem să ne apucăm de treabă. Eu am să merg înăuntru, iar tu vii când încep să sosească oaspeții.

Blord zâmbi:

— Ești sigură că totul e-n regulă?

Evana, care tocmai se ștergea cu un prosop, se opri și începu să enumere pe degete:

— Păi, mă duci la sora mea, pe Doridora III. Stau acolo cinci săptămâni. Pe urmă mă iei dimineața devreme, după ora de pe Doridora... chiar că nu înțeleg de ce atâta punctualitate...

— E vorba de o chestiune foarte importantă, draga mea, ai să vezi, o

informă el amabil, apoi intră în apartament și se îndreaptă spre lifturi.

Pe insignă scria: *AGENT SPECIAL*. Acolo, în ascensor, Nadlin își privi pe furiș insigna, apoi zâmbi fericit.

O ducea bine. Plecat de pe Pământ în urmă cu numai trei ani, ajunsese deja să ocupe o funcție importantă în Ridge Stars. Simțea că-i disprețuiește pe toți aceia care nu-i puteau ajunge nici la degetul mic. Pe cei de teapa lui Blord îi lăsa în pace să-și vadă de treburile lor. El unul n-ar fi dat munca lui plină de aventuri și de neprevăzut pe faima pe care și-o câștigase Blord.

Gândurile acestea se risipiră când Nadlin își dădu seama că nu e singur în lift. Mai era acolo un tinerel, care îl privea vădit amuzat. Nadlin roși tot când realizează că privirea furișă pe care o aruncase insignei și starea aceea meditativă fuseseră observate de celălalt.

Se întoarse cu spatele, căci urechile îi ardeau ca focul. Se trezi privind-se în oglinda fixată în perete, care reflecta chipul unui om fâstăcit. Dar imediat, rânjind ironic înspre imaginea din oglindă, se gândi: „Așa-ți trebuie, idiot îngâmfat ce ești!”

Se aștepta ca celălalt să coboare mai jos – era doar o clădire cu două sute de etaje, dar când liftul se opri, tânărul îl anunță:

— Suntem la etajul o sută nouăzeci. Până aici merge, domnule Nadlin. Pentru apartamentele cartierului general ascensorul este după colț.

— Cum, mă cunoașteți? Întrebă acesta uluit.

— Numele meu este Blord, răspunse tânărul întinzându-i mâna. Eram în hol când ați spus că vreți să vorbiți cu mine și pe urmă mi-am spus că dacă am urca împreună aș avea timp să vă observ puțin.

Zâmbea îndatoritor, dar era limpede că acel zâmbet nu-i era adresat lui. Pierit, tânărul polițist întinse și el mâna și simți cum celălalt i-o scutură viguros, apoi îi dă drumul. Simțea că îi vine să intre în pământ de rușine.

— Bine, îngână el în cele din urmă, dar nu puteți fi dumneavoastră... Știu că Artur Blord este cel mai important întreprinzător din Ridge Stars, iar dumneavoastră nu sunteți mult mai în vârstă decât mine... Sunt sigur că...

Brusc se întrerupse și, înghițind în sec, se adună și-i spuse pierit:

— Sunt încântat să vă cunosc, domnule Blord. Sper, adăugă el, schițând cu greu un zâmbet, sper că-mi veți ierta rătăcirea de o clipă. M-a trimis aici șeful...

— Vă rog, nu putem vorbi așa pe drum, îl opri pe Blord să continue. Pofțiți pe aici.

Numai că *el* nu se opri nici o clipă din pălăvrăgeală. Cum urcară în cel

de-al doilea ascensor, Blord începu cu un glas mieros:

— Când am fost anunțat că ai să vii mi-am amintit că se considera că trebuie să primesc aceasta inspecție mai ales având în vedere... hm... contribuția pe care eu am avut-o la înlăturarea lui Skal din Ridge Stars acum un an. Și, desigur, mai-marii noștri nu-și pot permite să se simtă obligați în fața unor persoane particulare. Mai presus de orice, mi-am amintit că odată cineva mi-a spus că urmează ca poliția să facă niște raiduri pe stelele puțin cunoscute, încă nevizitate și necercetate de oameni, care poartă numele Eastern Ridge, așa încât au nevoie de o mie de nave de patrulare de model Galactic și care se construiesc chiar acum în secret. Eu am pus toate astea cap la cap și... Pe aici, vă rog, domnule Nadlin.

Nadlin era atât de uimit, încât aproape că nici nu auzi indicația lui Blord. Își dădu seama însă că liftul se opri. Cu mișcări automate, îl urmă pe Blord pe coridor, apoi intră în urma lui pe o ușă. Toată atenția lui era concentrată asupra vorbelor celuilalt. Vocea repezită, cu un timbru plăcut, nu se opri însă nici o secundă:

— ...așa că s-a hotărât ca eu să mă ocup de acest transport, și asta ca o răsplată pentru serviciile pe care le-am adus poliției. În felul acesta ei s-achita față de mine. Bineînțeles, asta nu înseamnă că, la rândul ei, poliția s-ar obliga în vreun fel...

În prima încăpere Blord luă de pe masă o fișă, o privi atent, apoi intră în cea de-a doua încăpere, mai largă. Nadlin îl urma. Ușa se închise cu zgomot în urma lor. Nadlin se trezi față în față cu acel tânăr dinamic, plin de energie.

— ...Așa că accept să preiau contractul. Care e termenul limită, Nadlin?

— Trebuie să mă asigur că marfa va fi livrată în două luni. Vedeți, însă, că... răspunse Nadlin automat.

Brusc, realizând însă ce spunea, amuți. În cele din urmă, înghițind în sec, rosti uluit:

— Dumnezeu mare! Dar de unde știi, omule, toate chestiile astea? Sunt toate informații secrete. Există în partea asta de sistem solar niște oameni care dacă ar afla ce vorbim noi acum, ar...

Bâzâitul eldofonului de pe birou îi întrerupse răbufnirea. Se trase un pas înapoi, în timp ce Blord trecea în fața ecranului. Se bucura grozav că eldofonul sunase tocmai în acel moment. Câștiga astfel timp să se reculeagă. Pe ecran apărură capul și umerii unui om durduliu. Prima frază ce fu rostită îi atrase atenția lui Nadlin.

— Artur, am vorbit cu Edee Calder despre navele alea spațiale.

— Da. Și? întrebă Blord.

— Nu vrea să ne vândă materia primă, minereul de care avem nevoie. Zice să nu ne apropiem de Yelt VII.

Nadlin nu putea vedea chipul lui Blord. Simțea însă cât era de încordat. Vocea lui răsună din nou întrebând aspru:

— Așadar, se opune în continuare oricărui progres ce s-ar putea înregistra pe Yelt VII. Bine, accept provocarea, adăugă el hotărât. După cum știi, echipa de mineri, cei două mii de oameni înarmați, este deja pe drum. Să aterizeze. Nu uita însă, nu vreau nici o provocare. Spune-le să rămână la o distanță de cel puțin două sute de kilometri de Lake Nem, adăpostul unde se află Miss Calder, dar să aducă o sută de mii de tone de minereu. Între timp eu am urmează planul nostru special pentru a o vizita. Asta e tot deocamdată, Magrusson.

— Numai puțin, îi ceru grăsanul. Mai am o informație, Artur. E ceva în neregulă cu Calder aia. N-ai mai văzut niciodată pe cineva care să arate atât de rău ca ea. E un cadavru ambulant, dacă-ți poți imagina așa ceva.

— Bine, bine, răspunse Blord fără a-i da prea multă atenție.

Se întoarse către Nadlin și-i spuse:

— Dacă am numai două luni la dispoziție, înseamnă că trebuie să mă grăbesc, nu? Vino cu mine.

Nadlin îl urmă. Încerca din răspuțuri să-și dea seama care era semnificația vorbelor pe care tocmai le auzise. Era clar că personalul din subordinea acestui om lucra deja la problema în discuție. O problemă pe care, de fapt, el nici n-o prezentase încă, așa cum ar fi fost normal. Ieșiră pe o terasă, unde aștepta o navă spațială. Era un vehicul lung și îngust, foarte arătos, cu o formă aerodinamică, asemănătoare navelor de patrulare. Interiorul era luxos, o adevărată navă intergalactică de dimensiuni reduse.

— Am să-ți arăt mai târziu camera duminică, îl anunță Blord. Acum ia-ți un scaun și așează-te aici până decolăm.

— Decolăm! repetă Nadlin.

Nu avu timp să mai spună ceva, căci fu nevoit mai mult să se arunce într-unul din scaunele antigravitaționale. Rămase acolo, simțindu-se ca un atom răzleț care de-abia se mai ține pe marginea unui vârtej, gata în orice moment să-l zgâlțâie și să-l scuture. Senzația de gol în stomac îi dispăru însă imediat cum nava își începu zborul pe orizontală, făcând astfel să dispară efectele decolării. Minte lui Nadlin începu să se limpezească și avu ceva timp să se uite în jur și să-și studieze partenerul de zbor. Artur Blord era cu spatele spre el. Ședea la pupitrul de comandă, privind atent cadranele și celelalte instrumente de bord. Din când în când regla niște semnale de

culoare închisă. În cele din urmă, zâmbind satisfăcut, se ridică și coborî de pe pedestalul unde se afla toată aparatura. Nadlin îl privi plin de curiozitate, având impresia că îl vede pentru prima oară pe acel om. Până atunci totul fusese năucitor. Acum avea în sfârșit răgazul să-l privească.

Chipul prelung, cu trăsături bine conturate, al lui Blord era încadrat de o chică de păr negru, ondulat. Senzualitatea îi era accentuată de bărbia fermă și de aspectul gurii. Frumoșii lui ochi negri zâmbiră înspre Nadlin, în timp ce posesorul lor se așeza pe un scaun. Scoase dintr-un buzunar fișa pe care o luase de pe birou înainte de a pleca.

— Citește asta, îl îndemnă pe celălalt. O să înțelegi imediat ce planuri am. Între timp, dă-mi să văd și eu contractul pe care l-ai adus.

Schimbul se făcu în liniște. Nadlin examinează fișa fascinat. Citi pe ea:
YELT VII. Proprietarul acestei planete cu o populație puțin numeroasă este E. D. (Edee) Calder. Este singura femeie-proprietar din câte știu. Și-a menținut poziția deținând controlul politic al planetei, datorită banilor. Se spune că e tânără – ar avea în jur de treizeci de ani.

PRIMA VALOARE: Mari depozite de minereu din care se poate obține oțel cristalin pentru construirea navelor spațiale, localizat în munții și în dealurile din regiunea Lake Nem.

A DOUA VALOARE: Exploatarea poate fi interesantă, chiar numai pentru că proprietarul este femeie.

□ CAPITOLUL 13 □

Nadlin rămase cu capul aplecat, plin de nedumerire. În rândul gradaților din poliție o asemenea imoralitate, cum era aceea de a vorbi necuviincios despre o femeie, era aspru sancționată. Cei trei ani de disciplină severă și de instrucție își pusese rămpăntura asupra personalității lui Nadlin. E adevărat că șeful lui îl avertizase că de la Blord avea să învețe o mulțime de lucruri. Și la fel de adevărat este că femeia aia arăta ca un cadavru, așa încât nu putea fi... interesantă... dar...

Dinspre pupitrul de comandă se auzi un sunet, care îi întrerupse gândul acela dezaprobator. Se uită imediat la Blord, care urcă treptele și se așază pe scaun la pupitru. Vorbi câteva minute foarte încet, apoi se întoarse și făcu semn cu mâna lui Nadlin să se apropie. Acesta urcă ezitând pe pedestal. Blord îi spuse:

— Directorul meu general, domnul Magrusson a deschis pentru noi o frecvență pe unul din canalele de înregistrare. După cum probabil știi, e vorba de un circuit care oferă înregistrări ale contractelor care urmează să fie

semnate. Totul e absolut secret. Accesul la ele este posibil numai cu o dispoziție judecătorească valabilă. Ai vreo obiecție?

În primul moment nu avu nici o obiecție. Sub influența vocii aceleia insistente și convingătoare, aproape că întinse mâna să ia stiloul și să semneze. Dar imediat se răzgândi. Se gândea exasperat dacă va putea vreodată să aibă vreo inițiativă în fața acestui om. Stăpânindu-și cât putea tremurul vocii, spuse:

— Mai întâi vreau să vă pun câteva întrebări, domnule Blord. Am aflat despre datoria pe care o are la dumneavoastră poliția. Nu știu exact despre ce este vorba, dar e clar că așa ceva există. Din această cauză situația este puțin mai complicată. Dacă, spre exemplu, nu veți reuși să livrați marfa cerută prin contract la termenul prevăzut, poliția n-ar putea să vă penalizeze în nici un fel. În același timp, programele instituției noastre ar avea serios de suferit. Am aflat, continuă el, în timp ce vocea îi devenea tot mai sigură și se simțea tot mai stăpân pe sine, că filiala din Ridge Stars a Interstellar Drive Corporation este sigura firmă capabilă să producă o mie de nave spațiale de tipul Galactic într-un timp atât de scurt. Este limpede, sper, pentru dumneavoastră că acest proiect înseamnă de fapt omologarea unei rețele de transporturi galactice guvernamentale. Nu mai discutăm acum despre transportul comercial care a fost perfecționat cu ocazia concursului acela interplanetar care s-a desfășurat acum un an sau doi. Există, într-adevăr, și alte firme care ar putea să construiască nave de tipul Galactic, dar prețurile la ei sunt foarte mari, iar productivitatea este scăzută. Ideea noastră a fost aceea ca dumneavoastră să încercați să încheiați un contract cu Interstellar, împărțind cu aceasta profiturile. Dar, încheie Nadlin, dacă s-ar putea întâmpla să nu puteți finaliza acest proiect, atunci ar trebui să vă gândiți la asta înainte de a semna contractul.

Se simțea acum mult mai bine. Expusese punctul de vedere al oficialităților în fața lui Blord, iar dacă circuitul de înregistrare ar fi fost cumva deja deschis, atunci obiecțiile lui n-ar fi fost reținute pe bandă legal și pentru totdeauna. Observă că Artur Blord îi zâmbea, apoi îi spuse:

— Am două motive serioase pentru a crede că Interstellar va accepta colaborarea cu mine. Mai întâi, președintele lui Interstellar, Greg Mearsley îmi este prieten apropiat. În al doilea rând, mă miră oarecum faptul că șefii poliției consideră că mi-ar fi cumva îndatorați. Așa încât am de gând să plătesc către Interstellar întregul preț al vehiculelor, fără să opresc pentru mine nici un profit. Uite ce e! Știi foarte bine că minereul cristalin pentru oțelul din care se construiesc navele este rar și greu de extras. Există câteva firme care îl vând în cantități mici, dar regula este că cine vrea să

construiesc nave spațiale trebuie să descopere și să extragă minereul pe cont propriu. Toți marii proprietari, toate companiile de transport de marfă și de pasageri, au propriile lor servicii de minerit. De aici vor veni profiturile mele. Principalul meu obiectiv în acest moment este să ajut cât pot oficialitățile și să-i sprijin în acoperirea acelei așa-zise datorii pe care ei consideră că o au față de mine.

În acel moment se auzi bâzâitul eldofonului. Era Magrusson. Respira greu, iar fața îi era acoperită de sudoare.

— E ceva foarte important... N-am reușit încă să dăm de Mearsley de la Interstellar Drive, Artur, dar am luat legătura cu Crofers, vicepreședintele. Așteaptă la eldofon. Vrea să vorbească cu tine.

— Da? Întrebă Blord, iar Nadlin se trase mai aproape, să nu piardă nici un cuvânt.

— Ți păstrez circuitul de înregistrare deschis, îl anunță Magrusson.

Imaginea lui dispăru de pe ecran și fu înlocuită cu cea a unui personaj suplu, cu o statură saturniană. Străinul rosti încet:

— Aha, Blord!

Vocea lui spunea totul. Era un sentiment de respingere reciprocă. Blord sparse tăcerea, întrebându-l:

— Spune-mi, Crofers, unde e Mearsley?

— Oh, e pe-aici pe undeva, îi răspunse Crofers prefăcut. Dacă dai de el e grozav pentru tine.

— Am să-l găsesc. Dar am înțeles că nu vrei să-mi construiești navele pe care ți le-am comandat. De ce? Nu știi că e ilegal să refuzi o cerere de acest tip?

— Îmi asum riscul. Interstellar nu e obligată să încheie nici un fel de subcontracte.

— Ba este, izbucni Blord, atâta vreme cât i se oferă prețul integral. Nu ai nici un suport legal pentru acest refuz.

Celălalt ridică din umeri:

— Nu mă interesează ce ai de gând să faci. Știu însă că Interstellar nu va avea nici un amestec. Când vom primi un ordin de la beneficiarul direct, după cum probabil se va întâmpla, fii sigur că-l vom respecta. Mai bine ai face dacă le-ai refuza și tu contractul. Am aflat că ai primit termen numai două luni, adăugă el rânjind sarcastic. Pe curând, domnule.

Convorbirea se încheie.

— E-n regulă, Magrusson, dă drumul circuitului. Întorcându-se către

Nadlin, îi întinse stiloul:

— Semnează, te rog.

— Bine, dar... îngăimă acesta.

Ochii întunecați ai lui Blord îl priveau insistent, iar mâna care ținea stiloul rămase întinsă. Nesigur pe el, încurcat, conștient de faptul că politica economică de pe Ridge Stars depășea puterea lui de înțelegere, Nadlin luă stiloul. Aplecându-se mult înainte pentru a-și ascunde ezitățile din priviri, semnă contractul.

În cea de-a treia zi de la decolare, Nadlin observă că nava s-a oprit. În timp ce ieșea din camera lui îl zări pe Blord, care se îndrepta spre ieșire. În urma lui venea o femeie roșcată, de o frumusețe răpitoare. Blord avea în mână o valiză.

Tânăra dispăru într-un alt vehicul, mai mic, iar Blord se întoarse imediat. Căile de acces se închiseră cu un bufnet înfundat. După o clipă, iahtul decolă din nou.

Blord reveni la pupitrul de comandă, explicând:

— Secretara mea își vizitează sora pe Doridora III.

Nadlin nu-i răspunse nimic, dar, pentru o secundă, inima lui de polițist se dezgheță recunoscând că-și dorește ca într-o zi să aibă și el o secretară care să arate ca a lui Blord.

Era deja a șaptea zi și Nadlin nu reușise încă să afle nimic nou. Se așteptase ca măcar să se poată apropia mai mult de Blord, însă acesta dădea impresia că a și uitat de prezența lui acolo. Își petrecea tot timpul în fața eldofonului, vorbind cu membrii organizației pe care o conducea, sau semnând maldăre de documente. Nadlin nu-și dăduse seama dacă Blord dormea vreodată. E adevărat că ațipea din când în când, pentru douăzeci-treizeci de minute, dar niciodată Nadlin nu-l văzuse să se ducă în vreo seară la culcare și să doarmă toată noaptea.

Văzându-i puterea de muncă aparent nelimitată, Nadlin se gândea: Sunt oare adevărate toate poveștile acelea despre faptele extraordinare ale acestui om? Ideea aceasta era revigorantă, însă ar fi dorit să-l știe mai puțin taciturn, mai ales în legătură cu rezultatele pe care le dăduse căutarea lui Mearsley, președintele lui Interstellar. Care își imagina omul ăsta că e părerea lui despre faptul că Mearsley nu era încă de găsit. Încă îl mai frământa gândul acesta în zorii celei de-a șaptea zi, când soarele albastru al lui Yelt răsărea dintre norii întunecați. Cu o sclipire de flacără acesta izbucni din neant și, crescând tot mai mare, devenea din ce în ce mai strălucitor inundând tot orizontul cu lumina lui nestăvilită. Răsărise deja luna, o lună mare, chiar

deasupra lor, când nava pătrunse prin ceața groasă ce îmbâcsea tot timpul atmosfera planetei Yelt VII. Apăru din nou senzația aceea neplăcută atunci când coborâra până aproape de o zonă de munte împădurită, unde nu pătrunsesese nimeni până atunci. Zburară apoi pe deasupra unei văi imense, unde lucrau câteva din echipajele lui Blord, răscolind măruntaiele solului. Curând apăru la orizont lacul Nem. Aproape imediat după aceea, se opriă deasupra unui adăpost șubred. Stând în picioare în spatele lui Blord, Nadlin privea orașul Lake Nem prin hubloul decupat în podeaua navei. Păreau a fi acolo vreo cinci clădiri mai importante, toate plasate în afara orașului propriu-zis. Una dintre ele era o construcție impunătoare ce domina malul lacului. Celelalte patru, construite ceva mai departe de apă, erau joase, turtite, dar întinse pe o suprafață mare, tipul fabricilor rudimentare.

— Se pare că odată putea să primească mulți imigranți, vorbi Nadlin. Tresări când din coșul uneia dintre clădiri se înălță o flacăra cenușie. Podeaua navei se zgâlțâi. Instinctiv, Nadlin sări și se așeză într-unul din scaunele antigravitaționale. Imediat vehiculul se ridică asemeni unei rachete între cețurile eterne ce învăluiau cea de-a șaptea planetă-satelit a fierbintelui soare Yelt.

Nadlin se întoarse lângă pupitrul de comandă.

— Oho! dar știu că e hotărâtă, spuse. Voia să mai spună ceva, dar observă că Blord îl privea zâmbind. Era un surâs amabil, dar avu menirea de a-l readuce pe Nadlin la realitate. Entuziasmul ce-l cuprinsese dispăru instantaneu. Brusc, se gândi că nu mai găsește nici o satisfacție în aventura primejdioasă pe care o trăia. Era adevărat că în timpul misiunilor de patrulare era tot timpul expus, dar de astă dată executa un ordin, avea o misiune de îndeplinit. Ar fi fost o prostie din partea lui să se lase ucis într-unul din războaiele acelea dintre marii proprietari de terenuri din galaxie.

Sunetul puternic al eldofonului îl întrerupse din meditație. Pe ecran apăru chipul unei femei care îl privea pe Blord. Nadlin își dădu imediat seama că era Edee Calder. Nici o altă ființă umană nu s-ar fi putut potrivi mai bine cu descrierea pe care i-o făcuse Magrusson.

Ochii ei erau întunecați, ca două gropi fără fund. Fața îi era palidă, albă ca zăpada, trasă, oribilă. Gura semăna cu o linie frântă, lipsită de culoare. Totuși, ciudat, nu părea să fie bătrână. Numai fruntea îi era brăzdată de câteva cute fine, iar când vorbi, vocea subțire și totuși severă se dovedi a aparține unei tinere. Iată, se gândea Nadlin, așa arată o femeie drăguță care se află în ultimul stadiu al unei boli nemiloase.

Ea vorbi pe un ton sever:

— Artur Blord, bănuiesc.

— Corect, doamnă. Aș vrea să vă pot convinge că nu procedați tocmai înțelept în legătură cu...

— Am hotărât să te las să continui operațiunile de minerit acolo unde s-au instalat oamenii tăi, cu condiția...

— Aha! de-aia folosești arme de foc și de-aia m-ai refuzat la început...

— ...cu condiția, continuă ea fără să ia în seamă întreruperea, ca nici măcar unul din oamenii tăi să nu încerce să se apropie la mai puțin de doi kilometri de adăpostul meu și cu condiția să-mi plătești o jumătate de stelar pentru fiecare tonă de minereu pe care-l iei de aici. Dacă înțelegerea noastră va fi cumva încălcată, atunci va trebui să-mi plătești un stelar pe tonă. Ne-am înțeles?

— Tu ai zis-o, făcu Blord entuziast.

— Foarte bine. Am înregistrat această conversație. Contractul va fi redactat și îți va fi trimis. Îl putem semna mai târziu prin sistemul-circuit. Asta e tot.

Ecranul eldofonului se întunecă. Cei doi bărbați rămaseră privindu-se unul pe altul. Pe tot parcursul convorbirii Blord nu lăsase să se vadă în nici un fel cât era de afectat de discuție, dar Nadlin îi putea simți încordarea. Blord îngână:

— Ai văzut? Mă întreb oare ce ascunde, se încruntă el.

Nadlin aproape că nici nu auzise ultima propoziție rostită de Blord. Răspunse, îngrozit:

— Arată ca și cum o armată de vampiri i-ar fi supt tot sângele.

— Vampiri!... exclamă Blord. Părea neliniștit. Dar sentimentele care-l făcuseră să izbucnească astfel se pare că fuseseră mult mai puternice decât lăsase să se vadă, pentru că imediat sări în picioare și rămase privind în gol cu ochii larg deschiși. Făcea un efort vizibil să se stăpânească. Toți mușchii i se încordară și, în cele din urmă murmură:

— Dar de ce oare ei... ce... da, poate să fie și așa!

Îl privi pe Nadlin agitat.

— Ai dat lovitura! În ciuda tuturor strădaniilor, unul sau mai multe *lucruri* din acelea au reușit să-i scape. Tăcu. Chipul lui deveni o mască exprimând furia.

— Nadlin, ordonă el, mâine cobori acolo și dacă găsești vreunul din *lucrurile* acelea ne întoarcem mâine pregătiți să-i aranjăm puțin. Asta numai dacă, adăugă el rânjind, ei, cu superviteza lor de reacție nu vor pune mâna pe noi mai întâi.

Parcă vorbea o limbă străină. Nadlin întrebă neliniștit:

— Și cu Interstellar Drive ce facem? În fond, le-ar trebui cel puțin o lună să poată construi toate navele solicitate. Pe urmă, eu trebuie să raportez personal superiorilor mei...

Nu primi nici un răspuns. Cu ochii mijiiți, Blord trecu pe lângă el și ieși, iar ușa se închise cu zgomot în urma lui.

Ceva mai târziu, în aceeași zi, Nadlin îl văzu vorbind repezit la eldofon, apoi ascultând atent ceva ce părea a fi un lung monolog ce venea de la capătul celălalt. Urmărind scena, se gândea că în relația dintre el și Blord începeau să apară oarecare sentimente. Era însă convins că înota în ape tulburi și că nu făcea decât să se afunde într-un adânc fără sfârșit.

□ **CAPITOLUL 14** □

La lăsarea amurgului, Nadlin se furișa împreună cu Blord pe o potecă. O briză ușoară, care purta cu ea aburi răcoroși din apa lacului îi biciuia obrajii. Cu fiecare clipă care trecea se simțea tot mai ridicol. Nu putea să creadă că zăcea acolo, pe o faleză umedă, mlăștinoasă, implicat într-o aventură fără sens, știind bine că fiecare oră ce trecea sporea riscul ca misiunea lui să fie compromisă. Ar fi fost altfel dacă Blord l-ar fi pus cel puțin la curent cu ce se întâmplă.

Nadlin mai bombăni câțva timp numai pentru sine, apoi se resemnă. Era în fond acolo. Orice i s-ar fi întâmplat se știa că venise de bună voie. În depărtare se zărea silueta uneia dintre fabricile pe care le văzuseră mai devreme. Era cea mai mare dintre ele, o clădire cenușie aproape ascunsă între copaci. Dinăuntru se auzea zumzetul și hurelul mașinilor. Ceva mai departe, către dreapta, se profila prin întuneric o construcție mare, albă, impunătoare, reședința a acelei femei pe nume Calder. Nadlin se uită la Blord și îl văzu studiind clădirea prin binoclu. Acesta, observând că este privit, se întoarce și spuse:

— Se pare că e o alee de la casă până la topitorie. O să rămânem deocamdată aici. Am impresia că doamna vampir a ta ține totul sub control.

Aceste cuvinte se refereau, desigur la același lucru pe care Nadlin nu-l înțelegea, iar Blord nu se obosea să i-l explice. Nemaîținând seama însă de respectul pe care se simțea dator să i-l arate acelui om atât de important, Nadlin izbucni furios:

— Uite ce e, de câteva zile tot eviți să-mi răspunzi la întrebările pe care ți le pun. De câte ori te întreb ceva mai insistent, te zgâiești la mine și rânjești. Acuma mă târăști după dumneata într-o hărțuială sălbatică al cărei

rost nu-l înțeleg. Am fost avertizat că ești un tip original, dar nu mi-aș fi putut imagina niciodată că am să zac într-un șanț lângă un nebun care tot vorbește aiurea despre vampiri, în loc să se ocupe de un contract de o importanță vitală pe care tocmai l-a semnat.

Tirada lui fu însă întreruptă de un hohot de râs. Nadlin se crispă tot de furie și vru să continue. Înainte ca el să deschidă gura, Blord îi răspunse:

— Dac-ai ști de când aștept să răbufnești!

Nadlin nu răspunse. Celălalt chicoti:

— Nu pot să sufăr oamenii scorțoși, cei care-și cenzurează mereu orice pornire. Cu așa ceva nu poți sta de vorbă. Ei, și-acum fii atent, Jimmy... așa te cheamă, nu?...

Înainte ca Nadlin să se dezmeticească, înainte ca el să înțeleagă bine ce i se spusese și să încerce să răspundă ceva, Blord continuă cu înfrigurare:

— Nu ți-am spus nimic până acum pentru că ești polițist și mă temeam că dacă ai să știi adevărul – sau ceea ce eu cred că e adevărat – primul lucru pe care l-ai face ar fi să-ți informezi superiorii și să-mi aduci pe cap o grămadă de alți polițiști. Sincer vorbind, nu-mi prea place să-mi stea oamenii legii în coaste. Și pe urmă, nu vreau să-i fac să se simtă și mai obligați față de mine. Făcu o pauză, apoi continuă încetșor:

— Ai auzit vreodată de acea mutație genetică numită *zilh*?

— Zilh? repetă Nadlin cu răsuflarea tăiată.

— Da. Înseamnă că ai înțeles, îi confirmă Blord.

Dar Nadlin nici nu-l auzi. În mintea lui se dezlănțuise o furtună când își aminti de acele ciudate ființe umane care fuseseră numite zilh. Aceștia erau urmașii primilor oameni care colonizaseră Ridge Stars. Nava lor eșuase pe una din planetele din sistemul solar Zilh și din acel moment se întrerupsese pentru ei orice posibilitate de a comunica cu cineva. Timp de două sute de ani au trăit izolați de restul universului. Între timp s-au schimbat, din cauza unei boli extrem de devastatoare. Nouă părți din primii supraviețuitori ai accidentului au murit nebuni. Cei rămași în viață și descendenții lor au suferit profunde modificări de metabolism și de comportament. Nu s-a mai întâmplat așa ceva niciodată, în tot universul locuit de oameni. Modificările constau în mărirea enormă a vitezei de reacție la stimuli externi, reflexe mult îmbunătățite, reacții mentale rapide. Era vorba de o mutație fizică și psihică de prim rang. Singurul dezavantaj era acela că toți zilthii păstraseră în ei boala aceea care-i afectase.

Comisia medicală care se deplasase la ei să constate ce s-a întâmplat recomandase ca planeta Zilh să fie ștearsă de pe hărți. Și asta sub

supravegherea strictă a poliției. Acel zilth care încerca să-și părăsească planeta era împușcat pe loc. În interiorul comunității lor a fost pus la punct un program complex pentru reducerea natalității, urmărindu-se, în ultimă instanță, distrugerea întregii specii. Au fost emise legi în acest sens. Nici un zilth n-a reușit, din câte se știa, să scape. Dar dacă totuși au scăpat... iar nebunul de Blord încerca să ia legătura cu ei?...

Nadlin încercă să spună ceva, însă Blord îl opri:

— Șșșt! se apropie cineva! Nu uita că un zilth reacționează de zece ori mai repede decât un om obișnuit. Suntem de-abia la început, așa că n-am luat nici o măsură de precauție.

Prin iarba înaltă, Nadlin zări două siluete care se apropiau pe alee. Erau două persoane slabe și înalte, parcă alungite. Nadlin simți un fior când își aminti de imaginile de zilthi pe care le văzuse, creaturi la care gâtul era în continuarea bărbiei, ochii erau proeminenți, iar trupurile nefiresc de lungi și subțiri. În minte îi încolți un gând: „Insigna!... Dacă aveau să-i prindă...” Făcu atunci un gest necugetat: se mișcă și încercă să verifice dacă insigna lui mai era acolo, în buzunarul ascuns de la piept...

□ **CAPITOLUL 15** □

Nadlin își reveni din amețeală și își dădu seama că e lungit pe podeaua metalică într-o cabină a unei nave spațiale vechi. Mâinile îi erau legate la spate. Încăperea în care se afla era din metal, fără nici un fel de ornament, fără nici un aparat sau mașinărie automată. Impresia de murdar și de părăsit domina peste tot, cât putea vedea el cu ochii. Deodată observă cu coada ochiului o mișcare. Se răsuci să vadă ce e, dar în acel moment înțepeni. Artur Blord zăcea și el întins, la câțiva metri mai încolo, privindu-l. Picioarele îi erau legate cu un mănunchi de sârme argintii, iar mâinile îi fuseseră imobilizate la spate.

— Acum nu sunt aici, vorbi Blord, dar, după socoteala mea, trebuie să se întoarcă din clipă în clipă.

Vestea nu era deloc îmbucurătoare. Era vina lui, se gândea Nadlin. El era cel care, acolo, în șanț, se mișcase, deși fusese avertizat să n-o facă. Aproape instantaneu, cei doi se repeziseră la ei. Simțise ca și cum s-ar fi năpustit un ciocan uriaș asupra lui. Își aminti și de ce făcuse mișcarea aceea care le atrăsese atenția celor doi: insigna, cu rolul ei special, era acum salvată. Nadlin se simți ușurat. Dar ar fi fost o prostie să se folosească de insignă pentru a încerca să se elibereze, pe el și pe Blord. Cum s-ar fi ridicat în genunchi măcar, ar fi pus din nou mâna pe ei. Dar și să aștepți așa, să se

întoarce oribilitățile astea, creaturile astea bolnave... Simți cum fața i se inunda de sudoare.

Încercă să-și vâre mâna în buzunarul secret. O durere puternică îi fulgeră însă prin mână, de la încheietură și până sus, în umăr, atât de ascuțit încât parcă ar fi fost electrocutat. Șocul îl făcu să nu mai încerce nimic, trebuia s-o ia mai încet. Așteptând să-i treacă durerea, spuse:

— Nu pot să înțeleg un lucru: cum de nu este atestat oficial cazul nici unui zilth care să-și fi părăsit sistemul planetar.

— Ba da, este, zâmbi Blord ironic. Am verificat asta chiar în după amiaza zilei în care am fost capturați. Au reușit să scape acum aproape doisprezece ani doi zilthi, pe nume Wilf Peterson și Hidlo Creighton, membri în echipajul uneia dintre navele de mică viteză ce au voie să se deplaseze între planetele sistemului Zilth. Cei doi au raportat atunci că s-au ciocnit cu un meteor, dar nu s-a mai auzit niciodată nimic despre ei. De fapt nava lor nici n-a fost avariata. Era însă echipată cu un mecanism de transport interstelar. Și iată unde s-a ajuns.

— Hm! exclamă Nadin.

Privi în jur și avu impresia că vede totul cu alți ochi.

Toate mașinile care lipseau, toate lucrurile învechite de aici își găsiseră o explicație. Văzuse imagini ale unor nave ca aceasta prin manuale.

Blord îi vorbi din nou:

— Bănuiesc că am venit pe Yelt pentru că e cel mai apropiat sistem solar de Zelth. Călătoria aia cu improvizația lor de navă a durat nouă ani. Mi-am dat seama după ce am consultat niște cărți de medicină pe care le aveam în bibliotecă. După cum scrie acolo, starea în care se află acum Edee Calder este specifică celui de al treilea an de boală...

Tăcu. Mușchii feței i se contorsionară, schițând o grimasă. Apoi adăugă:

— Aproape că uitasem de ea.

Înseamnă că tot adăpostul ei e infestat.

— De ce ne-au lăsat în viață? Întrebă Nadlin nedumerit.

Blord răspunse ironic:

— Au pus mâna pe un polițist și pe proprietarul unui convoi de cargouri pe care prin intermediul lui Edee Calder, încercaseră să le împiedice să aterizeze. Dacă ai fi în locul lor, tu n-ai încerca să profiți cumva de o asemenea captură?

— Mă gândesc, răspunse Nadlin încetișor, că ar fi mai bine să încercăm să fugim de-aici. Eu ca polițist știu o mulțime de metode care...

Se întrerupse brusc, pentru că Blord clătina din cap a regret. Nadlin își răsuci din nou brațul, încercând să ignore durerea și reuși să ajungă la locul unde ascunsese insigna. Atingând buzunarul, păli. Pe când își retrăgea dezamăgit mâna ce nu descoperise decât un buzunar gol, îl auzi pe Blord spunând:

— Mă tem că ne-au percheziționat foarte atent.

Din vorbele lui străbătea un aer de ciudată indiferență. Aproape imediat se auziră voci înăbușite. Se întorseseră zilthii.

Mușchii lui Nadlin se relaxară. După câteva clipe vocile se auzeau la fel de atenuate, deși nu se depărtaseră. Nedumerit, Nadlin îl privi pe Blord și-l întrebă în șoaptă:

— Ce fac acolo?

Blord ridică din umeri. Vorbele pe care le rosti nu erau un răspuns la întrebarea lui Nadlin.

— Uite ce e, Jimmy, nu trebuie să te îngrijorezi prea tare. O să scăpăm noi cumva de aici. Eu cred în șansă și în câteva atuuri pe care le am. Nu trebuie să te surprindă nimic din ce am să fac.

Nadlin se abținu cu greu să nu-i explice că șansa asta însemna de fapt o asociere complicată de însușiri pozitive și abilități, dintre care cea mai importantă e capacitatea de a prevedea ce are să se întâmple... Renunță însă la un asemenea discurs pentru că, oricât de naiv ar fi fost, își dădea totuși seama că ce se întâmplase era din vina lui. În cele din urmă însă vorbi:

— Încrederea asta a ta... pot să-ți pun câteva întrebări?

— Dă-i drumul.

— Prima întrebare sună cam aiurea, totuși... l-au găsit pe Mearsley?

— Când am fost noi capturați nu-l găsiseră, răspunse Blord fixându-l cu privirea. Cred că nu s-a schimbat nimic având în vedere situația.

Nadlin se făcu că nu aude completarea.

— Ai idee de cât timp suntem aici?

— De șaptesprezece zile.

— Cuuum?

Deși încercase să se stăpânească, Nadlin își pierdu complet firea. Simțea că înnebunește: *șaptesprezece zile*. Șaptesprezece zile, și cu încă unsprezece câte au pierdut pe drum până au ajuns pe Yelt, aste însemna că-i mai rămăsese o lună până când trebuia să raporteze îndeplinirea acțiunii. Pentru fabricarea propriu-zisă a navelor era nevoie de cel puțin o lună, și asta din momentul în care Blord avea să încheie contractul acela cu Interstellar...

întrebă pierit:

— Dar de unde știi?

— Cel care m-a atacat pe mine a reușit să mă dezarmeze înainte ca eu să pot face vreo mișcare, dar după aceea ne-am încăierat. Mi-am dat seama că n-am nici o șansă când s-a apropiat și celălalt. Atunci am mușcat puternic și dintr-unul din dinții mei falși a ieșit o cantitate mică de substanță chimică, un fel de antidot care practic, luat mereu în doze infime, ajunge să contracareze acțiunea oricărui somnifer. M-au drogat și pe mine, ca și pe tine de altfel, dar eu m-am prefăcut doar adormit. După aceea am așteptat să te trezești, adăugă el pe un ton firesc.

Nadlin își imaginează cum s-a întâmplat totul, cum el a adormit instantaneu, în timp ce Blord se bătea cu o ferocitate aproape zilthiană, gata-gata să obțină victoria. După câteva secunde întrebă din nou:

— Dar cum ne-am hrănit în tot timpul ăsta? În șaptesprezece zile precis că...

— Am fost alimentați prin perfuzii, îi explică Blord. S-ar putea să fii prea slăbit ca să te poți ridica în picioare. Țștia...

Se întrerupse brusc și-i ceru lui Nadlin:

— Mai bine mi-ai spune mai repede ce vrei să mai știi. De fiecare dată când au venit au adus la bord tot felul de echipamente și pe urmă au intrat aici, la noi.

Nadlin scutură energic din cap:

— Nu mai am nimic de întrebat. Nu mă pot gândi decât la cele șaptesprezece zile care au trecut. Vezi, adăugă el ridicând din umeri, speram că în tot timpul ăsta ai pus ceva la cale. Dar îmi imaginez că în șaptesprezece zile, dacă ai fi fost pregătit, ai fi putut să acționezi.

Blord făcu semn din cap că nu, spunând:

— Chiar dacă Macklin, inginerul șef al echipei de mineri ar fi încercat să organizeze o acțiune de căutare, n-ar fi avut nici o șansă să ne găsească, pentru că nava în care ne aflăm este ascunsă sub o faleză pe partea opusă a planetei față de Lake Nem. Așa încât...

Nu-și termină fraza. Chiar dacă ar fi încercat să termine, Nadlin oricum nu l-ar fi auzit. Privirea lui se ațintise asupra ușii care se deschisese, lăsând să se vadă cealaltă încăpere. Auzi un zgomot atenuat de pași.

□ CAPITOLUL 16 □

Zilthii intrară în cameră zâmbind. Sub lumina strălucitoare ce izvora din

lămpile de pe tavan, păreau mai puțin ciudați, mai puțin „altfel” decât s-ar fi așteptat cineva. Surâsul făcea ca gâtul lor să se umfle cumva și să pară că ochii le erau înfundați în orbite. Pentru o clipă semănară a ființe umane și – făcând abstracție de faptul că erau foarte urâte – aproape normale. Apoi, brusc, zâmbetele li se stinseră de pe fețe. Într-o clipă, cei doi prizonieri avură impresia că cei doi zilthi își scosese răștile umane și le puseseră pe cele de demoni. Acele arătări de coșmar, subțiri și alungite, se aplecară asupra lui Blord, examinându-i legăturile, apoi se apropiară de Nadlin. Acesta se făcu mic de frică. Dar cei doi părură să nu observe. Niște degete puternice atinseră încheietura mâinii lui Nadlin. Zilthii apărură din nou în fața lui, vorbind în șoaptă.

În cele din urmă unul dintre ei se apropie de Blord și începu să-i desfacă legăturile de la mâini și de la picioare. Bolboroseala lor se limpezi și se auzi clar ordinul:

— Ridică-te!

Blord încercă să se țină pe picioare, dar căzu imediat. Rămase lungit pe jos, cu fața crispată de durere. Cu greu, le zâmbi gardienilor lui și le spuse:

— Și-așa stau prost cu circulația, iar sârmele astea mi-au făcut și mai rău.

Zilthii îl priveau impasibili. Nadlin avu timp să judece că aveau pe puțin trei metri înălțime. După ce-și masă gleznele și încheieturile mâinilor câteva minute, Blord izbuti să se ridice și întrebă:

— Ei, bine? Acum ce urmează?

Se așternu tăcerea, dar Blord continuă:

— Tot mai vreți să trimiteți înapoi navele cu mineri?

Faptul că folosisse cuvântul „tot” îl făcu pe Nadlin să clipească nervos. Se gândea: Vorbise oare deja Blord despre asta cu acele creaturi? Așteptă, chinuit de îndoieli, să vadă ce va urma. Nu-i venea să creadă că-l auzise pe Blord întrebând:

— V-am avertizat că o s-o faceți, nu? Dar mai întâi vreau să-mi mai promiteți o dată, să audă și prietenul meu, aici de față.

Zilthul îl privi pe Nadlin, care dădea semne de nerăbdare, și zâmbi ironic:

— Prietenul tău e destul de deștept să înțeleagă că a intrat în horă și trebuie să joace. Noi am promis să vă eliberăm pe amândoi în momentul în care ne vom fi pregătit plecarea. Sper că vă veți da și voi seama că n-aveți altă soluție decât să cooperați cu noi.

Blord, observând expresia care se întipărise pe chipul lui Nadlin, îl

repezi:

— Nu te prosti, omule! Acum cel mai important lucru este să ne salvăm viețile.

— Idiot nenorocit! izbucni Nadlin. Vocea i se stinse brusc. Rămase o clipă mut de uimire, apoi continuă: Ești nebun? Nu-ți dai seama că or să ne ucidă în clipa în care or să-și vadă scopul îndeplinit? Și nici măcar nu încearcă să ascundă ce au de gând. Țștia...

Simți că i se face rău când își dădu seama că vorbele lui nu făcuseră nici o impresie. Era atât de furios, încât privirea i se înțețoșase, își simțea gura uscată și realizează că dacă ar mai fi spus un singur cuvânt ar fi devenit ridicol.

Blord îl privi stăruitor și, în cele din urmă, îi spuse:

— De ce ne-ar omorî pe noi? Imediat cum își rezolvă problemele, ei se vor pierde într-o beznă adâncă, care oamenilor le va lua cel puțin trei sute de milioane de ani să o exploreze. Se gândi puțin, apoi mai spuse: Și ca să înțelegi că eu cred cu adevărat ce ți-am explicat, uite, le-am spus unde mi-am ascuns nava.

— Ce-ai făcut?!

Nadlin avea impresia că viața lui devenise o simplă succesiune de secvențe melodramatice. Blord părea însă că nu observă nimic din frământările lui. Se întoarse spre zilthi și le vorbi:

— Nu vă faceți griji în legătură cu prietenul meu. O să se lumineze și el cum stau lucrurile. Vă asigur că am să-l conving până vă întoarceți voi data următoare.

Dar zilthul care până atunci tăcuse, rosti:

— Nu există nici o dată următoare. Părăsim planeta imediat cum pleacă navele voastre cu mineri. Tu ai să rămâi pe asta, împreună cu Wilf. Prietenul tău va merge cu mine în cealaltă. Și dacă încercați cumva să ne duceți de nas, sau dacă nu-mi va da imagine pe ecran când am să i-o cer, îl lichidez imediat!

Nadlin observă că Blord se încruntase și ezita să dea un răspuns, dar în cele din urmă se grăbi să spună:

— Sunt sigur că prietenul meu nu poate fi atât de fraier. El știe la fel de bine ca și mine că există nenumărate metode de tortură care să-l convingă să facă sau să spună orice. Așa că de ce n-am recunoaște de la început că împotrivirile ar fi zadarnice? Auzi tu, Nadlin?

Nadlin se întoarse cu spatele. Niciodată nu disprețuise un om atât de mult. Deci ăsta era celebrul Artur Blord, omul al cărui curaj și a cărui

îndrăzneală deveniseră proverbiale, magnatul care totdeauna își dominase adversarii, magul industriei și al finanțelor care niciodată nu dăduse greș. Ce caraghioslâc! Ce propagandă monstruoasă și neprincipială se afla în spatele acelei nemeritate reputații!

Deodată își dădu seama că Blord vorbea la telefon și îl auzi pe unul din zilthi spunând:

— Dacă încerci să faci vreo mișcare greșită îți întrerupem legătura înainte să poți rosti măcar un cuvânt.

— Stai liniștit, răspunse Blord, știu foarte bine cu ce viteză reacționezi. Apoi vorbi la eldofon. O, salut Macklin!... Ei, hai, acum nu te alarma. Sigur că sunt bine. L-au găsit pe Mearsley? Mda... asta nu e bine... Spune-i din partea mea că e un ghinionist și că singurul vinovat pentru că am ratat cel mai important contract de anul ăsta e Crofers... Acum te rog să fii atent. Vreau să întrerupi activitatea aici și să te duci să te apuci de treabă pe Carox A II. Știi care sunt parametrii... Și grăbește-te. Ai două zile să părăsești Yelt... Mai vorbim... Pe curând!

Convorbirea se întrerupse.

Se deschise ușa. De pe patul unde zăcea de mai multe ore, Nadlin privi într-acolo, murmurând:

— Oh! Tot tu ești!

Zilthul îi aruncă o privire severă.

— A apărut în depărtare o navă. Cred că e partenerul meu, dar ar fi o prostie din partea mea să apar pe ecranul eldofonului. Ai să vorbești tu în locul meu.

Inima lui Nadlin bătea nebunește.

— O navă! exclamă. Orice speranță muri însă în el când văzu chipul încruntat al zilthului. Îl privi cu ochii plini de furie și-i strigă:

— Niciodată n-o să obții nimic de la mine! Mai bine mor decât să vă ajut pe voi să împrăștiți în lume boala voastră scârboasă. Nu-ți dai seama că e oribil ce faci? Nu te gândești că ai putea distruge toată rasa umană?

Tăcu, pentru că observă cum de pe chipul zilthului dispărea expresia aceea feroce. În cele din urmă i se adresă lui Nadlin pe un ton amabil:

— Cred că e nevoie să te lămuresc despre ce e vorba. Am de cărat niște echipamente primitive pe care le-am stocat în camera motoarelor. Băgă mâna în buzunar, apoi se așeză pe pat lângă Nadlin. Zâmbea și avea acum o înfățișare aproape umană. Continuă să vorbească pe același ton binevoitor.

— Sigur că da, noi, zilthii, suntem obișnuiți să folosim unelte primitive.

Noi, cea mai grozavă specie din univers, supermutația, urmașii oamenilor, noi...

Vocea lui deveni tot mai ascutită. Își dădu seama că s-a aprins și, plescăind din limbă, se opri din vorbit, și rămase acolo pe pat zâmbind.

— Scuză-mă că m-am ambalat așa, spuse. În fond, iritarea noastră e justificată de... perspectivele pe care ni le oferă oamenii. Din fericire, însă... Ochii lui pătrunzători sclipeau. Din fericire, va veni și ziua în care să ne putem revanșa pentru toate insultele care ne-au fost aduse, pentru toate sacrificiile pe care o rasă superioară trebuie să le facă în folosul uneia inferioare. O să dispărem în nopte, pe o planetă îndepărtată, nelocuită, și acolo o să ne înmulțim. Pe urmă ne vom întoarce. Da, ne vom întoarce să cucerim și să distrugem, să instalăm aici legea noastră, să-i desființăm pe toți cei slabi și să facem să triumfe rasa zilthilor.

Din nou făcu acel zgomot cu limba și tăcu. Apoi spuse:

— Dă-mi mâna, prietene. Dar în același moment se ridică, se întoarce și scoase pistolul. Dinspre ușă izbucni o salvă de împușcături. Artur Blord trase cadavrul care căzuse peste Nadlin și îl întinse pe podea. Apoi luă acul pe care zilthul îl avea în mână și, privindu-l, exclamă:

— Mă bucur că am găsit asta. N-am mai văzut niciodată așa ceva.

Aruncă obiectul acela pe masă și scoase ceva din buzunar. Nadlin văzu cu surprindere că era insigna lui de polițist. După ce fu dezlegat, regăsi putere să vorbească:

— Bine, dar... îngăimă, dar... dar...

□ **CAPITOLUL 17** □

— E extraordinar pentru un tânăr să trăiască o aventură alături de Artur Blord! exclamă șeful de post de la poliție. Omul ăsta e esența educației întruchipată.

Nadlin făcu din cap, trist, că nu-i așa. Fusese iertat ușor, după cum își dăduse seama, pentru eșecul misiunii sale. Timp de cinci zile, de când fusese transbordat de pe nava lui Blord pe cea a poliției, cu care luase legătura în ziua în care au fost salvați și care îl adusese la cartierul general de pe Marmora II, tot așteptase momentul potrivit să raporteze. De atunci nu discutase însă cu nimeni decât subiecte minore.

Șeful chicoti:

— Blord crede că tinerii nu-l plac. E o prostie, bineînțeles. Cum ar putea cineva să nu-l admire auzindu-l cum vorbea despre Carox A II cu Macklin,

inginerul șef de la mine, când zilthii erau chiar aici.

Nadlin tresări. De-abia acum își dădu seama cât de puțină atenție dăduse atunci acelei discuții. Roși fără să vrea.

— Asta e planeta aceea acoperită în totalitate de ocean, cu excepția unei singure insule micuțe?

— Exact! răspunse ofițerul cărunt, foarte încântat. Nimeni nu trimite acolo echipe de mineri. Blord a emis un semnal S. O. S clar către șeful de șantier. Parțial, acesta a fost anulat de interferențele zilthilor, dar, oricum, s-a dovedit a fi o probă de virtuozitate. Era de altfel una din mai multele metode pe care Blord le avea la dispoziție ca să scape de acolo și pentru a-și recupera nava sechestrată. Este, într-adevăr, o ființă umană perfect sincronizată, un adevărat coordonator.

Câți oameni în locul lui, continuă ofițerul entuziasmat, care ar fi avut la îndemână atâtea și atâtea mijloace de a scăpa insigna ta, spre exemplu – ar fi așteptat zăcând acolo șaptesprezece zile, până când zilthii și-au luat toată muniția din depozitele lor secrete, pe care nouă ne-ar fi fost, în mod sigur, absolut imposibil să le localizăm? În condițiile în care planeta e slab populată, chiar dacă ar fi predat încărcătura de pe navă, tot ar mai fi rămas cantități mari de armament ascunse. Bineînțeles, el nu s-a temut de ceea ce probabil s-ar fi temut o persoană neavizată. Nu i-a fost frică de boala zilthilor. El, ca un om inteligent ce e, știa că maladia nu se transmite într-un interval mai scurt de șase săptămâni de conviețuire. Ai aflat și tu de asta, nu? îl întrebă pe Nadlin, aruncându-i o privire scrutătoare.

Nadlin, care de-abia aflase toată povestea în urmă cu cinci zile, mormăi ceva ininteligibil.

Celălalt continuă:

— Restul a fost, desigur, foarte simplu. Zilthii au nevoie de multe ore de somn. Pe de altă parte, mor foarte ușor dacă sunt uciși pe neașteptate. Acum o oră, când am stat la masă împreună cu domnul Blord...

— Blord e aici? tresări Nadlin.

— Ah, nu ți-am spus? A venit azi dimineață cu două cargouri.

Omul continuă să vorbească, dar Nadlin nu-l mai asculta. Se gândea: ce tupeist! Vine și se fâțâie pe-aici afișând aere de erou, dar ignoră cu nerușinare faptul că a ratat un contract. E o chestiune de educație...

Între timp, șeful poliției spunea:

— Bineînțeles, noi n-am făcut și nu vom face nimic public până când nu se va termina totul. Zilthilor li se vor interzice pe viitor până și călătoriile interplanetare. Navele lor primitive vor fi confiscate. Mă cutremur când mă

gândesc că acești doi zilthi aveau în pază o clădire care adăpostea douăsprezece mii de nave, suficiente ca toată specia lor să evadeze.

— Douăsprezece mii de nave? exclamă Nadlin pierit.

Celălalt își frecă palmele încântat.

— E uluitor, nu-i așa? Vom putea astfel să pătrundem în Eastern Ridge cu o lună mai devreme decât era programat. Blord va lua douăzeci și cinci la sută din profit, iar restul i-l lasă lui Edee Calder. Doctorii au reușit să ajungă la timp ca să-i salveze, pe ea și pe oamenii ei. Vor avea nevoie de un tratament de aproape cinci ani. Problema e că acum poliția chiar că n-o să poată să se mai revanșeze față de Blord. Dar, între noi fie vorba, făcu el cu ochiul, nici nu cred că va încerca...

□ **CAPITOLUL 18** □

Blord nu știa sigur ce avea să facă, așa că se plimba alene de colo până colo, conștient că privirile celor două femei care stăteau la masă erau ațintite asupra lui. Lichidul negru-roșcat se clătina în vas de parcă ar fi fost apă. Dar în mod sigur, părea a fi mult mai greu decât apa. Blord băgă degetul în pahar. Lichidul era calduț. La temperatura camerei, se gândi el. Apoi, îndreptându-se de spate, întrebă:

— Eu ce trebuie să fac acum, Marian?

O privea, în timp ce tânăra și drăguța cercetătoare scotea din geantă o pipetă și o umplu cu lichid din care lăsa să cadă o picătură pe un ornament press-papier metalic, ornamental, de pe birou. Se auzi un fâsâit puternic, violent. Obiectul din metal începu să se dizolve. Tremură ca o piftie, apoi se transformă brusc într-un fel de băltoacă ce acoperi o jumătate din birou.

Femeia spuse:

— Îl pot resolidifica în mai puțin de o oră, fără să rămână nici o urmă de solvent. Picătura asta poate să dizolve aproximativ o jumătate de metru cub din orice metal.

Blord se încruntă:

— Asta înseamnă că vreo câteva kilograme ar putea dizolva complet obiecte mai mari, cum ar fi, spre exemplu, o navă spațială.

— Ne-am gândit că o să-ți vină ideea asta! izbucni Evana încântată.

— De unde ați reușit să-l obțineți? întrebă Blord.

Tânăra cercetătoare îi răspunse:

— Am plătit, ca de obicei, un șantajist, o legătură de-a noastră cu Earth Government Science. Mi-am zis că e bine să-ți arăt descoperirea, ca să poți

hotărî ce să faci cu ea, zâmbi femeia.

Artur Blord privi gânditor înspre vasul cu substanță.

— Știința o ia din nou înaintea societății, reflectă el puțin tulburat. E vreo problemă cu producerea substanței?

Răspunsul pe care-l primi nu era deloc liniștitor.

— Am putea să o fabricăm cu o cheltuială mai mică de un miliard de stelari, ceea ce înseamnă ca orice mare proprietar și-ar putea permite să o producă la capacități maxime în mai puțin de un an.

Blord ridică din umeri:

— Ei, bine, cred că n-are nici un rost să ne alarmăm. Acum e în mâna noastră, n-avem decât să profităm de asta.

— Atunci eu îți doresc succes și să te apuci cât mai curând de treabă, spuse Marian, în timp ce-și strângea lucrurile de pe masă.

Câteva minute mai târziu ușa se închidea fără zgomot în urma ei.

Ani de zile, de când își stabilise un plan de acțiune, profesorul Brian Emerson a așteptat ca într-unul din multele laboratoare pe care le conducea să apară acea descoperire care să revoluționeze lumea, invenția care, adăugată celor pe care le furase de la Earth Government Science, să-i dea posibilitatea să-și îndeplinească cea mai mare dorință. Și iată că marea descoperire apăruse: era metalul lichid R.

Emerson nu se dădea în lături de la nimic, mai ales dacă îl presa o nevoie urgentă. Și cum avea înregistrări de distrus, de eliminat câțiva oameni care știau și ei despre existența metalului, apoi nava experimentală *Creative Physics* trebuia înlăturată în secret și curat, trebuia să-și acopere propriile urme. Acolo, în spațiu, în timp ce se îndrepta către Ridge Stars, profesorul își trecu în revistă situația și se declară mulțumit. Ducea la bordul navei sale tot metalul lichid R care exista în univers. Iar din cei șaptesprezece oameni pe care a hotărât să-i ia cu el în această aventură, nu fusese nevoit să omoare decât unul, care se împotrivi.

— Primul nostru obiectiv, îl anunță el pe Hounsley, asistentul său, când mai aveau de mers încă cinci zile până la destinație, va fi să acumulăm capital operațional. Ca atare, vom pune mâna pe *Tantalus*, acea comoară de navă spațială care urmează să plece spre Pământ peste aproximativ două săptămâni, în următoarea ei călătorie lunară. *Tantalus* va fi, desigur, bine păzită. Dar noi vom apărea fără să fim văzuți și vom trage câte un foc în fiecare navă din cele care o escortează. Nu va exista nici un supraviețuitor.

Nici n-a existat vreunul. Dar după aceea, Hounsley veni neliniștit la profesor:

— Domnule, vorbi el, eu n-am știut că vom folosi lichid R pentru a dizolva navele. Nici măcar n-am știut că avem așa ceva la bord.

Profesorul Emerson avea un fel de intuiție a neînțelegerilor.

— Și ce-i rău în asta? Întrebă el răstit.

— Metalul acela lichid... Știți că eu am fost printre primii care au aflat despre el.

— Și?

— Am vândut un flacon departamentului de cercetare de la Artur Blord Holding Company.

Profesorul nu răspunse nimic. Numai fața lui, cu fruntea exagerat de bombată și trăsături îngroșate, roși ușor. Ochii lui albaștri căpătară nuanța și duritatea oțelului. Vocea lui, de obicei amabilă, răsună acum încărcată de furie:

— Așadar, ești una din fisurile de la E. G. S. Și-a fost ușor, probabil, să obții informații, dacă ai fost la secția de comunicare. După o scurtă pauză continuă: Dacă tot i-ai vândut lui Blord... Marele Blord... Omul care nu pierde niciodată, cel care îi are la mână pe toți marii proprietari în Ridge Stars și-i folosește cum vrea el. Întotdeauna mi-am dorit să-l înfrunt pe Blord. Se pare că momentul acela a sosit mai repede decât mă așteptam. Important e că noi trebuie să ne găsim acum o ascunzătoare sigură. E primul lucru pe care-l avem de făcut. Pe urmă, din câte știu eu despre cei din Ridge Stars, ne va rămâne suficient timp să i-o luăm înainte lui Blord. Marii magnați își rezolvă singuri problemele, nu se duc la poliție să ceară ajutor.

Gândul acesta îl mai înveseli puțin pe Emerson.

Evana puse pe biroul lui Blord cel mai recent buletin informativ. Blord, care citea de zor alte documente, o întrebă fără să o privească:

— Ce mai spune?

— E vorba despre un grup de oameni de știință uciși atunci când *Creative Physics*, una din navele fundației Earth Government Science a fost furată. Printre cei douăzeci și patru de morți se află și profesorul Hounsley.

— Hounsley? Întrebă Blord nedumerit.

Evana confirmă.

— Marian mi-a spus că e cel care ne-a vândut metalul lichid pe care ea ți l-a arătat acum o lună.

Blord lăsă jos hârtia pe care o ținea în mână și întrebă, cu ochii mijiți:

— În ce stare se află cadavrul?

— Uite, spune aici, desfigurat, aproape neidentificabil.

— Hmmm! Cine a mai fost ucis?

— Nu mai sunt aici decât două nume. Uite, Ashleyton, unul dintre experții în întreținere și șeful de la Earth Government Science...

— Brian Emerson!... exclamă Blord.

Apoi se ridică în picioare.

— Mă gândesc că ar fi bine să aflăm mai multe lucruri despre asta – care e starea exactă a cadavrelor și așa mai departe. Între timp – cum îl cunosc eu pe Emerson – să presupunem că nu e mort și că Hounsley a apucat să-i spună că ne-a vândut nouă eșantionul acela de metal lichid.

Blord se plimba dintr-un colț în altul al încăperii și, măsurând parcă podeaua cu pasul, gândea cu voce tare:

— Emerson mă va ataca în momentul în care își va găsi o ascunzătoare și se va putea organiza. Noi trebuie să aflăm cât mai repede unde e acea ascunzătoare și să punem mâna pe ei.

Se întoarce apoi către ecranul eldofonului de pe birou. Apăsă un buton și ecranul se luminează. Apăru chipul dolofan al lui Magrusson, directorul general al Artur Blord Holding Company Limited, care mormăi:

— Artur, Philips ăla a început din nou...

— Nu mă mai bate acum la cap cu prostiile astea, îl repezi Blord. Uite ce e! Mobilizează imediat toți agenții. Vreau să aflu imediat dacă se petrece ceva suspect în vreunul din adăposturile criminalilor din Ridge Stars.

Apoi îi explică pe scurt ce-i spusese Evana.

Magrusson părea că n-a înțeles nimic.

— De data asta s-a întâmplat pe Zand II, îi dădu el mai departe. Philips s-a dus la Morgan și la Dand și a făcut cu ei o afacere care te păgubește pe tine de vreo zece milioane de stelari pe anul viitor.

Blord se înmuie. Pe chipul lui se putea citi mâhnirea.

— Încearcă să afli exact cum stau lucrurile. Ar fi bine să știm și noi despre ce este vorba. Și obține-mi informația aceea. Am nevoie de ea.

Întrerupse convorbirea și o privi întunecat pe Evana.

— Philips? întrebă ea. Nu e cel care...

— El e, răspunse Blord aprobând din cap. De parcă n-aș avea destule belele. Sincer să fiu, nu știu ce-am să mă fac cu Philips ăsta. Nu îndrăznesc să-l ameninț în mod public pentru că astfel i-aș încuraja și pe alții să-l imite. Iar comisarul poliției de aici, de pe Delfi II, un vechi dușman de-al meu, m-a avertizat că dacă lui Philips i se întâmplă ceva eu voi fi cel care va trage ponoasele. Și chiar dacă aș fi în termeni mai buni cu poliția, tot mi-ar fi greu

să găsesc vreo dovadă clară împotriva acestui individ. De când a venit în Ridge Stars a fost acuzat de vreo douăsprezece ori de crimă și de fiecare dată a scăpat. Vrea să mă șantajeze și să obțină de la mine cinci milioane pe an.

— În locul tău eu m-aș ocupa mai mult de Emerson, sugerează Evana. Marian zice că e pur și simplu îngrozită. Tipii ăștia sunt OAMENI DE ȘTIINȚĂ în adevăratul sens al cuvântului.

După o scurtă ezitare, adăugă:

— Știu că sună prostește, dar de ce nu te duci la poliție?

Surprinzând privirea lui Blord, Evana încercă să-și repare gafa:

— Bine, bine. Știu și eu că magnații din Ridge Stars nu se duc să-și rezolve problemele la poliție. Scuză-mă că ți-am făcut o propunere atât de normală.

Blord îi răspunde:

— Dacă tu crezi că e normală te înșeli amarnic. Poliția spațială e înțesată de fel și fel de spioni...

— Da, dar în acest moment, îl întrerupse Evana, tu ai nevoie de publicitate. Când vei demasca legătura dintre existența metalului lichid și identitatea lui Emerson, n-o să-ți mai poată face nimic.

Blord rânji:

— Și să spunem că voi fi pus la un detector de minciuni sau voi fi nevoit să explic de unde am eșantionul ăla de metal lichid. Dacă nu știi, pot să-ți spun că șantajul este considerat, chiar și în Ridge Stars, delict major. Nu, draga mea, noi avem două atuuri în fața lui Emerson. Mai întâi, suntem singurii care-i cunoaștem identitatea. În al doilea rând, ei nu știe asta. Nu putem renunța când avem un cât de mic avantaj.

— Bine, răspunde tânăra, scuturând energic din cap. Marian zicea că o să facă tot ce-i stă în puteri, dar că să nu-ți imaginezi că laboranții tăi s-ar putea măsura vreodată cu vrăjitori ca Emerson, Ashleyton sau Hounsley. Cât despre mine, nu pot să mă bucur când îmi imaginez ce planuri cumplite clocești în minte.

Blord o privi serios:

— Dragă mea, aici nu e vorba de ce vreau eu. Trebuie să mă folosesc imediat și de cel mai mic amănunt dacă vreau să câștig.

Două ore mai târziu, Magrusson suna din nou.

— Cum? Orașul Hid de pe planeta cu peșteri? se miră Blord. Bine, ați făcut o treabă bună... Da, da, ținem legătura...

▣ CAPITOLUL 19 ▣

Dintr-o peșteră din Carnot apăru o umbră, care sări peste o grămadă de pietriș, apoi se ghemui lângă o stâncă, privind către orașul Hid. Acest oraș se întindea pe o câmpie denivelată. Clădirile lui înalte se ridicau până aproape de tavanul din piatră ce acoperea întreaga așezare. Din tavan izbucneau fascicule de lumină care se reflectau asupra orașului.

Ieșind din spatele rocii la lumina zilei, umbra cu pricina căpătă contur uman. Merse mai departe și în scurt timp păru că se dizolvă în lumina aceea nefirească, artificială, ce inunda orașul. Ajuns în oraș, omul invizibil începu să meargă mai încet. Traversa de pe un trotuar pe altul, să nu intre în umbra vreunei clădiri. Era atent la cei care mergeau grăbiți alături de el. Se oprea din când în când să asculte frânturi de conversații. Apoi rămase jumătate de oră uitându-se la clădirea administrației centrale, deasupra căreia plutea o navă spațială. În cele din urmă își făcu loc către o clădire cu câteva uși de acces, pe a cărei firmă scria cu litere luminoase, multicolore:

CHEZ MADAME.

JOCURI ȘI DAME.

Omul invizibil se strecură ușor pe una dintre intrări și pătrunse într-o sală de jocuri neobișnuit de lipsită de animație. Traversă apoi un coridor bine luminat, într-un dispozitiv lăsat lângă una dintre uși se afla o cheie. Ușa dădea către un apartament luxos. Ca și cum ar fi fost la el acasă, necunoscutul intră nonșalant într-unul dintre dormitoare și-și scoase costumul care-l făcea invizibil. Nici nu se întinse bine pe pat, că auzi din nou cheia în ușă.

O voce de femeie exclamă:

— Oooh!

Apoi zgomot de pași.

Ușa dormitorului se deschise brusc și în încăpere dădu buzna o femeie solidă, cu o alură maternă. Să fi avut vreo cincizeci de ani.

— Artur! izbucni ea. Artur, tu ești! Sau poate... zâmbi ea plină de afecțiune... poate că în spatele acestui chip se ascunde un alt om...

Artur Blord îi răspunse:

— Sunt încântat că te bucuri să mă vezi, Kate.

— Artur, îl muștră ea. Nu glumi. Mă bucur nu e suficient ca să exprime ce simt eu. Aici, în Hid, nimeni nu scapă de nefericire. Acum o lună orașul a fost capturat, cei care au preluat puterea i-au ucis pe Cei Șapte și pe Boss Tanser însuși. Au pus mâna pe clădirea administrației. Au râs de noi când am

încercat să ne apărăm. Au luat în zefleMEA armele noastre, cu care noi am putea face față oricărui atac al poliției dacă s-ar afla vreodată că aici, sub munte, există un oraș ca ăsta.

Oftă, apoi continuă:

— Artur, aș vrea să mă scoți de aici. Au mărit programul de lucru la douăsprezece ore pe zi. În toate fabricile se fac tot felul de șmecherii, iar oamenii care se ascund aici sunt practic legați de mașinăriile care mai lucrează și bine din când în când. S-a ales praful de toată munca mea.

Artur Blord se întunecă:

— Și ce se fabrică aici?

— Instrumente...

— Ce fel de instrumente?

— Nu pot să-ți vorbesc decât despre cele pe care le avem aici. Pune-te în locul meu. Sunt practic prizonieră într-o cușcă și așa destul de strâmtă. În uși, în ferestre, în pereți, peste tot sunt ascunse dispozitive care ne urmăresc permanent, pas cu pas, pe mine și pe toți clienții mei.

— Vă urmăresc, se miră Blord.

— Sunt un fel de emițătoare de raze X. Îmi radiografiază structura scheletului și tot interiorul corpului și compară imaginea obținută cu înregistrări mai vechi stocate în memorie. În felul ăsta se asigură că sunt eu... Dar ce s-a întâmplat?

Blord sărise în picioare și încerca să scoată de sub pat costumul care-l făcea invizibil. Femeia îl privea nedumerită. Brusc, pe fața ei grăsuță, simpatcă, se întipări groaza.

— Oh, Doamne! murmură. Precic că unul din dispozitivele acelea care văd tot te-a înregistrat deja intrând aici.

Se auzi o bufnitură în ușa încăperii. Blord împinse din nou costumul sub pat și, ridicând din umeri neputincios, acceptă să i se pună cătușele fără să opună rezistență.

Îl duseră direct la centrul administrației. Intrând într-un ascensor, Blord se gândea încordat: cel mai important lucru era ca ei să nu-i afle adevărata identitate. Își spuse că oricum n-ar fi avut nimeni vreme să verifice atent fiecare individ dintr-un oraș cu o jumătate de milion de locuitori. Din fericire, el apucase să-și ia câteva măsuri de precauție înainte de a-și părăsi nava. Ascensorul se opri. Fu condus în continuare pe un coridor mochetat până în dreptul unei uși pe care scria: DIRECTORAT ORĂȘENESC. Dincolo de ușa se dovedi a fi o încăpere mare, cu câteva sute de funcționare stând la birouri și diferite mașini. Pe lângă unul din pereți erau înșirate mai multe pupitre. O

tânăra se apropie de ei și-i îndrumă către unul dintre ele, unde stătea o altă fată, o blondă.

— L-ați percheziționat? întrebă ea.

Îl percheziționară atent. Îi luară pistolul de la brâu, blasterul pe care-l avea în manșetă, cele trei cuțite tratate electronic și portofelul, apoi îl scotociră în căptușeală după ceilalți bani pe care-i avea ascunși acolo și îi confiscară și pantofii cu tocuri goale în interior. Nu-i verificară însă dinții, nici nasturii hainei și nu-și dădură seama că sub unghiile de la mâini și de la picioare avea ascunse tot felul de pastiluțe transparente. După ce isprăviră, îl îmbrânciră pe un scaun în fața blondei. Începu interogatoriul.

Numele? Răspunse că-l cheamă Len Christopher. Ocupația? Fără.

— Nici o ocupație? fu întrebat pe un ton răstit.

— Ei, mă învârt și eu pe aici, pe dincolo, răspunse Blord evaziv.

— Hoț, completează tânăra pe formular.

Blord simți că e momentul să protesteze.

— Hei, hei, stai puțin, scheună el cât putu de jalnic. Ce se întâmplă? Eu am venit în Hid ca de obicei și ce găsesc aici?... tot felul de reguli... Fata zâmbi ironic.

— Ei, da, s-a mai schimbat câte ceva. Pe unde ai venit până aici?

— Nu zic, protestă Blord.

Observă cu coada ochiului cum unul dintre cei care-l păzeau se repezea asupra lui. Se feri, așa că nu primi lovitura în plin. Dar căzu pe spate și așteptă ca ceilalți să toarne apă pe ei să-l trezească. Dădu din cap amețit. Femeia îl avertiză:

— Noi suntem obișnuiți să ni se răspundă la întrebări.

Blord replică țăfnos:

— M-a lăsat un tovarăș de-al meu întruna din peșterile de la nord de Hid, na! Am mers două ore pe jos până aici.

De fapt el venise dinspre sud. Dar era un luptător înrăit. Cu toate astea se gândi: în ce dracu m-am băgat?!

Tânăra ordonă:

— Duceți-l la hartă!

Era o hartă a peșterilor obișnuită, tridimensională. Blord o cunoștea bine. Toate ieșirile, toate căile de acces, toate drumurile închise îi fuseseră întipărite în minte prin hipnoză. Privindu-le acum, avu un moment de ezitare. Nu era imposibil ca unele intrări să fie prevăzute cu dispozitive de urmărire. Era, așadar, destul de riscant să mintă până la capăt.

— Arată caraghios, încercă el să glumească.

— Pe unde? răsună aspru vocea tinerei femei.

Blord se hotărî să spună adevărul. Important era să nu dea ochii cu Emerson sau cu Ashleyton sau cu ceilalți. Nimic nu era mai primejdios decât să se lase examinat de vreunul dintre aceștia. Pe de altă parte, peștera pe unde pătrunsese el nu avea cum să fie supravegheată, pentru că nu l-au arestat decât după ce a intrat la Chez Madame. Indică totuși pe hartă peștera cu pricina.

Tânăra îl asigură:

— Chestia asta va fi, desigur, verificată la detectorul de minciuni.

— Eu de ce crezi că spun adevărul replică Blord. Pot să-mi dau seama și singur când sunt la înghesuială.

Se simțea acum mult mai liniștit. Convingerea lui că toate cazurile individuale sunt de obicei lăsate pe seama subalternilor se dovedise a fi corectă. Cât despre detectorul de minciuni, era pregătit să facă față. Avusese grijă să se supună unei ședințe de hipnoză.

— Și acum, spuse femeia, aș vrea să știu unde ai stat ascuns până acum?

— Am ajuns aici astăzi, răspunse Blord, dar îmi dădu seama imediat că a făcut o gafă.

— Astăzi? se miră tânăra. Bine, dar e imposibil. De opt zile aici n-a mai venit nimeni. S-ar fi declanșat alarmele.

Se întoarse și privi către ceilalți.

— Luați-l de-aici, ceru ea, și duceți-l la șeful directoratului. Cred că minte, dar am primit ordin ca toate persoanele suspecte să treacă pe la numărul trei.

Cinci minute mai târziu, Blord stătea, țeapăn, în fața celebrului profesor Ashleyton. Înainte ca savantul să apuce să spună ceva se deschise ușa și în cameră intră Brian Emerson. Era o întâmplare, se gândise Blord, că marele savant intrase în acea încăpere. Dar această coincidență îl făcu să se înfioare. Niciodată, în toată cariera lui, soarta nu i se împotrivise în așa mare măsură.

Emerson se apropie de Ashleyton și, peste umărul acestuia, se uită la actul de identitate al lui Blord, cu numele Len Cristopher, pe care Ashleyton tocmai îl citea. Blord avu astfel timp să-i observe pe amândoi. Erau bine fardați, dar el le studiasse imaginile tridimensionale și putea să-i recunoască fără probleme după felul în care ședeau sau umblau. Pe Ashleyton îl recunoștea după umerii ușor aduși, iar pe Emerson după pieptul parcă înfundat. Ashleyton era înalt și slab, avea degetele osoase și capul țuguat.

Emerson era înalt și solid, avea o față masivă, cu maxilare proeminente. Privindu-i, Blord simțea că se cutremură. Brusc, toată întâmplarea i se păru de domeniul fantasticului. Una era să stea în biroul lui, pe scaun, și să urmărească înregistrările pe care le avea cu acești oameni și cu totul altceva era să-i vadă în condițiile din Hid pe ei, oameni care fuseseră aclamați și socotiți cetățeni onorabili, transformați acum într-un soi de super-pirați.

Emerson râse. Avea un râs grav, gutural, care sugera încredere în sine.

— Ar fi foarte interesant să aflăm, măi Cristopher, vorbi el, cum ai făcut de ai intrat aici fără să declanșezi alarmele. Există teoretic numai trei posibilități. Ori ai purtat un costum care să te facă invizibil, ori... ei, dar n-are nici o importanță. Când o să mai treci tu pe-aici, o să ne luăm toate măsurile de apărare.

Ridicând din umeri continuă:

— Ești un om norocos, să știi. În mod normal până acum ai fi lucrat deja la o mașină întruna din fabricile de pe Hid. Pe tine însă te vom trimite pe Delfi II.

— Hm! exclamă Blord sincer surprins. Și pentru ce, mă rog?

— Felul în care ai pătruns în oraș pur și simplu m-a impresionat. Și trebuie să știi că pe mine de mult nu m-a mai impresionat ceva. De fapt, pot să spun că sunt dezgustat de toate speciile astea umane cu care trebuie să am de-a face... Dar să revenim... Cred că ai auzit de Artur Blord, nu?

Blord tăcu, așteptând să vadă ce va urma. Îl tulburase puțin faptul că își auzise numele.

Emerson spuse mai departe:

— Primul lucru pe care vrem să-l facem este să punem mâna pe tot imperiul lui Blord.

— Ce vreți să faceți?! izbucni Blord în râs. Se stăpâni însă și spuse batjocoritor:

— Uite ce e, șefu', dacă te pui cu Blord să știi că ai să muști țărâna înainte de a-ți da seama când te-a pocnit.

Emerson nu răspunse imediat. Zâmbetul de pe chipul lui păli, dar rămase la fel de încrezător în sine și vorbi pe un ton neutru, fără nici o urmă de ezitare:

— Artur Blord trebuie să moară în două săptămâni, și asta pentru că știe sau e pe cale să afle ceva despre mine. Pe urmă planul meu este să dețin controlul absolut asupra întregii lui organizații. Dar ajunge, ai aflat destule. Tu, Cristopher, vei primi instrucțiuni atunci când vei fi gata de plecare. Și acum, dă-mi seringă, Ashleyton.

Lui Blord îi fu de ajuns să arunce o privire înspre lichidul gălbui din seringă ca să-și dea seama că putea să se aștepte le ce e mai rău. Îi era limpede acum că prezența lui Emerson în biroul lui Ashleyton nu fusese întâmplătoare. Probabil că blonda de la Directorat îl anunțase pe Ashleyton că au capturat un infractor mai ciudat, iar Ashleyton s-a gândit că Emerson l-ar putea folosi pentru scopurile lui.

Cât putu el de discret, Blord încercă să ducă mâna stângă la gură. Dacă ar fi putut să înghită pastila pe care o avea sub unghia degetului mijlociu... Ca să nu atragă atenția întrebă:

— Ce-ai de gând să faci cu mine, șefu'?

Emerson râse din nou.

— Asta e ceea ce se cheamă otrava în-șapte-zile. În faza primară, cea care se comercializează, reacționează cu sângele și în cea de-a șaptea zi provoacă moartea. Dar cine înțelege complexa structură proteică a substanței poate să lungească perioada de supraviețuire după inoculare. Ce am eu aici, spre exemplu, acționează în treisprezece zile. Nu există decât două tipuri de antidot. Unul dintre ele se prepară chiar din otravă și, din fericire, poate fi administrat în orice moment înainte de moarte. Înțelegi, deci, rânji Emerson, că atâta vreme cât rețeta substanței se află la noi, vei fi nevoit să ne urmezi întocmai instrucțiunile. Dacă vrei să-ți salvezi viața va trebui să te întorci în Hid după antidot.

Se opri. Părea foarte amuzat. Apoi adăugă:

— Cel de-al doilea tip de antidot trebuie luat înainte. Oamenii deștepți au de obicei o doză de așa ceva pe sub unghii. Țineți-l de mână! Nu, nu prietene, râse profesorul triumfător. La noi nu țin șmecheriile astea... Ridicați-i mâneca!

Acul pătrunse în brațul lui Blord, provocându-i o durere ascuțită.

— Asta e tot, spuse Emerson. Acum duceți-l la transportor!

□ **CAPITOLUL 20** □

O oră mai târziu, în biroul lui Blord consiliul de război nu ajunsese încă la nici o concluzie. Blord cercetă atent chipurile celor cinci din încăperea: un bărbat și patru femei. Pentru prima oară în viața lui avea un sentiment ciudat în fața acestor oameni care lucrau pentru el. Se simțea cumva altfel față de ei, îndepărtat, izolat. Otrava îl făcea să înțeleagă altfel unele lucruri. Îi privi mai atent și constată, ca și cum atunci ar fi aflat, că echipa lui era alcătuită aproape exclusiv din femei. Era ciudat că bărbații care veniseră în Ridge Stars nu se dovediseră niciodată demni de încredere.

Evana Travis vorbi, pe un ton sincer:

— Eu sunt sigură că Artur se va gândi la ceva.

Blord îi zâmbi amabil, dar spuse:

— Din momentul în care m-au prins m-am gândit, și nu o dată, că ceea ce trebuie să fac voi face de unul singur. Oricare va fi planul nostru final, eu trebuie să mă întorc în Hid, să-i găsesc pe Emerson și pe Ashleyton în viață și să-mi primesc antidotul.

Se făcu liniște. Cele trei cercetătoare se uitară una la alta. Sarah Gray, chimistă, îl privi și-i spuse:

— Solicitarea dumneavoastră ne limitează din start posibilitățile de decizie. Nu ne-ați spus încă ce instrucțiuni v-a dat Emerson. Le-am putea întinde o cursă.

Blord zâmbi plictisit. Ideea era la fel ca tot ce se spusese până atunci vagă, oarecare, lipsită de imaginație, aproape lipsită de sens.

— Uite care e treaba, Sarah. În douăzeci și opt martie la ora 11, deci de azi în nouă zile, trebuie să mă întâlnesc cu o legătură căreia să-i comunic informațiile pe care mi le-au cerut. Încearcă tu să concepi o cursă pentru situația asta.

— Bine, dar ce informații vor? se repezi Marian Clark, coordonatoarea serviciului de cercetare, cea care-i adusese metalul lichid.

— Eu trebuie să aflu câte ceva despre angajamentele lui Artur Blord și să-i comunic lui Hounsley, omul de legătură.

Magrusson, celălalt bărbat din încăpere, spuse, ștergându-și fața dolofană acoperită de sudoare:

— Sper că n-o să le treacă prin cap să arunce în aer clădirea asta...

Blord zâmbi și se uită la el. Ceilalți râseră și asta îl înveseli și pe grăsan.

— Nu-ți face griji pentru pielea ta, bătrâne, îl liniști Blord. Emerson are câteva idei fixe, și una din ele este să pună mâna pe toate proprietățile mele. De tine o să aibă nevoie să i le administrezi.

— Bine, dar... răbufni Magrusson disperat.

— Nu mă întreba cum ar fi posibil așa ceva. Dacă el reușește să se facă stăpân pe averea mea, asta înseamnă că sistemul legal galactic nu are nici o eficiență. Să presupunem că mă vor omorî. Bineînțeles, toți cei din această încăpere depind de mine. La fel și alte câteva zeci de familii răspândite în tot Ridge Stars și alții, aproape o mie de oameni. Hm! dar asta nu sună chiar așa de rău, zâmbi Blord. Sunt sigur că nici măcar Magrusson nu mai știe exact cât de mare e averea mea, în câte orașe stăpânesc. Pe câteva planete toate

fabricile, toate centralele electrice, toate minele sunt ale mele. Testamentul meu e imprimat în circuit și e protejat, așa încât, orice s-ar întâmpla, este inviolabil. Pot să spun, adăugă el întunecându-se la față, că nici Ashleyton, nici nimeni altcineva nu poate face modificări în circuitul de înregistrare. Eventual ar putea să adauge ceva...

Magrusson oftă discret.

— În ultima vreme toate au mers rău. În primul rând, ticălosul ăla de Philips se tot amestecă mereu și...

Blord îl întrerupse, anunțând:

— După cum văd, va trebui să ne continuăm discuția altădată.

Ședința se încheie într-o tăcere deplină.

Trei zile mai târziu, Blord se afla în laboratorul principal.

— Ei, cum se comportă substanța noastră?

Fiziciană răspunse:

— În metalul lichid tensiunea dintre cristale este de obicei reglată de deplasarea gravitonilor. În metal se produce permanent o mișcare moleculară, dar – și ăsta e procesul cel mai important – sunt absorbiți relativ repede gravitonii de pe stratul imediat alăturat și se produc astfel reacții de lichefiere în lanț. O parte din gravitoni sunt absorbiți încă din faza de energie gravitică – fâșâitul care se aude – și din cauza asta durează cam o oră până când o bucată de metal topit poate fi resolidificat.

Apoi, schimbând brusc subiectul îl întrebă:

— Te-ai gândit că ai putea să folosești metalul împotriva lui Emerson?

— Parcă numai o dată? mărturisi el dând din cap.

După două zile, Blord se întoarse în laborator, de astă dată însoțit de Evana, pe al cărei chip se putea citi tristețea.

— Sunt puțin încurcat, începu Blord. Să zicem că într-o bună zi Emerson vine aici să mă ucidă și, imediat cum deschide ușa, este întâmpinat cu focuri de armă. Dați-vă seama că nu mi-aș dori să se întâmple așa ceva. Practic nu mi pot permite să-l ucid înainte de a obține de la el antidotul. Dar el nu știe asta și, deci, e clar că trebuie să am totuși la dispoziție un sistem de apărare. Există oare în lumea științei ceva care să-mi fie de folos?

Tânăra cercetătoare îl privi atentă, apoi răspunse:

— Încă nu e confirmat, dar acum vreo șapte ani circula pe Pământ un zvon cum că specialiștii de la E. G. S. Ar fi inventat un fel de scut protector împotriva oricărui tip de arme laser. Se pare că era vorba de devierea fluxului de energie, având ca efect distrugerea armei și, bineînțeles, a atacatorului.

Am infiltrat tot felul de spioni la E. G. S., am apelat chiar și la Hounsley, dar tot ce-am putut afla a fost că au murit câțiva dintre cei mai remarcabili cercetători. Asta e tot ce știu deocamdată.

Blord o lăasă să termine, apoi spuse:

— Știi, îmi dau bine seama că ai dreptate. Eu abordasem chestiunea asta dintr-un punct de vedere eronat. Îmi amintesc, m-ai avertizat că niciunul dintre cercetătorii mei nu se poate compara cu Emerson sau Ashleyton. Nici nu se poate pune problema în felul ăsta. Timp de zece ani ei au adunat descoperirile a mai mult de nouăsprezece mii de oameni de știință de la E. G. S. Ce e drept, în terenul lui e invincibil.

— Vrei să spui că ai o idee? întrebă Evana.

Mormăind, Blord clătină din cap.

— Trebuie să mă mai gândesc. Eu am ca obiect de studiu oamenii cu psihologia lor. Metodele mele preferate sunt trucurile. Trebuia să-mi fi dat seama mai de mult... Nu se poate să nu existe ceva care să nu...

Nici în cea de-a șasea zi și nici în a șaptea nu-i veni totuși nici o idee. În a opta zi, Blord stătea la masa lui de lucru și se gândea, aproape disperat: oare fusese într-adevăr înfrânt? Dar gândul i se frânse de la jumătate, pentru că intră în cameră Evana, însoțită de Magrusson. Grăsanul avea mutra unui om care nu înțelege nimic.

— Am o veste proastă pentru tine, începu el, încurcat. Vrei să ți-o spun de-a dreptul sau vrei să te iau mai pe ocolite?

Blord râse, dar asta nu păru să-i bine dispună și pe ceilalți. Magrusson era mult prea amărât. Pentru el viața era o afacere cât se poate de serioasă, așa încât se implica prea mult în tot ce făcea și asta îi crea o permanentă stare depresivă.

Bombăni către Blord:

— Ești ceva de speriat! S-ar putea că mâine pe vremea asta să fim morți cu toții, iar ție îți arde de răs!

Blord reuși cu greu să se stăpânească. Se așeză din nou pe scaun. Se simțea mai relaxat și mai liniștit ca niciodată.

— Îți mulțumesc, rosti în cele din urmă. Aveam nevoie să-mi atragă cineva atenția. Dă-i drumul, spune-mi ce te frământă.

— În primul rând, începu Magrusson, e vorba tot de Philips ăla. Ultima lui...

Evana surprinse expresia de pe chipul lui Blord și se grăbi să adauge:

— Se referă la Philips, cel care se tot ține de capul tău. Dar Blord părea

că nici nu auzise. Se aprinsese de entuziasm.

— Philips! izbucni el, încântat. Da, sigur, asta el Cum de nu m-am gândit să-l folosesc pe Philips, dacă tot îşi vâra el nasul peste tot...

Sărise în picioare, iar ochii lui negri aruncau parcă scântei.

— Magrusson, strigă, adu-mi-l pe Philips. Spune-i că sunt de acord cu tot ce-mi cere. Spune-i ce vrei tu, numai adu-mi-l aici!

Directorul general rămăsese cu ochii aţintiţi la el.

— Eşti nebun, cu siguranţă, îi spuse. Ai uitat că trebuie să te întorci în Hid? Ce te face să crezi că Emerson are să-ţi dea antidotul?

— O să mi-l dea, strigă Blord sălbatic, dacă vrea să rămână în viaţă.

— Mie mi se pare cam periculos ce faci.

— Dar şi e periculos, răspunse Blord. Primejdiile fac ca viaţa să fie interesantă. Ce fraier am fost! Trebuia să-mi dau seama. Asta a fost de la bun început legătura: Hounsley.

— Philips!

— Adevărata primejdie şi marea ta problemă, rosti Magrusson sfătos, este aceea că îi admiri pe cei de teapa lui Emerson. Pot să pun pariu că ai să-i laşi în viaţă.

Blord nici nu-a auzise. Spunea:

— Partea asta cu Philips o să fie cam sinistră, dar... în fond, el a vrut-o...

Artur Blord murise, în urma unui accident: îi explodase propriul pistol laser. Raportul poliţiei arăta că probabil l-a scos din toc, cu cine ştie ce scop, şi atunci s-a produs un scurt-circuit.

Pe Delfi II vestea se răspândi cu viteza luminii. La intrarea clădirii de două sute de etaje, Blord Building, se strânsese o mulţime de gură-cască. Se uitau toţi în sus, spre ultimul etaj, care fusese distrus de explozie. Ştirea fu transmisă prin circuitul eldofonic şi ajunsese deja pe Pământ şi pe alte stele mai îndepărtate. Renumele acestui om era de-a dreptul surprinzător. Pretutindeni, posturile publice de eldofonie, toate ziarele, înfăţişau imagini ale cadavrului lui, aproape sfârtecat, zăcând, într-o baltă de sânge la picioarele biroului.

Nu era o fotografie prea reuşită, însă putea să stârnească groaza. Pe chipul contorsionat de chinurile morţii se întipărise un rânjel sinistru, pentru a-l caracteriza parcă pe marele magnat. Un Blord care arăta sinistru, sugerând un lup rapace, murise acolo, în biroul acela princiar. Poza izbutise să şocheze milioane de admiratori ai extraordinarului om de afaceri, iar

editorialişti câştigaseră bani grei din asta.

Majoritatea ziariştilor şi comentatorilor de presă fuseseră, însă, generoşi cu elogiile. Erau prezentate în detaliu fantasticele lui fapte eroice. Ziarele publicau vorbele directorului general, Magrusson, care declarase: „Eu nici măcar n-am ştiut că e în birou. Credeam că e printr-un alt colţ al galaxiei. Dar aşa a fost să fie. El întotdeauna venea şi pleca, neştiut de nimeni, ca un spiriduş”.

În final, articolele arătau apreciativ că Blord trăise din plin această viaţă imprevizibilă şi presărată cu primejdii.

În cea de-a cincea zi, interesul public se orientă brusc spre un alt subiect: averea lui Blord. Ziarele dădeau diferite cifre estimative, de la un milion de miliarde de stelari în sus. Apoi alte şi alte cifre, până când s-a pus întrebarea: dar cine sunt moştenitorii acestei averi uriaşe?

În cea de-a şaptea zi directorul general al firmei Registered Circuit sosi de pe Fasser IV şi anunţă public că în circuitul de înregistrare se aflau două testamente. Unul din ele, cel care fusese întocmit cu o săptămână înainte de moartea lui Blord, era în totală contradicţie cu primul. Era un testament absolut valabil, care stipula că întreaga avere avea să-i rămână unui oarecare Johann Smith, un tip ce locuia la hotelul lui Blord. Bineînţeles că în scurt timp clădirea cu pricina fu luată cu asalt de ziarişti. Găsiră acolo un individ cu o personalitate de-a dreptul electrizantă, care semăna mult – chiar dacă nimeni nu-şi dădu seama de asta – cu profesorul Brian Emerson, şi care făcu o declaraţie stupefiantă:

— Cândva i-am salvat viaţa lui Artur Blord. Acum am să las totul în seama avocaţilor mei. Eu am să revin aici atunci când lucrurile se vor mai limpezi.

A doua zi dispăru fără urmă.

□ **CAPITOLUL 21** □

Artur Blord ştia că existau mai multe moduri de a pătrunde în Hid pe care profesorii, veniţi de curând de pe Pământ, n-aveau cum să le ştie. Toate căile de acces în oraş erau absolut sigure pentru protecţia acestei ascunzători, dar reprezentau o adevărată problemă pentru persoanele care încercau să intre ilicit. Fuseseră toate concepute de Boss Tanser, care-şi luase măsuri deosebite de securitate. Departamentul de coordonare al lui Blord plătise bani grei ca să obţină planurile secrete de la asistenţii lui Tanser.

Blord sosi purtând costumul care-l făcea invizibil, în primul rând pentru că avea câteva probleme de rezolvat: trebuia să ucidă un om. Şi îşi făcu

treaba temeinic, cu sânge rece. Apoi, nemaiaivând nici un motiv să se grăbească, porni agale pe străzile oraşului Hid. Oraşul se schimbase. Bulevardele erau acum înţesate de femei şi bărbaţi eleganţi, sălile de pariuri gemeau de jucători şi atunci când uşile se deschideau şi se închideau, se revărsau în stradă cascade de râs, clinchete de pahare, zgomotul tocurilor pe marmură, strigătele crupierilor. Blord privea trecând interioarele luminate şi semnele de circulaţie răspândite pe străzi.

Era acelaşi Hid de demult, însă puţin schimbat. Ascunzătoarea celor mai mari bandiţi aştepta ca poliţia să uite de ea. Fabrica în care truseră aproape toţi locuitorii oraşului era acum închisă. Dându-şi seama că agoniseala lor fusese folosită pentru a asigura paza oraşului, toţi şarlatanii notorii adunaţi aici se conformaseră atât de bine noii situaţii, încât şefii lor se declaraseră pur şi simplu încântaţi. Se zvonea chiar că Hid avea să devină un fel de centru secret al magnaţilor din Ridge Stars. Plutea în aer un entuziasm care-i molipsea pe toţi locuitorii. Cu toţii vorbeau ceva mai tare, râdeau mai zgomotos, pariau fără prejudecăţi. Parcă se presimţea că se vor petrece lucruri mari.

Blord îşi dădu seama că planul lui era corect. Dacă i-ar reuşi, atunci Ridge Stars ar fi salvat de la un lanţ de crime fără egal în istoria omenirii. Gândindu-se mulţumit la ce avea să realizeze, Blord se întoarse pe drumul pe care venise. Câteva ore mai târziu, intra în Hid prin acelaşi loc pe unde intrase şi în urmă cu câteva săptămâni.

Nu făcu decât câţiva paşi, că simţi deodată cum ceva se prăbuşeşte asupra lui, îi imobilizează braţele şi-l catapultează practic cu o viteză incredibilă pe o linie gravitică. În scurt timp, viteza cu care se deplasa scăzu şi putu să vadă unde avea să ajungă. Destinaţia era una dintre mai multele maşini transportate de un autotren. Fu coborât uşor în acea maşină, care, fără şofer, porni către oraş pe un drum denivelat. Cât timp a durat călătoria, a avut mâinile şi picioarele legate. Brusc, maşina intră într-un tunel, apoi opri lângă un container metalic.

Oamenii care aşteptau acolo îl scoaseră din maşină, îi desfăcură legăturile şi-l duseră la Directorat. De această dată găsi acolo o altă fată la un alt pupitru. Nu mai aşteptă însă să i se pună nici o întrebare. Spuse pe un ton ameninţător:

— Fă bine şi anunţă-l pe Numărul Unu că-l caută Artur Blord. Rezultatul fu cel dorit.

Îl aşteptau într-o cameră mare. Erau cam doisprezece oameni care stăteau în picioare, grupaţi câte trei-patru şi vorbind în şoaptă. Întoarseră toţi capul spre uşă când intră Blord, cu cătuşe la mâini, supravegheat atent de

cei patru gardieni. Emerson înaintă spre el, încruntându-se. Le făcu semn celor patru să iasă.

— Dacă ești într-adevăr Blord, începu el, atunci află că-ți admir curajul, dar nu și inteligența.

Blord zâmbi.

— Mă tem, Emerson, că ai să-mi admiri și inteligența atunci când voi termina ce am de făcut.

— Emerson! exclamă cel care purta acest nume.

În spatele lui se auzi un freamăt de voci.

— Ne cunoaște! șopti cineva. În încăpere se așternu o liniște deplină. Toți cei care fuseseră profesori-cercetători la E. G. S., mai puțin Emerson, așteptau încordați, cu ochii larg deschiși, să vadă ce minune avea să urmeze. Numai Emerson părea să nu se mire de nimic. Zâmbi. Apoi izbucni în râs, un râs gutural, înfundat, spunând:

— Asta e chiar bună! Așadar, îl aveam pe Blord în mână de câteva zile bune și noi nu știam!

Oprindu-se brusc din râs, îi spuse lui Blord:

— Idiot nebun ce ești! Noi nici măcar nu te bănuiam de așa ceva. Voiam chiar să-ți dau antidotul.

— Sunt convins de asta, pentru că n-am de gând să mor așa curând.

Vorbele acestea veniră ca un duș rece. Emerson făcu un pas înapoi, uluit.

— Nu e deloc amuzant ce spui... Cine era nefericitul ăla din birou care a tras în noi când am venit să te omorâm?

— Te superi dacă mă așez? întrebă Blord.

Fără să aștepte vreun răspuns, se și îndreptă către cel mai apropiat scaun și, așezându-se, ridică mâinile încătușate și ceru:

— Ce-ar fi să-mi scoateți și cheștiile astea. Chiar că nu e nevoie de ele. Nu se mișcă nimeni.

— Hai, hai, îndrăzniți, insistă Blord pe un ton aspru. M-au percheziționat ca la carte. Mi-au schimbat hainele, mi-au curățat unghiile de la mâini și de la picioare, mi-au scos toți dinții falși. Victoria pe care o voi obține asupra voastră nu va fi favorizată de niciunul din trucurile astea tehnologice. Sper că sunteți suficient de inteligenți ca să înțelegeți corect situația.

O clipă se făcu liniște. Apoi Emerson strigă paznicii.

— Dezlegați-l, le ordonă aspru.

După ce gardienii pleacă, Emerson rosti din nou:

— Hai, acum vorbește! Cine era cel din birou?

— Îl cheamă Philips, răspuse Blord fără nici o ezitare. Se tot ținea de capul meu. Intenționa să mă șantajeze. Eu i-am arătat că Artur Blord nu e de mămăligă. Iar tu nu i-ai dat nici o șansă. Am văzut tot, adăugă, aproape în șoaptă. Am văzut crima filmată cu o cameră ascunsă. Foarte, foarte interesant...

Emerson înlemnise. Simțea că stă să-și dea duhul.

— Chiar că e interesant, mârâi el printre dinți. Sper să-ți dai seama că ești sub puterea noastră și că noi vrem să obținem de la tine absolut toate informațiile de care avem nevoie. În mod special vom afla cine ce știe, ce măsuri ți-ai luat și alte lucruri de felul ăsta.

Blord clătină din cap zâmbind:

— Mă tem că nu va fi chiar așa de simplu. Vezi tu, eu am un mare avantaj față de voi toți: eu nu mă tem de moarte. Pare ciudat, trebuie să recunosc. Oamenii cred în general că dețin un sfert din Ridge Stars, ceea ce e de fapt o ușoară exagerare. Asta înseamnă că am suficiente motive pentru a-mi dori să trăiesc. Ei bine, acești oameni se înșală. Mie viața mi-a oferit tot ce mi-am dorit. Pentru mine singurele lucruri care contează sunt momentele de tensiune maximă, cum e ăsta. Chiar și ele au început să devină banale.

Emerson vorbi:

— Vrem să auzim un singur cuvânt care să reprezinte o probă suficient de sigură.

Blord nu luă în seamă întreruperea. Zâmbetul îi pieri, însă, de pe chip. Se aplecă ușor înainte și continuă:

— Tot ce v-am spus a fost un preambul pentru următoarea afirmație: unuia care are bani și căruia nu-i e frică de moarte îi vine foarte ușor să șantajeze, să mintă, să-i înspăimânte de moarte pe toți ceilalți. Mă gândesc mai ales la colegul domniilor voastre, profesorul Hounsley, pe care-l plăteam ca să mă țină la curent cu tot ce se întâmplă și care, vă rog să observați, nu se află în această cameră și nici nu are să apară de acolo de unde se află.

Ar fi fost și dificil pentru el să se mai arate cumva, se gândea Blord. Oricum, morții nu mai vin să ceară nimic.

Apoi, calm, imperturbabil, își expuse condițiile.

După o săptămână, în biroul său de pe Delir II, Blord simțea că ceva se schimbase. De astă dată cele patru femei erau numai zâmbet. Până și chipul ca o lună plină al lui Magrusson se mai înseninase.

— Ei, a fost destul de simplu, spuse Blord, fără falsă modestie. A trebuit să-mi înscenez moartea ca să aflu că Emerson a intervenit în sistemul de înregistrare, unde a introdus un testament fals. În timp ce Ashleyton și Emerson îl omorau pe Philips în biroul meu, eu am cerut ca omul de legătură între mine și ei să fie Hounsley. I-am oferit acestuia o sută de milioane de stelari ca să mă lase să aflu ce secrete se ascund la bordul navei experimentale *Creative Physics*. Sumele astea îi fac întotdeauna pe oameni să-și piardă mințile și e interesant să faci asemenea oferte când știi prea bine că nu ai de gând să plătești. Hounsley a fost de-a dreptul șocat când a aflat că n-am murit. Am știut că-i al meu atunci când Emerson a venit pe Delfi II și, spunându-și Johann Smith, a încercat să pună mâna pe averea mea. Era clar că Hounsley nu-i spusese nimic de discuția noastră. Poate că avea totuși de gând să mă trădeze, nu știu. Am ajuns în Hid chiar în ziua în care el era de serviciu pe *Creative Physics* și l-am omorât în momentul în care m-a lăsat să urc la bord.

Blord se opri și-l privi întrebător pe Magrusson.

— Ce s-a întâmplat?

Grăsanul întrebă:

— Dar cum de nu purta și el echipamentul acela care face să ricoșeze orice explozie?

— A, ba da, purta unul, răspunse Blord, dar eu l-am sugrumat, așa că n-a fost nici o problemă.

— Oh! exclamă Magrusson.

Blord continuă:

— Imediat cum am rămas singur le-am primit la bord pe Marian și pe Sarah. Restul a fost floare la ureche. I-am anunțat că deasupra orașului plutește o navă spațială gata oricând să deschidă focul. Le-am servit apoi din nou placa obișnuită: că nu mi-e frică de moarte. Știam prea bine că lor le era groază să moară, așa încât... râse el din toată inima.

Evana dădu din cap:

— Eu nu pot să înțeleg de ce i-ai lăsat în viață pe Emerson și pe ceilalți.

Blord o țintui cu privirea și-i spuse:

— Draga mea, eu nu omor pe nimeni dacă nu trebuie neapărat s-o fac. Aș fi putut chiar să-l las și pe Hounsley să trăiască. Dar dacă ar fi să-i ucid eu pe toți care o merită, ar trebui să-mi construiesc un tun cât toate zilele și să arunc în aer vreo câteva planete din Ridge Stars. Și pe urmă, profesorașul ăsta, care nu mai are acum nimic de ascuns, a devenit și el una din cuceririle mele. Asta dă bine la dosar.

Încheie pe un ton meditativ:

— Sunt de acord că Emerson e un megaloman. Mai devreme sau mai târziu cred că are să încerce din nou să pună mâna pe mine. Atunci chiar că va trebui să-l omor. Până atunci, însă, nimic nu-mi poate sta în cale. Așa încât... să nu mai vorbim despre asta.

▣ **CAPITOLUL 22** ▣

Evana Travis ascultase atentă toate cuvintele lui Artur Blord.

— Problema e, spuse ea în cele din urmă, că în Ridge Stars nu se mai poate întâmpla practic nimic nou. În fiecare zi Artur Blord Holding Company poate să producă vreo câteva zeci de milioane de stelari, dar în momentul de față totul stagnează. Până și escrocii notorii au devenit banali și convenționali. N-au trecut decât opt luni de când Emerson a fost gata-gata să te omoare, adăugă, aproape în șoaptă.

Blord își continuă însă discursul, de parcă nici n-ar fi auzit ce spusese Evana.

— Uite, spre exemplu Corbett, tipul ăla pe care mi l-a băgat Magrusson pe gât. Ca de obicei: bărbatul – subaltern neloial. Responsabil cu investițiile. De o bună bucată de timp încheie contracte de vânzare-cumpărare cu alte firme, oprindu-și pentru sine un comision. Nu m-aș fi gândit să iau măsuri dacă el n-ar fi făcut o mare greșală: cumpăra de la ăia marfă proastă. Așa ceva nu se iartă.

Făcu o pauză, dar nu apucă să continue cu ce mai avea de spus, că în acea clipă eldofonul de pe birou începu să bâzâie. Se aprinsese beculuț albastru, care anunța o convorbire intergalactică.

— După cum se vede, mai spuse Blord cu mâna pe receptor, gașca din Ridge Stars nu prea mai are cu ce să se distreze... Aici e Artur Blord, vorbi el în receptor.

Pe ecran apăru imaginea unui cer întunecat. În depărtare se vedea o navă spațială și într-un colț un punct luminos, roșu.

— Ce dr... exclamă Blord.

O voce repezită îl întrerupse:

— Domnule Blord, vă vorbește căpitanul Gray, comandantul cargoului *Zand*. Am fost atacați de nava pe care o vedeți.

— Trageți și voi, răspunse Blord. Și adu-mi cadavrul ăla. E un om, dacă nu ne induce cumva în eroare culoarea asta roșie.

— Asta am vrut să știți, domnule. Cred că la început nu m-au văzut. Au

aruncat mortul afară, iar eu am văzut un punct roșu pe ecran.

Șansa era de partea lui Gray. Cei din nava cealaltă azvârliseră trupul și se îndepărtaseră cu viteză maximă. Și-au dat seama că nu erau singuri și s-au întors să tragă în inamic. Din amândouă navele izbucneau salve. Situația nu putea continua prea mult în acest fel. Cum ambele nave erau dotate cu arma atomică, incidentul avea să ia sfârșit repede. Ambele echipaje înțeleseseră în același moment că lupta trebuie să înceteze. *Zand* se apropie cu o viteză uluitoare de cadavru și, cu ajutorul undelor tractoare, îl aduseră la bord. Cea de-a doua navă întoarse spatele și se îndepărtă cât putu de repede. În câteva secunde dispăru de pe ecran, deși urma ei galbenă, luminoasă, mai persistă o vreme.

— Bine lucrat, căpitane, îl felicită Blord. Meritați o primă, și dumneata și echipajul dumitale. Anunță-mă imediat cum ai noutăți.

Apoi, sprijinindu-se de spătarul scaunului, îi spuse Evanei:

— Imaginează-ți că m-am săturat de tevatura asta. Tot felul de porcării. Ții minte ce mi-a spus ieri Lane Stetson, comisarul-șef de pe Marmora? În fiecare lună se comit în Ridge Stars nouă mii de crime despre care se află. Nu intră aici și tentativele de omor, cum a fost cea pe care tocmai am văzut-o și noi. Și de cele mai multe ori victimele sunt anunțate ca „dispărute” și...

Se întrerupse, pentru că pe ecran apăru în sfârșit chipul căpitanului Gray. Era un tip bronzat, ars de sorii mai multor galaxii.

— Raportez, domnule Blord. Îmi pare rău, dar nu-l putem identifica. A fost împușcat înainte de a fi aruncat în spațiu. Ucigașii și-au luat toate măsurile de prevedere.

— Aha! exclamă Blord, fără însă să comenteze. De fapt în acel moment începu să fie de-adevăratelea interesat de acel caz.

Nouă ore mai târziu iahtul lui Blord se întâlni cu *Zand*. În câteva clipe experții fură pe cargou. Cercetările începură.

Blord privea cadavrul. Are în jur de patruzeci de ani, se gândea. O figură inteligentă, sensibilă, încrezătoare... asta conta mai mult. Nici măcar moartea nu-l putuse tulbura. Asemenea oameni nu-și pierd ușor urma prin orașul galaxiilor. Trebuia să existe pe undeva fișa lui de identitate.

Apăru cineva care-i făcu câteva fotografii. Blord se trase mai la o parte. Ajunse, fără să vrea, alături de căpitanul Gray și se simți obligat să-i explice de ce se afla acolo.

— Mi-au atras atenția două lucruri, începu el. Erau foarte hotărâți să distrugă cadavrul. Pe de altă parte, și-au riscat pielea încercând să vă împiedice să-l luați voi. Concluziile sunt limpezi. Avem de-a face cu niște țipi

duri, ticăloși experimentați, care nu lasă nici o urmă pe unde trec. Probabil li s-a spus că de data asta cel ucis era o persoană însemnată. Prima dovadă că am dreptate este că n-au lăsat asupra mortului nici un obiect care să ne ajute la stabilirea identității.

Așa era. Doi oameni întorseseră hainele mortului pe toate fețele, doar doar or găsi un indiciu cât de mic, o etichetă, ceva. Până la urmă se lăsaseră păgubași.

Unul dintre ei spuse:

— Sunt făcute din stofă, imitație de lână, ceva foarte obișnuit. Se vând miliarde de metri din asemenea material pe an. Fără măcar o etichetă de la croitor, ne e practic imposibil să aflăm cine e.

Ridică neputincios din umeri. Nu era singurul dezamăgit. Cel de la aparatul de raze X turba de furie:

— Prostul ăsta era perfect sănătos. N-avea nici măcar o măsea cariată. Nici o intervenție chirurgicală. S-au gândit nemernicii că în fișele de la poliție sunt înregistrate toate bolile, toate operațiile suferite.

Se părea că nici măcar amprentele lui nu existau la poliție. Ceva mai devreme Blord îi dăduse Evanei fotografia cu amprentele și ceruse să fie comparate cu înregistrările poliției. Înainte ca echipa să ajungă pe [Zand](#), șeful unității, care de altfel se purtase destul de prietenos, îl anunțase: „Nu există o asemenea înregistrare”.

Blord se apropie de cadavru și-i studie atent capul, care fusese zdrobit. Unda laser penetrase craniul imediat deasupra urechii drepte, traversase creierul și ieșise prin tâmpla stângă. Moartea survenise instantaneu. Interesantă era însă direcția undeii laser. Blord se îndepărtă și le făcu loc celor doi care acopereau cadavrul.

— Bineînțeles, spuse el. A fost împușcat exact înainte de a fi fost aruncat în spațiu. L-au împușcat de aproape, dintr-o parte. Oricum, criminalii nu puteau fi siguri dacă rana a fost sau nu mortală, pentru că practic forța undeii laser l-a aruncat din navă. Blord tăcu și se încruntă. Spera că ucigașii vor acționa în continuare. Cu cât va mai trece ceva timp, cu atât îndoielile lor vor spori.

— Să presupunem, vorbi din nou Blord făcând o grimasă, că vor încerca să se convingă. Știm cu toții că în corpul oricărei ființe umane lăstate libere în spațiu se declanșează, din cauza stării de vid, hemoragie internă. Dar oamenii ăștia n-au fost prea prudenți. Probabil că n-au verificat dacă nu cumva victima lor purta pe sub haine un costum transparent de salvare pentru asemenea cazuri. În mod normal, asta l-ar fi putut scăpa de la moarte.

Dar cum Gray l-a recuperat atât de repede, ei n-au avut cum să fie siguri dacă a murit sau nu.

Continuă, prins de gânduri:

— Așa că, interceptând, fără îndoială, convorbirea mea cu căpitanul Gray, acum vor ști sigur unde să-l caute. O să aranjăm pe cineva în așa fel încât să arate exact ca mortul. Și știu și cine are să se ofere voluntar pentru treaba asta: un fost agent comercial de-al nostru, pe nume Corbett.

Blord „ancoră” nava în aer, deasupra blocului Blord Building, apoi sări în grădină și intră în biroul său aflat la ultimul etaj al clădirii. În momentul în care el deschise ușa, Evana se ridică de pe scaunul lui. Îl privi speriată, apoi zâmbi.

— Aveam un mesaj pentru tine, spuse, strecurându-se ușor în biroul ei.

Se întoarse repede, gândindu-se îngrozită ce-o să spună dacă el are s-o întrebe ce căuta la biroul lui. Se liniști însă când își dădu seama că atenția lui era deja absorbită de mesajul pe care i-l lăsase. Tremurând încă din toate încheieturile, se întoarse la ea în birou și se așeză pe scaun. Treptat, simțea cum încordarea nervoasă dispărea.

„Am reușit, se gândea ea. Am reușit pe ultima sută de metri, când eram gata-gata să renunț. Am aflat cel puțin un amănunt important în legătură cu acea crimă”.

Totul apăruse absolut din întâmplare. Cel care privea acea hartă avea impresia că vede o imagine tridimensională și că poate observa fiecare din cele două sute de stele din orice unghi ar fi dorit. Altfel spus, dacă priveai o anumită constelație, ți se părea că pe hartă apare numai ea. Evana trasase pe hartă niște linii imaginare, notându-și de fiecare dată într-un tabel, numele planetelor intersectate de acele linii. Minte ei făcea tot felul de conexiuni logice. Căpitanul Gray și străinul acela călătoriseră în aceeași direcție înainte ca cealaltă navă să pornească înapoi. Acum, în mod sigur, nava misterioasă se ducea undeva anume și venea de undeva. Era interesant de aflat aceste adrese.

Se prefigurară două rute posibile. În primul rând, direcția din care veniseră criminalii. Planetele aflate pe acea linie erau Lanvery, Leprechaun, Lorelei. Se opri aici, pentru că...

— Lorelei. Da, sigur, Lorelei...

▣ **CAPITOLUL 23** ▣

Blord nu mai apăru decât după trei zile. În cea de-a treia zi, după ce se înseră, oamenii lui sosiră, aducându-l cu ei pe Corbett deghizat, însoțit de un

individ dințos, care se recomandă Silkes. Prins asupra faptei, Silkes recunoscuse că a încercat să-l omoare pe Corbett. Avea impresia că nimeni nu va putea să mai scoată nimic de la el. Dar se înșela.

După interogatoriu, Blord făcu un semn scurt din cap înspre agentul lui comercial.

— Bine, Corbett, ți-ai făcut numărul. Acum, dacă te duci la Magrusson să-ți prezinți demisia, compania o să renunțe să te mai dea în judecată și nici n-o să-ți ceară să restitui banii pe care i-ai primit ca mită cât timp ai lucrat la noi ca agent comercial.

Tăcu și îl privi scrutător pe celălalt.

— Chiar, câți bani ai făcut tu din afacerea asta?

— Nouăzeci de milioane de stelari, răspunse Corbett calm, apoi plecă.

Blord se întoarse către Silkes.

— Se pare că această crimă are să pună la punct o mulțime de lucruri. Din fericire, ai recunoscut totul, așa încât mă văd nevoit să-ți dau o mie de stelari și să te îmbarc pe un cargou care pleacă spre Pământ, să te las să te duci unde vrei, imediat cum vei ieși din Ridge Stars.

După ce criminalul plătit ieși din birou, Blord verifică din nou informațiile pe care le deținea. Nu era cine știe ce, dar, într-un anumit sens, însemna totul. Cel care îl angajase credea că un om care murise era încă în viață. Îi dăduse lui Silkes numele lui. Într-un univers cu sute de mii de stele era ușor să faci pierdut un nume. Restul avea să fie foarte simplu.

A și fost simplu. Dar oare cine era profesorul Philip Amand King? În douăzeci de minute primiră răspunsul de la Biblioteca Centrală din Suderea. Trimiseră și o fotografie și biografia celui care era descris ca fiind specialist în probleme legate de regiunea lipsită de viață a planetei Lorelei.

— Lorelei! exclamă Blord în gura mare, după ce receptă mesajul. Ei, da, sigur, Lorelei...

O chemă pe Evana și-i explică pe scurt ce aflase și ce anume dorea. Fata dădu aprobator din cap și ieși zâmbind. O oră mai târziu, îi aduse hârtiile pe care de fapt ea le scrisese deja cu aproape patru zile în urmă. Erau trei foi diferite. Pe prima scria: *În ultimii doi ani, treizeci și șapte de cargouri spațiale au fost reținute captive pe Lorelei. În istoria sistemului Ridge Stars, au fost atrase și distruse de această planetă o sută, nouăzeci și două de nave intergalactice. După părerea celor de la departamentul de transporturi, în ultimii cinci ani s-a înregistrat un număr de dispariții mult peste medie. Traficul intergalactic s-a mărit de aproape o sută de ori în ultimii ani, de la deschiderea rețelelor de transport locale. Unitățile service au fost astfel*

suprasolicitate, ceea ce explică nivelul scăzut al calității reparațiilor, responsabil pentru numeroase accidente. Pe cea de-a doua foaie era scris: *Din cele treizeci și șapte de nave capturate în ultima vreme de Lorelei, șase fuseseră întreținute de noi, șaptesprezece de **Squire & Blakely**, patru de **Corliss Company**, iar celelalte de firmele enumerate mai jos.* Era și o anexă, cu numele firmelor respective. Pe cea de-a treia pagină era o însemnare scurtă: *Profesorul Philip King, care se ocupa de această problemă, a dispărut în urmă cu o lună de la reședința sa de pe Fasser IV. Până acum nimeni altcineva n-a reușit să descopere o metodă de a pătrunde în zona lipsită de viață a planetei Lorelei.*

Blord puse hârtiile de-o parte și o privi pe tânăra lui asistentă.

— Din câte înțeleg eu, profesorul King a descoperit o anumită însușire a planetei Lorelei și s-a lăsat ispitit de ideea de a-și folosi găselnița în mod ilegal. E vorba de recuperarea navelor eșuate pe Lorelei. Nu e greu să-ți dai seama. Legea spune că cine salvează o navă eșuată primește drept recompensă jumătate din încărcătura ei. King și ceilalți cu care lucra doreau însă totul. King a aflat natura forței care atrage vehiculele pe Lorelei. Curând, însă, a fost ucis. Criminalii nu erau siguri și nu știu nici acum dacă el mai trăiește sau nu. S-au gândit însă că, și dacă mai e în viață, n-ar avea curaj să vorbească, pentru că se făcea și el, la rândul său, vinovat de crimă.

— Acum, o rugă pe Evana, aș vrea să aflu tot ce se poate despre firma *Squire & Blakely Spaceship Service and Repair Corporation*. Mi se pare ciudat că șaptesprezece dintre nave au fost reparate și întreținute de ei.

Totul era mai mult decât suspect. Poate că-i plătiseră pe mecanicii de la alte forme să refuze comenzile pe care le primeau și să-și acopere astfel mârșăviile.

O chemă din nou pe Evana, care de-abia ajunsese în biroul ei și-i ceru:

— Verifică bine și cargourile.

Se simți deodată mult mai bine. Întinse mâna și apăsă una din tastele eldofonului. Imediat, pe ecran apăru chipul lui Magrusson, care, încruntându-se, îi explică situația. După ce Blord termină ce avea de spus, Magrusson îl întrebă:

— Uite ce e, Artur, de ce nu lași tu poliția să se ocupe de toată afacerea asta?

Observă expresia de pe chipul lui Blord și se grăbi să-și îndrepte greșeala:

— Ei, hai, acumă nu te înfură. Știu că nu-ți place ca poliția să se amestece în treburile tale.

— Cel puțin deocamdată n-ar avea nici un rost, răspunse Blord.

Magrusson se uită la el gânditor.

— Da, înțeleg, ai nevoie de probe.

— Exact! confirmă Blord. Tribunalul n-ar putea practic să le dovedească vinovăția.

— Și ce-ai de gând să faci?

Chipul lui Blord se întunecase.

— Am de gând să-l distrug pe cel care se află în spatele acestei afaceri, indiferent cine-ar fi el.

În ochii lui Magrusson se citea panica.

— Artur, rosti el cu o voce tremurătoare, tu știi prea bine cum stau lucrurile. În ziua de azi nu mai poți să distrugi o firmă făcând asupra ei presiuni financiare sau de orice altă natură. Cei de la Asigurări ar putea să-ți confiște toate fondurile dacă le forțezi mâna.

Nu despre asta era însă vorba. Blord era furios că nu fusese înțeles bine. Dar încordarea îi pieri când văzu chipul îngrozit al lui Magrusson, care-l implora să renunțe. Dolofanul își imagina deja averea uriașă a lui Blord risipită și se înfiorase.

— O să mă gândesc eu la o soluție, îl liniști Blord în cele din urmă. Dar își aminti care era motivul pentru care de fapt îl sunase.

— Plec înspre Lorelei peste câteva minute, îl anunță, și vreau să-ți dau câteva instrucțiuni.

După douăzeci de minute era deja plecat.

În „dimineața” următoare, după timpul din Suderea, Blord o sună pe Evana. O oră mai târziu, mesajul era încă pe eldofon. Blord era la masă când își dădu seama că ea ar fi trebuit să răspundă de mult. Merse în camera unde era pupitrul de comandă și sună din nou. Îl găsi pe Magrusson. Chipul acestuia apărui pe ecran în câteva secunde.

— Domnișoara Travis... Imediat, să văd, răspunse acesta.

Schimbă câteva vorbe cu cineva, apoi apărui din nou, anunțând:

— Cei de la pază spun că Miss Travis a ieșit aseară imediat după ce ai plecat. Nu s-a întors încă.

Blord se gândi o clipă, apoi răspunse:

— Mda, s-a purtat cam ciudat în ultimele zile...

Apoi, schimbând brusc subiectul, întrebă:

— Ai informația pe care ți-am cerut-o?

— Încă nu. Dar navele se adună.

— O. K.!

Lorelei era o stea extraordinară. Nu era însă vizibilă de departe cu ochiul liber. Blord scoase capacul telescopului, îl reglă și privi în direcția planetei către care se îndrepta. Câteva steluțe străluceau pe cerul întunecat al unei nopți de neuitat. Curând, descoperi și planeta pe care o căuta.

Principala ei caracteristică era aceea că era alcătuită în proporție de șaizeci la sută din heliu. Heliul, substanță „inertă”, fusese în timp anihilat de focurile care izbucniseră în jurul planetei. Acum atmosfera ei nu era suficientă pentru a dezvolta materie vie, dar nu era nici definitiv moartă. Era un fel de instabilitate biologică.

Asemeni unor lipitori uriașe, masele de heliu absorbau și ultimele izbucniri de energie a ceea ce, cu ani în urmă, fusese un soare strălucitor. Și asta nu era tot. Protejată de acțiunea altor sori pe de o parte de dimensiunile sale impresionante, pe de altă parte de viteza mică de rotație, plutea în întuneric, sorbind lacomă tot ce se apropia de ea, așa încât nici o navă spațială nu-i scăpa, indiferent de echipamentele electronice, gravitaționale sau radioactive cu care ar fi fost dotată.

Blord avu mai puțin timp de meditație decât și-ar fi dorit. Simți o bufnitură ca o explozie. Îi izbise parcă fiecare părticică a corpului și imediat fu inundat de o lumină orbitoare. În măruntaiele navei lui, motoarele masive începură să huruie și să duduie îngrozitor, apoi se opriră. Blord simți cum privirea i se încețoșează... Avea senzația că plutește ca un balon. Îl durea fiecare mușchi... Se declanșaseră alarmele de pe Lorelei...

Probabil că iahtul fusese sabotat când a fost revizuit ultima oară. Astfel, pătrunsese deja în zona lipsită de viață a planetei Lorelei, soarele ucigaș.

Pierdu ceva vreme încercând să evalueze pagubele. Nava căzuse pe suprafața planetei. Avea o viteză de aproape șaizeci de mii de kilometri la oră în momentul în care Blord acționează sistemul antigravitațional de mare viteză. Ducea la bord aproape cincizeci de tone de explozibil. Ce s-ar fi întâmplat oare dacă ar fi reușit să-și înscrie nava pe orbită? Cine știe? Poate că nu s-ar fi întâmplat nimic.

Blord izbucni în râs, un râs înfundat, ușor forțat. Se întrebase de nenumărate ori oare cum avea să fie când o să i se apropie funia de par. Și iată că ziua aceea sosise. Era captiv pe o planetă care modifica structura electronică a tuturor obiectelor aflate în vecinătatea sa. Iar mașinile, dependente de interacțiuni atomice de mare finețe, își încetau instantaneu funcționarea. Și totuși se pare că exista o modalitate de a le repune în

funcțiune. Poate că profesorul King făcuse o asemenea descoperire. Zâmbetul i se șterse însă de pe chip când își aminti de ce se afla acolo. Răsuci de un fel de volan, care puse în mișcare o roată, în legătură cu o alta, mai mare și tot așa, până la o roată cu diametrul de circa cinci metri, care cântărea cincisprezece tone și avea turația de o rotație pe minut. Acest dispozitiv avea rostul de a porni un dinam.

Era practic o centrală electrică pentru situații excepționale. Electricitatea era forma de energie cea mai rezistentă la acțiunea atmosferei de pe Lorelei. Nici aceasta nu putea de fapt să pună nava în mișcare, dar făcea posibilă comunicarea intergalactică prin eldofon.

Centrala începu să funcționeze. Se aprinse becul de control al eldofonului, iar ecranul se luminează. Blord făcu legătura cu Suderea. După câteva secunde, pe ecran apăru fața plinuță a lui Magrusson.

— Salut, Artur! exclamă el.

Calmul dolofanului îl uimi pe Blord, dar îl și ajută să se elibereze de tensiunea pe care o trăia. Rămase pentru o clipă tăcut, încercând să se relaxeze. În cele din urmă reuși să schițeze un zâmbet. Dar înainte ca el să spună ceva, Magrusson îl anunță:

— Am aflat ce voiai să știi în legătură cu *Squire & Blakely*. Uite, o să-ți arăt chiar acum hârtiile, să le citești. E cea mai rapidă cale.

Ceea ce văzu Blord era un document uluitor. Andrew Squire și Walter Blakely erau printre cei mai detestați oameni care trăiseră vreodată în Ridge Stars. Se știa că fabricau droguri și otrava *în-șapte-zile*. Fuseseră amândoi judecați pentru crimă, dar fuseseră eliberați repede, din lipsă de probe. Se ocupaseră cu un fel de trafic de carne vie pe planete îndepărtate, aflate la extremitatea sistemului solar. Despre o perioadă lungă din viețile lor nu se știa, oficial, nimic.

Dar cu timpul se pare că cei doi se mai potoliseră. Deveniseră chiar mai prudenți. Cu cinci ani în urmă intraseră în niște afaceri legale: producție, reparații pentru nave spațiale. În lumea financiară intergalactică se știa că au bani lichizi și depozite bancare în valoare totală de circa trei sute de milioane de stelari. La Blakely, ca hobby, scria „Femei”, iar la Squire, „Cluburi de noapte”.

— Mai ciudat e, spuse Magrusson după ce Blord termină de citit, că cei de la centrul de informații mi-au comunicat că Miss Travis a luat cunoștință de datele de pe aceste hârtii încă de acum trei zile... și nu s-a întors încă...

— Cine știe în ce s-o fi băgat, mormăi Blord. Trimite câțiva oameni s-o caute. Pune ea ceva la cale, dar mie povestea asta nu-mi miroase a bine.

Apoi se grăbi să întrebe:

— Unde se află acum navele?

— Vor fi în apropiere de Lorelei în douăsprezece, cel mult cincisprezece ore. Artur, vru Magrusson să afle, poți să-mi spui ce ai de gând să faci?

Blord nici nu auzise întrebarea. Își făcea tot felul de socoteli. În cincisprezece ore bătălia lui ar putea fi pierdută sau câștigată. Trupul lui ar putea deveni o mână fumegândă de cenușă ori s-ar putea pierde în spațiu. În cele din urmă privi din nou spre chipul de pe ecran al lui Magrusson și-l întrebă:

— Ce-ai făcut cu banii? Cât le-ai dat?

— Comandantul Jasper are cu el cincizeci de milioane de stelari, iar...

Tăcu și făcu ochii mari.

— Acum am înțeles, Artur! Pirații ăia, indiferent cine ar fi ei, de-abia așteaptă să le pice ceva. O parte dintre navele pregătite vor ajunge pe Lorelei și vor fi dezmembrate în câteva zile. Bineînțeles, ei se vor speria de faptul că i-ai descoperit și vor fi și ispitiți de bani.

Înainte să poată răspunde ceva, Blord simți o bufnitură care aproape îl aruncă de pe scaunul de la pupitrul de comandă. Avu o senzație puternică de gol în stomac și-și dădu seama ce s-a întâmplat: îl lovise din plin un obiect masiv.

Sosise deja nava pirat.

□ CAPITOLUL 24 □

Squire, de la *Squire & Blakely*, era beat mort. Se tolăni pe tejgheaua barului. Îi era clar un singur lucru: tânăra aceea suplă și prietenoasă era foarte interesată de persoana lui.

— Să mai luăm un rând, îi propuse Evana Travis.

Squire o privi printre aburii de alcool care-i încețoșau mintea. Era un tip scund și gras, cu un chip ca tăiat din topor. Ochii și-i ținea întredeschși. „Sunt beat, se gândea. Și asta e șansa mea”.

Apucă paharul cu băutură, îngăimând:

— Mulțumesc. Despre ce vrei să vorbim?

— Tocmai spuneți că vă interesează ideea mea și că ați vrea să mă angajați la firma dumneavoastră.

— Da, da, vino mâine. Dar nu-mi mai arăți ăla o dată?

Evana scoase obiectul cerut din geantă. Era un aparat micuț, numit

biograf. Avea o istorie interesantă, dar Evana nu intenționa să i-o spună acelui om amețit de băutură. Îl luase de la departamentul de coordonare al *Blord Holding Company*, fără să știe nimeni.

— Acesta e altul. Am două, spuse ea. V-am explicat, dacă-l folosești o dată, trebuie să-l lași după aceea douăsprezece ore să se reîncarce.

Squire luă aparatul și puse degetele pe senzori. Rămase apoi holbându-se la el, amuzat de țiuiturile pe care le emitea.

— Ce naibii are? întrebă el ușor iritat. De ce țopăie acele astea așa?

— Trebuie să mai lucrez la el, răspunse Evana. Știu cum să-l pun la punct. Dacă aș putea avea acces la laboratoarele dumneavoastră pentru câteva săptămâni...

Se abținu să zâmbească văzând că pe chipul celuiilalt se citea o lăcomie feroce.

— În laboratoarele noastre? Mda, da, cred că poți să perfecționezi chestia asta la noi. Uite, mai spuse, scotocindu-se prin buzunare, asta e cartea mea de vizită... Vino pe la noi mâine...

— Precis am să vin, răspunse Evana. Contul meu de la bancă e aproape epuizat.

A doua zi dimineață era ferm convinsă că planul ei avea să izbândească. Squire și Blakely îmbătrâniseră făcând bani pe seama prostiei altora. Bineînțeles că n-ar fi lăsat să-i scape încă un fraier.

Evana nu se miră deloc atunci când fata de la ghișeu de informații îi spuse că Andrew Squire a venit personal să o conducă la noul ei loc de muncă.

Blakely era un tip înalt, solid, o copie mărită a partenerului său. El examină biograful cu ochi somnoroși, sclipind de cruzime. După ce îl încercă, declară satisfăcut:

— Corect! Meniul de azi dimineață n-a conținut nici vitamina C nici B1. Sigur că da, era normal să lipsească astea și multe altele dintr-un singur fel de mâncare. Aha, uite-aici!...

Aparatul înregistra rapid toți parametrii, iar Evana își dădu seama că Blakely o privește cu ochii aceia ciudați, fără însă să-i adreseze nici un cuvânt. Era clar că dorea să afle despre acel obiect mai mult decât fusese în stare să-i spună partenerul lui, amețit de băutură. Fără să stea pe gânduri, Evana începu să-i explice tot ce auzise ea cu câteva săptămâni în urmă de la cercetătorul principal din laboratoarele lui Blord.

Era vorba, în esență, despre energia corpului omenesc, energie care variază atunci când organismul primește vitamine, minerale sau calorii.

Inventatorul pornise de la ideea că proporțiile diferite în care aceste substanțe sunt absorbite pot fi stabilite prin măsurători, fie standardizate pentru întreaga rasă umană, fie alternând de la un individ la altul. În cel de-al doilea caz, aparatul, care indica substanțele necesare în organism, avea să fie folosit după un control medical atent. În varianta lui inițială, acest aparat prezenta dezavantajul de a se încălca rapid cu energie, refuzând astfel să mai reacționeze la variații de mare finețe. Devenea astfel inutilizabil pentru circa douăsprezece ore. Și asta din cauza unor tulburări în regimul energetic, pe care inventatorii, după sute de ani, nu reușiseră să le corecteze...

Departamentul de coordonare de la *Artur Blord Holding Company* rezolvase problema saturației energetice în mai puțin de o oră, în urmă cu trei săptămâni. Bineînțeles, Evana nu-i spusese asta lui Blakely. Îl vedea cum jubilează la gândul că, deși inventarea aparatului nu mai era o chestiune de actualitate, îmbunătățirea ar putea fi brevetată.

— N-o să fie prea complicat, îl asigură Evana, încrezătoare. Ultimele descoperiri legate de controlul câmpurilor de energie vor face ca totul să devină floare la ureche.

Înțelese, după ce termină de vorbit, că încheiase o afacere.

— Să comanzi tot echipamentul suplimentar de care ai nevoie, o sfătuiește Blakely, generos. Ne place ideea dumitale. Noi le dăm întotdeauna mână liberă celor care lucrează pentru noi.

Evana era hotărâtă să se târguiască:

— Mi-ar trebui câteva lucruri, începuse. Dacă aș putea să primesc ceva bani pentru aparate și...

Îi înmână o listă. Fără să o privească măcar, Blakely îi spusese partenerului său:

— Domnule Squire, vrei să dictezi în circuitul de înregistrare o procură prin care s-o împuternicești pe Leah Carroll... Am pronunțat bine numele? o întrebă el pe Evana.

Ea dădu din cap afirmativ, iar el continuă:

— ...prin care s-o împuternicești, deci, pe Leah Carroll să comande echipament în numele nostru.

După ce Squire și Evana semnară, Blakely se întoarse către ea și o întrebă:

— Mulțumită?

Generozitatea lor era de-a dreptul impresionantă.

— Vai, nici nu știu cum să vă mulțumesc, rosti ea cu o voce încărcată

de recunoștință.

După ce Evana plecă, Squire îi vorbi lui Blakely:

— Drăguță fată! Cam prostuță, dar... Chiar! ce-o să facem cu ea?
întrebă, după o scurtă ezitare.

Partenerul său îl privi sever:

— Ce facem noi de obicei cu oamenii care, dacă i-am lăsa în viață, s-ar da grozavi cu realizările lor? Va muri în ziua în care va face minunea asta să meargă.

□ **CAPITOLUL 25** □

Stând acolo, pe scaunul pupitrului de comandă, Blord trăia unul din rarele lui momente de depresie. Îi răsună însă în timpane un bubuit de ciocan la una dintre intrări. Privi întunecat chipul lui Magrusson de pe ecranul eldofonului. Iată, se gândea, că și Artur Blord, marele magnat din Ridge Stars este în sfârșit singur. Niciodată nu realizase în ce măsură depindea el de alți oameni și de o mulțime de mașini.

Își veni însă repede în fire și-i spuse lui Magrusson:

— De-acum încolo să dormi la birou. Vreau să pot lua legătura cu tine oricând, zi și noapte, până când o să am ceva nou să-ți comunic. La revedere!

Întrerupse legătura înainte ca celălalt să poată răspunde ceva. Întinse mâna și stinse singurul bec ce ardea. Rămase o vreme, singur, în întuneric. Apoi aprinse o lanternă electrică și se îndreptă către camera de salvare. Își scoase toate hainele și îmbrăcă, direct pe piele, un costum ca de cosmonaut subțire, transparent, dintr-o singură bucată. Se încinse în jurul bustului cu o centură cu butelii de oxigen, pe urmă se îmbrăcă la loc cu hainele sale. Câteva minute mai târziu trăgea de maneta care acționa o trapă sub scaunul de comandă, în locul unde fusese acesta rămase în podea o gaură circulară. Pe acolo coborî Blord și, trăgând de o altă manetă, repuse scaunul pe locul lui.

Nu era nimic miraculos, nimic original cu pasajele secrete. La fiecare dintre ele este interesantă forma inedită. În afară de firma care construisese acel dispozitiv – o firmă de altfel obscură – Blord era singurul care știa de acel culoar.

Merse grăbit de-a lungul unui coridor îngust și ajunse într-o cămăruță care părea, la prima vedere, nemobilată. Dar Blord apăsă pe un buton și făcu să apară un scaun din podea. Un alt buton și unul dintre pereți deveni un panou cu aparatură de interceptare sonoră. Blord conectă toate aparatele la centrala proprie aflată în încăperea de alături și își puse căștile la urechi. Auzi

clar zgomotul făcut de ciocanele pneumatice și își dădu seama de unde venea. Invadatorii încercau să forțeze intrarea C-4. Nu avea să mai dureze mult...

În circa cinci minute zgomotul se opri. Apoi se auzi un fâsâit, urmat de un tropot de cizme pe podeaua metalică. Urmă o pauză scurtă, cât timp fu conectat pasajul de trecere de la o navă la cealaltă. Se auzi vocea cuiva care răcnea:

— Renson și Messner, păziți intrarea. Nu trebuie să mai pătrundă nimeni în nava noastră. Pete!

— Aici, căpitane Grieson!

— Pune o bombă la capătul coridorului.

Se auzi un foșnet, apoi un fel de scheunat, după care se așternu liniștea. Dar nu pentru mult timp. Vocea lui Grieson răsună din nou, plină de satisfacție:

— Asta o să-i împiedice pe cei care ar vrea să creeze o ambuscadă. Acum e-n regulă. Vreau ca nava asta să fie a mea în cinci minute. Omorâți toți bărbații, iar pe femeii să le aduceți la mine în cabină. Fiecare grup să trimită câte un om aici, la mine, să-mi raporteze. La treabă!

Era interesant să poți urmări traseele tuturor grupurilor numai după zgomotele pe care le făceau.

— Nu e nici o femeie! Absolut nimeni!

Poate că e un iaht mai vechi, pe care nu l-am văzut de prima dată, se auzi o altă voce.

— Da... spuse altcineva. Atunci unde sunt morții? Până acum au fost mereu morți.

Blord își văzu confirmate bănuielei mai vechi. Se gândise mereu la navele capturate, cu ani în urmă, de Lorelei. Unele din ele probabil că se ciocniseră de ea. Altele, căzând într-un anumit unghi, intraseră pe orbită și deveniseră un fel de sateliți lipsiți de viață, adevărate sicrie plutitoare pentru personalul și pentru pasagerii aflați la bord. Niciodată, în istoria sistemului Ridge Stars, nu existaseră supraviețuitori ai vreunei nave pătrunse în zona moartă a planetei Lorelei.

Grieson tună din nou, furios:

— Cum? Nimeni la bord? Prostii! N-ați aflat al cui e iahtul?

Se auzi un foșnet de hârtii, apoi se făcu liniște. Probabil că cineva îi dăduse căpitanului documentele lui Blord. Din nou liniște. Era limpede că cineva fusese teribil de surprins. În cele din urmă, căpitanul izbucni în râs:

— Blord, deci? Marele Artur Blord! Așadar, cel mai grozav om, cel care nu pierde niciodată, a căzut în capcană.

Râsul sarcastic încetă. Căpitanul întrebă ceva, dar Blord nu putu înțelege ce. Răspunsul pe care îl primi fu însă destul de grăitor. Mai mulți oameni scoaseră strigăte de protest:

— Cum adică să-l aducem viu?...

— Noi îi omorâm pe toțiăștia, nu?...

— Focul iadului să-i ardă pe prizonieri!

Un răcnet al lui Grieson îi liniști pe toți.

— Ăsta l-a luat pe profesorul King, îi anunță. Trebuie să aflui și să spui la șefi ce știe Blord despre șmecheriile noastre. Acuma apucați-vă să goliți pe-aicea. Hai!

Blord îi așteptă să ia de pe iaht tot ce putură lua. În câteva minute urmau să-l golească. Ieși din încăperea de unde căpitanul Grieson comanda acțiunea care avea drept scop desfacerea în bucățele a întregii nave.

În cabina căpitanului era o îngrămădeală de mese, scaune și dulapuri. Mai avea și un dormitor, care se vedea prin ușa întredeschisă. De când pășise pe acel cargou, Blord avusese impresia că aude niște zgomote ciudate. Erau motoarele, care mergeau undeva dedesubt. Deși existau protecții fonice, zgomotul motoarelor se auzea clar. În acel colț îndepărtat de spațiu, hurelul acesta era ceva pur și simplu miraculos. Motoare electrice funcționând în zona moartă a planetei Lorelei!...

Blord se așeză pe scaunul pe care i-l arătase căpitanul. Nu avea timp de pierdut. Scopul cu care venise aici era să ajungă la bordul navei-patrulă, nava pe care se afla în acel moment, și, prin forța banilor, să obțină informațiile de care avea nevoie. Voia să știe exact dacă Squire și Blakely erau cei care coordonau bandele de pirăți sau nu. Voia să afle numele altor nave-patrulă, numele comandanților lor și, dacă era posibil, dorea o listă cu toți mecanicii care participau la sabotaj. Și, bineînțeles, încerca să descopere secretul motoarelor care puteau funcționa în condițiile de pe Lorelei.

Grieson nu-i făcu prea multe probleme. Când Blord îi oferii suma de unsprezece milioane de stelari, fața acestuia se congestionă și se acoperii brusc de sudoare.

— Uite ce e, omule, mormăii Grieson răgușit. Eu execut numai. Dar știu că treaba asta cu Lorelei n-o să mai dureze un an. Dacă poți să-ți dai seama de ceva... Da' cu animalele astea de pe aici...

Făcu un semn cu mâna către cabinele echipajului, în primul rând, îi ceru Blord, vreau să-mi scoți nava dincolo de zona de influență a planetei.

Și asta era ușor. Fu rezolvată și problema cine să vorbească cu echipajul. Căpitanul urma să primească unsprezece milioane de stelari, o sumă pe care, ca pirat, n-ar fi putut s-o câștige toată viața lui. Se angajă deci să vorbească și cu oamenii, să le spună că vor primi de la Blord câte o sută de mii de stelari fiecare. Banii aveau să fie plătiți în spațiu, în condiții convenabile pentru toată lumea.

Blord rămăsese în pragul ușii și privea scena fascinat. Mai avusese el de-a face cu țipi duri, dar toți se ocupau cu treburi mai mult sau mai puțin cinstite, iar demnitatea era pentru ei mai degrabă o trăsătură de caracter. Aici domnea frica. Atmosfera era încărcată cu o stare de violență latentă.

Explicațiile nu erau suficiente, dar matahala de comandant era un adevărat negustor. O lua mereu de la capăt cu onestitatea lui Blord. Îi rezezise pe toți cei care îndrăzniseră să-l întrerupă. Era atât de hotărât, încât pentru moment nimeni nu i se împotriva în nici un fel.

Nu-i fu însă de folos nici un argument. Suspiciunea era prea mare. Suma imensă oferită nu mai însemna nimic pentru oamenii cărora le fusese anulată orice fel de capacitate de a judeca dacă ceva e bine sau e rău. „Moartea! cereau ei. Un om mort nu mai poate niciodată să vină ca martor și să identifice un pirat!”

Disputa luă sfârșit când unul dintre ei strigă:

— Țsta s-a dat cu Blord. Să-l aruncăm și pe el în spațiu!

Grieson nu ezită nici o clipă. Se apropie de cel care vorbise și-i trase un pumn în figură. În cădere, omul își zdrobi țeasta. Rămase mort pe loc.

Liniștea care se așternuse fu tulburată de vocea răsunătoare a lui Grieson:

— Bine, idiotilor! N-am chef să mă cert cu voi. Am fost însărcinat să vă comunic oferta și o să vă las o oră să vă gândiți. După aia veniți să-mi spuneți ce-ați hotărât. Dacă vreunul din voi mai vociferează v-a luat mama dracului. Acuma luați-l pe ăsta de-aici și cărați-l!

Ieșiră toți cu coada între picioare. Fără nici o îndoială, căpitanul Grieson știa cum să-și stăpânească echipajul. Uriașul se afundă într-un scaun.

— Unsprezece milioane de stelari, mormăi. Dar îți dai seama că nu pot să-ți ofer nimic altceva în schimb?

— O, ba da! răspunse Blord, și ai să primești pentru treaba asta un milion de stelari, indiferent dacă eu trăiesc sau nu.

Așteptă o clipă, să vadă sclipirea aceea în ochii lui Grieson. Acesta îl întrebă:

— Și cum ai să te descurci?

— Lasă-mă, îi ceru Blord, să-l sun pe Magrusson. El nici nu știe în ce m-am băgat. Poți să asculți și să-ți dai seama de asta după ce spune el. O să-l anunț să te plătească dacă tu îmi dai ce ți-am cerut.

Câteva minute bune domni din nou liniștea. Comandantul privea fix în podea. În cele din urmă spuse:

— De unde știi că n-am să ți-l iau după ce termini de vorbit? Iar milionul va fi oricum la mine.

— Știu, pentru că dacă scap de aici în viață am să-ți dau și celelalte zece milioane.

Din nou liniște. Apoi:

— Ce vrei să fac?

Blord îi spuse ce avea de făcut.

O jumătate de oră mai târziu, Blord se îndrepta hotărât către ieșire. Ușa avea gheață pe margini. Simți un fior rece străbătându-i trupul. Privi neliniștit cum se deschidea încuietoarea. Aerul pătrunse înăuntru cu un șuierat. Blord nu ezită. Nu avea de gând să fie împușcat ca profesorul King. Înainte ca cei doi să tragă, el își făcu vânt și sări în gol. Întunericul spațiului îl înghiți imediat.

□ CAPITOLUL 26 □

În cea de-a șasea zi de când fusese angajată la *Squire & Blakely*, Evana Travis se duse la lucru ca de obicei.

„Uită-te la mine, se gândea ea. Sunt secretara lui Blord de puțin timp și i-am învățat deja metodele atât de bine, încât pot să rezolv o problemă pentru care el n-a găsit încă o soluție”.

Înainte cu o zi îl sunase pe Magrusson și aflase că Blord era tot în spațiu. Asta o făcuse să se hotărască. Acea avea să fie ultima zi de lucru la *Squire & Blakely*. În acea dimineață trebuia să termine ce făcuse acolo și să se întoarcă în Blord Building înaintea șefului său.

Râse, mulțumită de ea, conștientă că făcuse ceva extraordinar.

„Problema lui Artur, se gândea ea, este că nu a tras toate foloasele de pe urma escrocului de Corbett. I-a folosit numai trupul, nu s-a gândit că i-ar fi fost mult mai util în alte moduri”.

Își petrecu dimineața așa cum își propusese, dar, când să plece la laborator, se deschise ușa și intrară cei doi, Andrew Squire și Walter Blakely. Cel mai scund rânjea.

— Cum merge treaba? o întrebă.

În comportamentul lor era ceva ce o neliniște. Reuși însă să zâmbească.

— Mai am nevoie de câteva zile, răspunse. Trebuie să mai fac niște îmbunătățiri care să reducă timpul de saturare. Vreau ca totul să fie perfect.

— Arată-mi și mie unul din aparate, îi ceru Blakely.

Ea i-l întinse. Squire, care stătea puțin mai încolo scoase din buzunar un pistol. Se uită la Blakely, așteptând parcă un ordin. Fără îndoială, el era subalternul, iar Blakely, șeful. Cel mai mare nu era înarmat. Fuma dintr-o țigară, tolănit pe una din banchetele de metal. În ochii lui somnoroși plutea o expresie de mulțumire, de împăcare cu toată lumea.

Evana îl privi încordată, întrebându-se dacă au aflat cumva ce făcuse ea. În cele din urmă murmură:

— Eu nu prea înțeleg...

— Nu înțelege, domnule Squire, o îngână Blakely ironic.

Squire nu întoarse capul. Privirile îi erau ațintite asupra ei.

— Dar e simplu, continuă celălalt. Noi riscăm să fim arestați pentru piraterie. O să ne trebuiască vreo câțiva ani și o grămadă de parale să ne plătim cauțiunea. Așa că nu ne putem permite să pierdem biograful. După părerea mea, când o să-l poată folosi toată lumea, noi vom avea profituri de aproape un miliard de stelari.

Departamentul de coordonare al Artur Blord Holding Company estimase chiar la mai mult.

Blakely se enervă dintr-odată. Fără să-și ia ochii de la Evana, ordonă:

— E-n regulă, Squire. Trage!

Blord făcu o singură greșală. Când își făcu vânt să sară, puse piciorul pe marginea trapei de ieșire. Răceala metalului pătrunse prin pantof până la piele, trecând prin costumul de protecție pe care-l purta. Chiar și dacă își trase repede pe cap gluga pe care erau fixate tuburi pentru capsulele de oxigen și reuși să vâre înăuntru una din capsulele pe care le avea prinse de centură, continuă să-și simtă piciorul înghețat după contactul cu metalul acela care rămăsese multă vreme în vid.

Acolo, în spațiu, nu mai există nici o problema. Nici durere, nici neliniște, numai întuneric și așteptare. Capsula de oxigen sub presiune se destupă, iar Blord putu să respire perfect. Fiecare recipient dura douăzeci de minute. Piciorul începu să i se încălzească treptat, așa încât în scurt timp nu mai avea nici o senzație neplăcută. Pentru că în spațiu nu mai există nimic rece. Rece e gheața, rece e zăpada, aerul care te împresoară. Toate aste sunt reci, iar temperatura lor se transferă asupra organismelor vii.

Dar spațiul înseamnă absența temperaturii. În acel vid absolut, căldura oricărui corp se transformă în radiație.

După vreo două-trei ore, Blord nu mai simțea acea căldură plăcută care-l copleșise. Începuse să i se facă frig. Nu trecu însă nici o jumătate de oră până când detectorul de energie pentru care îi plătise lui Grieson un milion de stelari își făcu datoria.

Apărură șase nave spațiale. Blord fu luat la bordul celei pe care se afla comandantul Jasper.

Trecuse aproape o lună când Magrusson dădu buzna în biroul lui Blord de pe Delfi II. Era palid și tulburat.

Artur, îl anunță, tocmai m-a sunat de pe Fasser IV comisarul Hedgerow. Vrea să vorbească cu tine.

Cu cât Blord era mai calm, cu atât directorul său general se agita mai tare.

— Nu înțelegi?! izbucni acesta din nou. E o oficialitate guvernamentală care poate să-ți confişte tot ce ai dacă dovedește că din cauza ta a falimentat firma *Squire & Blakely*.

— Fă-mi legătura, ceru Blord sigur pe el.

Pe ecran apăru chipul unui om „bine hrănit”. Când vorbi, vocea îi răsună plin, baritonal. După câteva minute, Blord îl întrerupse:

— Asta e o noutate pentru mine. Nu știam că în ziua de azi mai există firme care pot da faliment. Credeam că toate își iau măsuri de protecție, chiar și împotriva unor gesturi nesăbuite de moment. Cum de li s-a putut întâmpla așa ceva?

— Ca orice altă firmă, îi explică Hedgerow, *Squire & Blakely* are angajați împuterniciți să cumpere echipamente. E drept că întotdeauna apar și escroci, dar...

Blord își aduse aminte de unul pe nume Corbett și zâmbi sarcastic.

— Din fericire, spuse, găinarii ăștia nu merg niciodată prea departe. Comisarul râse cam silit.

— *Squire & Blakely* n-a avut norocul ăsta. Un agent comercial – o femeie – a încheiat în numele lor un contract de o sută de miliarde de stelari, prin circuitul de înregistrare. E vorba de mașini uzate, care nu mai pot fi revândute. Firma a dat, astfel, faliment.

— Bine, dar dacă e vorba de o femeie, eu ce legătură am? se miră Blord.

— Domnule Blord, recenta dumneavoastră victorie a făcut vâlvă în

lumea presei. Nu s-a făcut însă public faptul că atât Grieson, căpitanul navei-patrulă de pe Lorelei, cât și Leah Carroll, agentul care a ruinat firma *Squire & Blakely* au dispărut fără urmă. O parte din membrii echipajului au acuzat firma amintită. Cum cei doi patroni ai firmei nu mai au în prezent nici un fel de disponibilități materiale, povestea asta ar putea să dureze câțiva ani buni. De aceea au apelat la un comisar guvernamental. Vreau să vă întreb un singur lucru, domnule, adăugă Hedgerow serios. Squire și Blord susțin că o amenințau pe fată cu o armă, apoi, când s-au trezit, și-au dat seama că fuseseră în stare de inconștiență timp de optsprezece ore. Eu acum tare aș vrea să știu: cum a făcut ea asta?

— Uite ce e, răspunse Blord. Cred că pot să-ți explic. Eu unul folosesc o mulțime de metode diferite de apărare împotriva eventualilor intruși. Dacă aș fi fost în locul acelei Leah Carroll, aș fi folosit un gaz paralizant care se emană atunci când ridici mâna într-o anumită poziție. Efectul lui e instantaneu.

Hedgerow râse admirativ.

— Felicitări, domnule Blord. După cum știi, criminalii recidiviști nu au dreptul să apară în fața instanței ca reclamânți. Așa încât, chiar dacă am afla cumva că în spatele acestei afaceri se află vreun angajat de-al dumneavoastră, tot n-am putea să vă acuzăm de nimic.

Oficialul, plin de respect, făcu un gest aprobator din cap. Apoi imaginea lui dispăru de pe ecran.

Blord se întoarse și îl văzu pe Magrusson ștergându-și fața cu o batistă.

— Și dacă, îngână el, Squire și Blakely n-au să fie găsiți vinovați?...

Tremurând tot, mormăi:

— Artur, Evana asta mă omoară cu zile. Dacă se mai apucă vreodată de așa ceva, eu... Dar citesc în ochii tăi că tu o aprobi, îngăimă el privindu-l pe Blord.

Acesta zâmbi:

— Așa e. A dovedit că știe să se descurce în competiția din Ridge Stars. E chiar interesant s-o urmărești cum evoluează. Este exact tipul de femeie care-mi place. Ridicându-se în picioare, adăugă:

— Cred că am să mă duc să-i spun și ei asta.

□ CAPITOLUL 27 □

— Când sunt în spațiu mă simt apărat de neamuri de teapa ăstuia, spuse Blord, privind înspre cel care zăcea, inconștient, pe pat.

Avea în jur de patruzeci de ani, păr blond și un chip care, chiar și în

situația critică în care se afla, exprima cruzimea. Îl chema Fred Gantley și era singura rudă a lui Blord încă în viață.

Blord se întoarse cu spatele spre pat și-l întrebă pe agentul care-l adusese pe Gantley la hotelul Suderean de pe Delfi II:

— Cu cine a avut de-a face, Lodge?

— Bineînțeles, zâmbi acesta, cu toți magnații din Ridge Stars.

Și începu să-i numească.

Blord îl asculta dus pe gânduri. Sosirea vărului său de pe Pământ nu-l mișca prea tare, mai ales că nu-l mai văzuse pe Gantley niciodată. Pe urmă, auzise tot felul de vorbe, cum că acesta era hotărât să facă bani de pe urma lui.

După ce Lodge îi termină de înșirat toate acele nume, Blord dădu serios din cap și spuse:

— Cred că e ceva serios. Aș vrea să știu, numai, până unde aveau de gând să meargă?

— Îl anchemtați chiar aici, în hotel? întrebă Lodge.

— Da, fu răspunsul lui Blord.

Nu se mai obosi să-i explice că hotelul era proprietatea sa și că orice cuvânt de-al lui devenea aici lege. Adăugă, însă:

— Marian Clarke și ajutoarele ei sunt în camera de alături, îi controlează bagajele. Imediat cum termină cu asta vom afla care sunt cele mai recente evenimente stocate de creierul dragului meu văr.

— Cred că o să fie palpitant, râse Lodge. Eu însă aș vrea să trag un pui de somn. Să mă chemați dacă aveți nevoie de mine, șefu', mai spuse el, apoi plecă.

— Douăzeci și opt de oameni! exclama Blord o oră mai târziu, clătinând mirat din cap. Apoi ridică din umeri, întrebând: altceva ce mai avem?

Marian Clarke era calmă.

— A primit cinci costume, explică ea. Fiecare dintre ele era dotat cu tot felul de dispozitive electronice. Cu totul, erau nouă microfoane și trei aparate care puteau transmite imagini ale tuturor celor aflați în apropierea lui. Acum, adăugă ea repezit, dacă vrei să iei loc, o să scotocim puțin prin amintirile lui și, de asemenea, o să vedem niște lucruri pe care el nici măcar nu le bănuiește. O să aflăm astfel exact cine se folosește de el.

Imaginile care se derulară pe ecran erau foarte diferite ca importanță și ca intensitate. Dar Blord nu era omul care să se plictisească privind așa ceva. El făcuse carieră în Ridge Stars numai pentru că fusese în stare să anticipeze

primejdiile și pentru că era receptiv la evoluțiile neprevăzute ale evenimentelor. Nu-și dădea întotdeauna seama imediat de semnificația unei anumite scene. Realiza că e vorba de ceva interesant de-abia după ce imaginea respectivă trecuse deja.

Făcu un semn cu mâna înspre Marian, spunând:

— Animalele astea mici... da, da, alea de acolo... Să le mai vedem o dată. Mai privi o dată arătările acelea micuțe și cu coarne care reveniseră pe ecran. Se încruntă, dar nu mai spuse nimic până la sfârșit.

Mai târziu, în timp ce o întreagă echipă strângea echipamentele și evacua încăperea, Marian vru să știe:

— Ce s-a întâmplat? De ce te-ai oprit la scârboșeniile alea?

— Ai mai văzut așa ceva vreodată? o întrebă Blord.

Ea răspunse, ridicând din umeri:

— Există atâtea feluri de animale pe planetele colonizate, încât nimeni, cred, nu poate să le cunoască pe toate. Tu le-ai mai văzut vreodată?

— Le-am văzut desenate, rosti el, pe pereții unei clădiri care nu mai există de mult.

Marian îl privi curioasă. Apoi ochii ei scânteiară de uimire.

— Și eu, șopti. Dar credeam că după ce i-ai dărâmat castelul, Skal a părăsit partea asta de galaxie. Se priviră, amândoi la fel de nedumeriți.

— Dar de ce i-au arătat vărului tău aceste animale? O fi poate o cursă. Și pe urmă, de ce ar risca Skal să ducă asemenea animale cu el? De unde provin oare? Și la ce folosesc?

Blord izbucni în râs.

— Mă amețești cu întrebările tale. Crezi că eu pot să-ți răspund la toate?

Tăcu. Chestia asta cu Skal nu era deloc amuzantă. Agil, șiret, deținător al unor secrete științifice necunoscute de oameni, Skal reușise să scape nevătămat atunci când i-a fost dărâmat castelul. Blord nu uitase nici o clipă asta.

Încercând să-și amintească ceva, spuse:

— N-am aflat încă un lucru: ce anume l-a determinat pe vărul meu să bată drumul până aici. Parcă nu-mi vine să cred că vrea numai să obțină de la mine niște bani, când atâția ani de zile...

Dintr-un colț al camerei se auzi bâzâitul eldofonului.

Blord făcu legătura, iar pe ecran apăru chipul dolofan al lui Magrusson. Era palid și speriat. Când vorbi, vocea lui semăna mai degrabă cu un

scheunat jalnic.

— E de necrezut, Artur. Țsta e jaf la drumul mare, să știi. E...

Blord se aplecă ușor spre ecran.

— Stăpânește-te, Magrusson.

Se cam răstise, deși era de-acum obișnuit cu ieșirile melodramatice ale directorului său general.

Magrusson se agită însă și mai tare.

— Artur, dar nu înțelegi! E guvernul oficial din Ridge Stars și ăștia pot să...

Tăcu, făcând un efort vizibil să se abțină și în cele din urmă spuse:

— Mai bine vorbești tu personal cu omul. O să-ți explice el mai bine decât sunt eu în stare.

Pe ecran apăru chipul unui tânăr arogant. Purta uniforma albastră a Poliției Ridge Stars. Și tonul lui era la fel de arogant ca și înfățișarea.

— Dumneata ești Artur Blord de la *Artur Blord Holding Company, Limited*? întrebă el.

Blord îl privi curios. Nu știa cine e, dar îl surprinse acea ostilitate fățișă din partea unui polițist. Multă vreme el și-l considerase prieten pe comisarul Lane Stetson. Dar chipul pe care-l vedea acum prin eldofon nu părea deloc prietenos.

— Da, răspunse într-un târziu. Eu sunt Artur Blord.

Celălalt vorbi:

— Am fost însărcinat să vă informez că începând de astăzi s-a fixat un impozit de douăzeci și cinci la sută pe tranzacțiile interplanetare ale companiei *Artur Blord Holding Company, Limited*. Toți banii vor fi vărsați în contul comandamentului general al poliției, de pe Marmora II, în data de întâi a fiecărei luni. Veți primi în curând spre semnare și un acord formal. Asta-i tot.

— Stai puțin! clipi nervos Blord. Ce...

Magrusson bombănea:

— Douăzeci și cinci la sută! E nemaipomenit! Artur, suntem ca și ruinați!

— Magrusson, îl certă Blord, iar grăsanul se potoli. Tinere, se adresă el ofițerului de poliție, eu nu sunt la curent cu așa ceva. Mă văd nevoit să-ți cer explicații. Poliția nu are dreptul să perceapă nici un fel de taxe. Țsta e apanajul organizației îndreptățite în mod oficial să se ocupe de impozite în Ridge Stars.

Tânărul ofițer răspunse:

— Am primit o autorizație absolut valabilă. Principalul motiv este acela că fenomenul de piraterie e în continuă creștere. Magnații care sunt beneficiari ai serviciilor noastre de protecție trebuie să ne achite această taxă – o cotă de douăzeci și cinci la sută. Cine refuză să plătească nu va primi protecție din partea poliției.

Ridicând din umeri, adăugă, parcă și mai arogant:

— Noi așteptăm să primim prima plată în întâia zi a lunii următoare.

Cu un zgomot surd, chipul ofițerului dispăru de pe ecran.

Blord rămase câteva clipe nemișcat, apoi se uită ironic spre Magrusson, care tremura tot. În cele din urmă se întoarse și privi către trupul nemișcat al lui Fred Gantley. Spuse ca pentru sine:

— Nu se poate să nu fie o legătură între ăsta și... dar...

Își întoarse din nou privirea către directorul său general, care era încă la eldofon.

— Magrusson, am să-l caut pe Lane Stetson, comisarul, să aflu ce se petrece. Noi nu avem nici o obiecție când trebuie să ne achităm de niște obligații legale. Eu însă cunosc problema pirateriei intergalactice la fel de bine ca și ei și știu că o asemenea acțiune extremă nu se justifică nicicum. Spațiul est infinit, navele-pirat pot dispărea ușor, iar ascunzișurile sunt practic în număr nelimitat. Nici o sumă de bani plătită poliției n-ar putea schimba nimic din toate astea. Ești de acord cu mine, nu?

Imaginea lui Magrusson dispăru de pe ecran. Blord apăsă câteva butoane, apoi, în locul directorului general apăru un operator în uniformă.

— Regret, spuse el după ce ascultă solicitarea lui Blord. Domnul Lane Stetson nu mai lucrează în Poliție. Iar Jason Gregory, noul comisar, nu poate accepta în acest moment nici o convorbire.

— Unde e Stetson? Întrebă Blord.

— Îmi pare rău, veni replica pe un ton oficios, nu-mi este permis să dau nici un fel de informații.

Chipul polițistului se întunecă, apoi dispăru de pe ecran. Apăru din nou Magrusson. Blord se gândea încruntat. În cele din urmă șopti:

— Magrusson, se întâmplă ceva. Eu plec pe Marmora II. Am să-ți comunic mai târziu... Ce s-a întâmplat?

— O, Artur, nu vreau să te supăr cu mărunțișuri într-un moment ca ăsta, dar vei lipsi de aici cel puțin câteva săptămâni și... Ce facem cu *Strigoiu*?

— Asta-mi mai lipsea! bombăni Blord. O să trebuiască să te ocupi tu de asta, Magrusson. Eu nu mai am timp.

Magrusson insistă:

— Ți-am spus, Artur, toată lumea zice că e... și pe urmă, ai promis că te duci tu să vezi despre ce e vorba!

— Nu vă mai purtați ca niște puștani, îl repezi Blord.

Întrerupse convorbirea și se întoarse spre Marian.

— Ai tu grijă de el, Marian, te rog, îi spuse, arătând cu capul spre Gantley. Apoi ieși fără să mai rostească nici un cuvânt.

□ **CAPITOLUL 28** □

Brian Emerson se întoarse cu spatele la eldoreceptorul care de o oră era conectat la aparatele instalate în costumul lui Gantley și-și frecă satisfăcut mâinile una de alta.

— Se pare că am reușit, Ashleyton, spuse. Cade în cursa pe care i-am întins-o.

Rămase în picioare, iar statura lui saturnină era de-a dreptul impresionantă. Avea în jur de cincizeci și cinci de ani. Zâmbetul pe care-l afișa nu diminuea ci, dimpotrivă, accentua parcă impresia de putere fizică și psihică pe care acest om o emana.

— Știi, Ashleyton, vânarea unui om de talia lui Blord oferă o plăcere intelectuală care te face să crezi că viața merită trăită. De data asta sunt absolut sigur că nu mai are nici o șansă. Ideea de a-l aduce aici pe vărul lui a fost pur și simplu genială.

— Pe mine tare m-ar interesa departamentul lui de coordonare, vorbi Ashleyton.

Emerson aprobă din cap încântat.

— Fiecare din noi e interesat în câte un fel de Blord. Să punem mâna pe el și pe urmă mai vedem noi...

Ashleyton se încruntă.

— Ce-au vrut să spună ultima oară, când au pomenit cuvântul „strigoi”?

Emerson făcu un semn de nerăbdare din mână.

— De ce te ocupi de neurasteniile unui amărât de funcționar? Partea cea mai grozavă, rânji el, este că Blord a ajuns un nimic, o simplă îmbucătură la ospățul celor mai buni. Mor de nerăbdare să văd ce față are să facă atunci când va afla că întregul guvern din Ridge Stars este acum în subordinea mea...

Trecură două săptămâni și cinci zile. Fusesse o perioadă foarte importantă pentru Emerson, șeful comandamentului poliției. În fiecare oră, zi și noapte, primise, din toate colțurile galaxiei, știri despre oameni care fuseseră uciși, înlocuiți sau dați dispăruți. În locul câtorva mii de ofițeri guvernamentali fură plasați agenți de-ai lui Emerson, în cele mai importante posturi. Metodele lor de lucru erau crima, jaful, șantajul.

Emerson se droga ca să poată rămâne treaz. Nu dormea decât câte cincisprezece douăzeci de minute. În aceste condiții, și cel mai puternic om începe să cedeze. Într-o dimineață, privind data afișată de deșteptător, își aduse aminte de Blord. Agitat, îl chemă urgent pe Ashleyton. Așteptând ca acesta să sosească, se ridică în picioare și se apropie de fereastră. Era un geam uriaș, din plastic transparent, de la care vedea un peisaj care-l fascinasese încă din prima zi când ajunsese aici, în urmă cu mai bine de o lună.

Planeta Marmora II fusese aleasă de Poliția Spațială a Guvernelor Terestre anume să adăpostească cartierul general al acestei instituții. Distanța dintre această planetă și celelalte era comparabilă cu distanța dintre Mercur și Soare. Avea două emisfere. Una dintre ele era expusă în permanență către soare. Ziua era cald ca într-un cuptor. Noapte, temperatura scădea până la zero absolut. Lipsită de atmosferă, cu suprafața brăzdată de trecerea mileniilor, planeta se rotea încet pe orbită, în jurul soarelui.

Înclinarea axei era minimă. În douăzeci și opt de presiderale, planeta descria o rotație. Mișcarea lentă dădea naștere unei zone de alternanță între lumină și întuneric, unde ziua toridă se întâlnea cu eterna noapte înghețată. Timp de paisprezece ore suprafața planetei era expusă la acea arșiță de iad, insuportabilă, iar restul de paisprezece ore stăpânea întunericul de gheață.

Acolo, în acea reproducere de coșmar a alternanței zi-noapte de pe Pământ, se afla sediul central al Poliției Spațiale din Ridge Stars. Clădirile, magazinele, terenurile de aterizare, zonele rezidențiale, ocupau aproape șase mii de kilometri pătrați, suprafață acoperită de o cupolă uriașă.

Emerson privea afară din biroul său, construit deasupra cupolei – kilometri întregi de plastic transparent. De la acea înălțime, unde aerul rarefiat făcea să se vadă totul clar pe o mare distanță în jur, cerul înstelat părea că s-a așternut de-a dreptul sub fereastră. Munții care mărgineau imensa cupolă se distingeau atât de limpede în toată măreția lor, încât se puteau zări și cele mai mici pietre.

Emerson era încă în dreptul ferestrei când Ashleyton, răspunzând chemării, intră în cameră.

Fără să spună nici un cuvânt, se apropie de biroul lui Emerson și lăsă acolo un dosar. Celălalt se apropie, îl luă și citi prima pagină încruntat.

Crisparea de pe chipul lui se transformă într-o dezlănțuire de mânie. Izbind cu pumnul în masă, strigă:

— Ce-ai pățit? Blord trebuia să fie aici de o săptămână. Unde e? Ce pune la cale? Bănuiește oare ceva?

Ashleyton ridică din umeri. Spre deosebire de Emerson, el, deși era înalt, nu era la fel de solid. Se obișnuise cu accesele de furie ale șefului său. Răspunse calm:

— Poate s-a răzgândit... Până la urmă a încercat să ia legătura cu Stetson. Dacă n-a reușit...

Emerson se liniști imediat. Spuse încetișor:

— Asta o să-i creeze suspiciuni. Să fiu în locul lui, dacă aș afla că Stetson a suferit un accident mortal, eu aș încerca imediat să descopăr ce s-a întâmplat. La *Blord Holding Company* ce mai e nou?

Ashleyton îi arată raportul.

— N-ai citit încă decât prima pagină.

Emerson răsfoi documentul. Citind, dădea din cap admirativ.

— Trebuie să recunosc, Ashleyton, Blord se mișcă repede. Chiar în timp ce zbura a negociat cu compania de transporturi, care a fost de acord, după ce a mărit tarifele, să-i înlesnească această călătorie, chiar dacă a primit oficial protecția poliției. Practic, n-a refuzat să plătească taxa, dar a supus legalitatea ei dezbaterii unui tribunal. În același timp a organizat o campanie politică de demascare a celor care au fixat această taxă. Și asta încă nu-i nimic. Până acum ne-a anticipat toate mișcărilor, cu o singură excepție. Și nu m-ar mira dacă asta ar fi singurul lucru pe care nu l-ar considera important. Mai grozav e că a făcut totul fără să știe că joacă jocul nostru. A, trebuie neapărat să aflăm dacă nu cumva e chiar aici, sub nasul nostru.

Se așază pe scaun. Dar imediat se ridică și se apropie de fereastră. Privind încântătorul peisaj, întreabă:

— Tu cum ai face să pătrunzi în sediul poliției? Dar cum ai putea să-l prinzi pe unul care a intrat aici deghizat?

După ce mai vorbiră o vreme despre asta, Emerson spuse:

— Poate numai să se mascheze și să-și schimbe îmbrăcămintea. Nu și-ar putea transforma însă tot trupul. Trebuie să punem mâna cumva pe el. Când lista suspectilor se reduce la patru-cinci, îi omorâm imediat pe toți. Ia-i și pe ceilalți să te ajute. Consider asta ca pe o problemă de importanță majoră.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Artur Blord ne-a mai dat o dată planurile peste cap. Trebuie să fim absolut siguri că n-are să ne mai încurce niciodată. Pentru asta trebuie să-l ucidem. Alternativa ar fi să-i distrugem definitiv organizația și să rămână un om ca oricare altul. În acest moment, rânji Emerson, putem apela la oricare dintre cele două soluții. Chiar la amândouă.

□ **CAPITOLUL 29** □

În următoarele cinci zile, Emerson se gândise în mai multe rânduri la Blord. De fiecare dată acționase imediat. Mai întâi și-a propus să plece în secret cu o navă și să se întoarcă pe neașteptate.

Când venise pentru prima oară, ca Jason Gregory, noul comisar, nu fusese foarte atent la aterizare. Acum urmărea toate amănuntele. Anunțase turnul de control care-i sunt intențiile. Când se apropie suficient, anunță prin eldofon cine e și așteptă să primească permisiunea de a ateriza.

Nave spațiale aterizau și decolau aproape în fiecare minut. În cupola de plastic erau decupate numeroase intrări și ieșiri. Pretutindeni în aer, pluteau cargouri cu materiale și echipamente care așteptau să coboare la sol. Din când în când apărea câte o navă de război, care avea întotdeauna prioritate.

Când sună eldofonul, o jumătate de oră mai târziu, și i se oferi permisiunea de a ateriza, Emerson era gata să testeze planul pe care și-l pregătise. „Ancoră” nava și coborî cu o capsulă de salvare. Intră prin trapa care-i fusese indicată, apoi parcă mica ambarcațiune și luă o mașină către Patrol City. Nu-l întrebă nimeni nimic. Nimeni nu se miră că a venit cu un vehicul de salvare și nu cu iahtul. Nici măcar în următoarele zile nu băgă nimeni de seamă că acea capsulă spațială a rămas în locul în care fusese parcată mai mult decât ar fi fost normal.

Emerson se întrebase câte spații de parcare au fost folosite în ultima săptămână. Răspunsul era semnificativ. În afară de cele ale poliției erau o sută nouăzeci și patru. În toate cazurile staționau nave spațiale de mari dimensiuni. Emerson se interesă ce măsuri a luat poliția pentru a preveni folosirea ilegală a acestor garaje. I se spuse că, în conformitate cu regulamentul, străinii nu aveau voie să folosească parcarile oficiale. Emerson nu se mai putu abține.

— Mai lăsați-mă cu regulamentele voastre, îl repezise el pe ofițerul care-i dăduse informația. Eu vreau să știu ce faceți concret pentru a preveni ilegalitățile.

Ofițerul se zăpăcise de tot.

— Păstrăm evidența... răspunse. Verificăm periodic locurile de parcare.

— Cât de des?

— Nu avem un termen. Cât se poate de regulat...

În sfârșit, omul își dădu seama că Emerson era pur și simplu exasperat. Se grăbi să adauge:

— Ultima dată le-am controlat acum aproape o lună. Vreți să facem o altă verificare?

— Da, șuieră Emerson și întrerupse convorbirea.

Fu informat că în urma raidului s-a descoperit o navetă de salvare neoficială. Ofițerul care-i dădu vestea era de-a dreptul uluit.

— Nu s-a mai întâmplat așa ceva niciodată, rosti el.

— De unde știi? exclamă Emerson. Continuă, fără a aștepta să i se răspundă: vreau să puneți la punct un sistem de prevenire pe viitor a unor asemenea situații. Nava asta pe care ați găsit-o poate fi verificată în vreun fel?

— Nu prea cred...

— I-ați verificat înregistrarea?

— E fabricată ilegal.

Emerson clătină din cap, ca pentru sine. Existau, într-adevăr, multe asemenea vehicule. Iar cosmosul e prea mare ca să poată fi descoperite toate fabricile neautorizate. Și el construisese tot felul de nave, chiar și copii după cele ale poliției. Deși era ilegal, practic toți magnații din Ridge Stars aveau, la un moment dat, nevoie de asemenea nave neînregistrate. Nu era de mirare că Blord folosea și el același procedeu. Faptul că descoperise iahtul lui Blord – în mod sigur al lui era – îl făcu pe Emerson să se simtă în al nouălea cer de fericire. Dădu ultimele instrucțiuni:

— Lăsați vehiculul acolo unde e. Am să vin să-l văd personal. Asta-i tot. Chipul ofițerului dispăru de pe ecran.

Emerson știa că pe navă nu va găsi nici un indiciu. Nici n-a găsit. Înainte de a o părăsi, însă, chemă un mecanic care s-o regleze în așa fel încât după ce se va înălța câteva sute de metri să se prăbușească. Impactul ar fi fost suficient să provoace moartea celui care s-ar fi aflat înăuntru.

În drum spre birou se opri la sediul companiei de transporturi publice și se interesă cum era aceasta organizată. Stătu acolo de vorbă cu un individ scund și îndesat, care tot ridica din umeri când vorbea.

Acesta îi explică pe un ton plin de importanță:

— Anul trecut am asigurat transportul pentru nouăzeci și opt de mii de persoane. Mulți dintre călători nu voiau să plătească taxa de staționare.

Bineînțeles, era vorba de cei care veneau cu transporturi de marfă.

— Când oamenii urcă sau coboară de pe navele lor trebuie să îndeplinească vreo procedură standard? Trebuie să-i controlați pe fiecare? Sunt obligați să se legitimeze? vru să afle Emerson.

Celălalt ridică din umeri.

— Sistemul nostru e mult mai eficient. Fotografia și numele fiecărui pasager sunt trimise la turnul de control. Cum apare un individ suspect, emitem un semnal codificat și un ofițer de poliție se prezintă la intrare și-l înhață.

Întors la biroul lui, Emerson îl anunță pe Blord ca fiind o persoană suspectă și, pentru siguranță, ordonă să se monteze la toate intrările dispozitive de identificare.

Ca o ultimă precauție, verifică modul în care nou-veniții sunt înregistrați la hotel sau primiți în gazdă la polițiști acasă.

Tot mai lucra când fu anunțat că a venit din nou Ashleyton să vorbească cu el.

Acesta intră și-l anunță pe Emerson:

— Avem nevoie de ajutor. Eu și cu Murrison nu ne putem descurca singuri.

Emerson îl privi mușcându-și buzele. Fusesse absolut sigur că stăpânește situația, iar cuvintele lui Ashleyton îl puseră pe gânduri. Se stăpâni însă, gândindu-se că nu mai știa nimeni altcineva ce făcuse el în ultima vreme. Vrând să înțeleagă mai bine despre ce era vorba, întrebă:

— Murrison lucrează împreună cu tine?

Ashleyton aprobă din cap.

— Ceilalți sunt toți ocupați. Dar îl știi pe Murrison. Nu dă niciodată înapoi când e vorba să ucidă pe cineva.

Emerson rânji. Murrison era cea mai mare autoritate în domeniul fizicii nucleare, dar avea câteva hobby-uri, printre care crima, sub cele mai rafinate forme. El fusese cel care concepuse structura noului guvern din Ridge Stars, folosind ca principiu de bază eliminarea tuturor celor care ocupau posturi-cheie. Dacă Murrison și Ashleyton, lucrând împreună, erau în încurcătură, atunci era clar că se simțea lipsa minții luminate a lui Emerson.

— Cum adică aveți nevoie de ajutor? întrebă el răstit.

Ashleyton era concentrat.

— Am redus cercul suspectilor la trei persoane. Dacă din ăștia trei unul nu e omul nostru, atunci, în mod sigur, Blord nu se află în Patrol City.

— Mi se pare inexact. Sunt aici peste optzeci de mii de oameni.

Celălalt continuă tulburat:

— Am folosit echipe întregi și tot felul de aparate de măsură. Avem o înregistrare a parametrilor lui Blord de la ultima...

Se opri, discret, nedorind să învie amintiri neplăcute.

Emerson îl repezi:

— Spune mai departe! Aveți parametrii... Ați verificat toate persoanele adulte?

— Chiar și pe cei din spitale.

— Și ați rămas la trei. De ce nu i-ați omorât?

— Eu așa voiam să fac, răspunse Ashleyton, trecându-și degetele prin păr. Dar îl știi pe Murrison. El crede în statistici. Emerson așteaptă să vadă ce va urma. Știa că Murrison era un tip simandicos, care se ocupa foarte serios de hobby-urile lui. Ashleyton spuse mai departe:

— S-a gândit la trei metode de a provoca moartea simulând un accident. Vom folosi pentru fiecare dintre cei trei suspecti o metodă diferită. Dacă prima încercare dă greș, inversăm metodele și tot așa până când toți cei trei oameni vor fi supuși fiecare la „accidente”. Șefu', Murrison e convins că în mod sigur una din ele trebuie să reușească. Așa că până acum n-am făcut încă nimic. Dumneata ce propui?

Emerson se hotărî imediat.

— Aduceți-i la mine pe toți trei. Garantez că am să-l descopăr pe Blord în trei secunde, cât ar fi el de bine deghezat.

Intrară toți trei o dată și păreau să se mire că noul comisar voia să-i vadă. Emerson dădu mâna cu fiecare, gândindu-se dacă nu cumva Blord i-ar putea strânge mâna într-un fel aparte. Nu reuși însă să-l identifice.

Se așază pe scaun, puțin derutat, totuși foarte încrezător în sine. Îl privi pe Murrison, care venise cu cei trei. Fizicianul era cel mai tânăr dintre cercetătorii care veniseră cu el în spațiu. Părea acum puțin obosit, ceea ce nu era deloc de mirare. Ca și ceilalți, lucrase și el continuu, zi și noapte. Vorbi, iar vocea lui răsună răgușită:

— Domnule Gregory, spuse, folosind pseudonimul lui Emerson din politețe și parcă fără să se gândească deloc la asta, cred că ar trebui să-i lăsați pe acești domni în seama mea. Am să-i conduc într-o scurtă expediție.

Unul dintre cei trei i se adresa lui Emerson:

— Domnule Gregory, noi suntem cu toții nedumeriți. Nu știm de ce ne-ați chemat aici. Sigur că da, am fi bucuroși să-l ajutăm pe noul comisar,

Însă...

Emerson îl întrerupse, întrebându-l pe Murrison:

— Îți exprimi cumva vreo preferință în legătură cu acești domni?

„Care din ei e Blord?” dorea de fapt să spună.

— Pentru moment nu, răspunse Murrison.

— Înțeleg. Așadar, e nevoie să-i iei pe toți cu dumneata în acea călătorie.

Celălalt aprobă din cap, spunând:

— Probabil că vom avea o discuție după ce vom ieși în spațiu. Atunci voi fi foarte sincer cu fiecare dintre ei.

O clipă, Emerson se amuză. Își putea imagina cum avea să fie discuția aceea sinceră. Vor fi cu toții demascați. Va fi, desigur, o muncă migăloasă. Nu putea să nu fie de acord că asta era cea mai sigură metodă. Era riscant să ucizi pe cineva pe teritoriul orașului Patrol City, chiar și sub pretextul unei morți accidentale. În spațiu, însă, totul ar fi fost mult mai simplu.

Cinci zile mai târziu, Ashleyton dădu buzna în biroul lui Emerson, strigându-i:

— Am găsit cadavrul lui Murrison.

Emerson îl privi prostit, apoi înțelese ce însemna asta.

— Vrei să zici că cel care i-a adus pe ăia trei aici, care i-a cărat cu el în spațiu... ăla era chiar Blord, care se dădea drept Murrison...

Se așază pe scaun, încercând să se calmeze. În cele din urmă spuse, ca pentru sine:

— Bine, domnule Blord, să vedem ce poți face împotriva guvernului din Ridge Stars.

Se rezemă de spătar și apăsă butonul eldofonului. Fața îi era crispată, ochii mijiți. Imediat cum avu legătura, începu să-și dicteze instrucțiunile.

□ CAPITOLUL 30 □

Când reuși să scape din Patrol City, Artur Blord se simțea mai degrabă dezamăgit decât satisfăcut. Abilitatea cu care se deghizase în Murrison, slugoiul lui Emerson, îl făcuse să capete încredere în sine. Pătrunzând astfel în cartierul general al poliției, beneficiase o vreme de avantajul de a-și fi putut ascunde adevărata identitate.

De fapt, asta îl și salvase. Fusesse sincer surprins când își dăduse seama că poliția fusese preluată de Emerson și de banda lui de ticăloși. Realizând în

ce primejdie se afla, îl urmărise și-l ucisese pe Murrison, pentru simplul motiv că el era singurul dintre puținii oameni de încredere ai lui Emerson cu care el, Blord, semăna cât de cât, cel puțin ca statură.

Și astfel reușise să scape. Însă din acel moment, se putea considera un om „însemnat”. Aveau să-l caute și să-l omoare. Iar declarațiile autorităților vor confirma că a fost un simplu accident, chiar dacă martori la crimă ar fi fost câteva zeci de oameni de pe stradă. Din acea clipă, Blord devenise cel mai vulnerabil locuitor al sistemului Ridge Stars.

Nici nu avusese Emerson timp să-și dea seama ce s-a întâmplat, că Blord și ieșise pe una din căile de acces oficiale. Dându-se drept Murrison, comandantul navei, nimeni nu-l întrebase nimic. Niciunul din membrii echipajului nu simți lipsa capsulei de salvare.

Astfel, Blord ajunsese la iahtul său, pe care îl „ancorase” undeva, deasupra planetei. Fixă direcția: Delfi, apoi conectă pilotul automat și se duse la culcare.

Când se trezi, pusese deja la punct un plan.

N-avea nici un rost să încerce să-l înfrunte pe Emerson de unul singur. Avea nevoie de sprijinul marilor industriași. Toți cei pe care îi știa el erau, însă, cunoscuți pentru reticența lor atunci când era vorba să colaboreze cu cineva. Chiar dacă erau în joc propriile lor interese, preferau să se descurce singuri. Întrebarea era, în ce colț al spațiului se afla? Cu cine ar fi putut să ia legătura mai repede?

Stând la pupitrul de comandă, Blord urmărea atent aparatura de bord. Se afla la circa două sute de ani lumină de cea mai apropiată stea. Văzute dintr-un anumit unghi, constelațiile galaxiei descriau parcă o curbă luminoasă pe cerul întunecat. Fuseseră numite după literele alfabetului: de la A până la Z.

Blord își dădu seama că tocmai trecea pe lângă constelația I, care cuprindea stele ca Izducun, Imogene și Idyllc. Venea dinspre Marmora și se îndrepta spre Delfi, deci cobora de-a lungul curbei. Blord știa că în constelația I existau cinci planete locuite. Toate se aflau la un nivel tehnologic relativ redus, iar proprietarii lor erau dintre cei mai mărunți din Ridge Stars. Cel mai mare oraș avea numai un milion de locuitori și fusese construit în cea mai mare parte cu banii lui Blord, chiar dacă mulți oameni nu știau asta.

Își continuă călătoria. Se gândea deja la planeta Hargan, *marele H*, cum i se spunea. Acolo era și orașul Hargan. Dacă ar poposi pe acea planetă, s-ar întâlni chiar cu Geoffrey Hargan în persoană. Sigur, cine altul ar fi fost mai potrivit? Dacă ar reuși să-l convingă pe Hargan, ar reuși, prin intermediul

lui, să-și atragă de partea sa o grămadă de alte personalități.

În ciuda raționamentelor sale, Blord se apropie de planeta Hargan copleșit de îndoieli. Se gândea dacă să se limiteze la o convorbire prin eldofon, sau să riște și să coboare pe planetă. Pericolele ce ar fi putut urma îl făceau să ezite. În cele din urmă își spuse că nu are de ales. De nenumărate ori susținuse că o convorbire prin eldofon nu poate avea același impact ca o întrevvedere personală.

Probabil că, aflând de sosirea lui Blord, Hargan avea să-l considere rival. Strângând din buze, mijindu-și ochii, Blord se gândea ce măsuri defensive să-și ia. În cele din urmă se hotărî să-și asume toate riscurile. În timp ce întunericul nopții îmbrățișa planeta, Blord lansă o ambarcațiune de salvare și o teleportă pe unul din domeniile pe care le deținea în secret în apropiere de orașul Hargan. Apoi lăasă nava pe orbită și, după ce-l anunță pe Hargan că sosește, coborî și el într-un al doilea minivehicul.

Cum păși pe suprafața planetei fu arestat și dus imediat la Hargan, care stătea chiar în centrul orașului.

Se trezi mai târziu într-o bibliotecă mare, elegant mobilată. Își dădu seama, chiar dacă nu mai intrase niciodată acolo, că era camera de lucru a lui Hargan.

Se deschise o ușă chiar în spatele lui. Blord se întoarse. În prag stătea un bărbat înalt, puternic. Chipul lui inteligent afișa insolență. Era mai solid decât Emerson. Avea capul mai mare și burtă, în timp ce Emerson părea mare și vânjos. Cu toate acestea, asemănarea dintre cei doi era uluitoare.

Hargan se așeză pe un scaun, chiar lângă ușă.

— Artur, mă bucur să te văd, rosti el cu falsă afecțiune.

Blord ridică mâinile încătușate, răspunzând:

— Jeff, cred că n-ai de gând să mă ții cu astea la mâini, nu?

Felul acesta de a vorbi, spunându-și pe nume, ca și cum ar fi fost prieteni, era de fapt o ironie a magnaților din Ridge Stars unul față de altul.

— Artur, se încruntă Hargan, adevărul e că tu ești un om periculos. Nimeni nu știe cum procedezi, dar de obicei faci niște lucruri extraordinare. Acum, de pildă, cred că ai venit să mă omori. Spune drept, ce ai de gând?

Calm, Blord îi explică toată povestea cu noua taxă și încheie spunându-i:

— Acum înțelegi, sper, cu ce ne confruntăm. E un grup de cercetători împotriva cărora nimeni, de pe Pământ sau din Ridge Stars, nu poate face nimic. Au pus acum mâna și pe poliție.

După ce Blord termină de vorbit, se făcu liniște. Hargan părea încurcat. Apoi, brusc, vorbi:

— Să înțeleg că Emerson face ceva ce n-ar trebui să facă?

Blord îl privi uluit, apoi îi răspunse:

— Se pare că nu prea vorbim aceeași limbă. Eu trebuie să înțeleg că restricțiile financiare impuse de Emerson nu te deranjează?

Hargan ridică din umeri.

— Ne-a mai sosit un concurent. Pare să fie un tip ambițios. Dar dacă se bagă în treburile mele, eu îl termin cât ai zice pește.

Blord se sprijini de spătarul scaunului. Își revenise din șoc, dar era încă surprins. Nu pentru că nu s-ar mai fi lovit niciodată de o atitudine ca asta. Se așteptase însă ca Hargan să poată face distincția între un om cinstit, care vrea să devină cineva, și un criminal sadea, în cele din urmă, oaspetele spuse:

— Încă nu te deranjează cu nimic, dar în curând va face bani grei pe seama ta. Ai răbdare să înceapă poliția să-ți ia douăzeci și cinci la sută din profiturile tuturor tranzacțiilor.

Hargan părea de gheață.

— Mă miră tare mult că te agiți atâta. De ce nu faci ca mine? Fii calm. Sigur că vor percepe o taxă, dar numai pe hârtie. Banii îi vor strânge însă niște oameni. Iar pe Hargan, cei care strâng banii sunt oamenii *mei*. Vezi tu, Artur, nu e prea bine ce faci, continuă el, fără să-i bage în seamă pe cei șase gardieni care-l păzeau pe Blord. Tu ești un simplu industriaș. Da, poți să mituiești câțiva politicieni. Poți, într-o oarecare măsură, să influențezi votarea unor legi. Aici, pe Hargan eu fac legile. Eu conduc orașele și poliția. Da, aici eu sunt stăpânul. Poate că nu sunt atât de cunoscut cum ești tu, poate că tu lucrezi la un nivel mai mare. Cred că ai cel puțin de două, dacă nu de trei ori mai mulți bani decât am eu. Dar aici, pe Hargan, eu sunt șef! Cu puterea politică pe care o am, eu manevrez mult mai mulți bani decât ai putea tu să ai vreodată. Practic, toate resursele planetei sunt la dispoziția mea. Așa încât, spuse, ridicând din nou din umeri, Emerson nu înseamnă pentru mine nimic. Dacă e cazul, pot să fac un târg cu el. Sigur că da, pot. O să primească și de la mine o taxă. În fond, dacă e împotriva pirateriei... nu?...

— Dar nu înțelegi, îl întrerupse Blord. Emerson este chiar piratul-șef. Asta tot încerc să-ți spun!

Hargan clipi, iar ochii lui aruncau scânteii.

— Ei bine, eu...

Dădu din cap a mirare, apoi adăugă pe un ton admirativ:

— Artur dragă, omul ăsta e un geniu! Eu, unul, nu cred că aş fi fost în stare de aşa ceva...

□ **CAPITOLUL 31** □

Blord hotărî că era timpul să plece de pe planeta lui Hargan. Hotărârea lui nu schimbă însă cu nimic situaţia.

Se aşeză mai bine pe scaun, dând impresia că se gândeşte la un răspuns. De fapt, el încerca să aleagă cea mai bună metodă de a scăpa din acea încăpere. Erau acolo şase oameni care-l păzeau. Doi stăteau chiar lângă scaunul lui, gata la orice mişcare să-l imobilizeze. Câte unul păzea fiecare uşă, iar ceilalţi doi îl încadraseră protector pe Hargan.

Blord vorbi încetişor:

— Jeff, cred că ai uitat cum am obţinut tot ce avem, şi eu şi tu. Ai uitat cum trăim noi aici, în Ridge Stars, că aici oamenii vin de pe Pământ să se îmbogăţească şi să îmbogăţească galaxia.

Făcu o pauză, apoi, zărind din nou pe chipul lui Hargan expresia aceea de nedumerire, continuă:

— Principalul scop al libertăţii noastre este ca tot ceea ce facem să fie bine făcut. Opinia publică e foarte exigentă cu marii industriaşi. Uite, spre exemplu, oamenii ăştia...

Ridică mâinile încătuşate arătând spre cei doi care îl păzeau, în aşa fel încât să atingă încheietura mâinii celui din dreapta. Aparent, fusese o mişcare spontană, dar de fapt obţinu rezultatul dorit. Reuşise să-l zgârie pe acel om cu unul din inelele pe care le purta. În acest inel era înfipt un ac scurt, suficient să pătrundă în piele cuiva. Dar în momentul în care se înfipse, inoculă în mâna gardianului o doză de hipnotic. Substanţa avea acţiunea unui anesteziec slab. Omul nu simţi decât o înţepătură scurtă, ca şi cum s-ar fi zgâriat, când acul îi pătrunse în piele. Bineînţeles, nu dădu nici o importanţă acestui fapt. Supraveghea în continuare atent ce se întâmpla în încăpere.

Blord vorbea în continuare, fără să ia în seamă incidentul.

— ...gardienii ăştia nu-ţi mai sunt la fel de devotaţi cum îţi erau acum zece ani. N-or să recunoască niciodată, dar fiecare are, în secret, ceva să reproşeze.

Hargan păru să-şi revină din uluială. Spuse pe un ton amabil:

— Cine nu vrea să mai lucreze pentru mine e liber să plece oricând. Artur, astea sunt cele mai stranii cuvinte pe care le-am auzit vreodată. Şi ce mă miră este că ele vin din partea unui om care şi-a câştigat reputaţia de

invincibil. Chiar nu-ți dai seama că ce prevăzuseră pământeni acum două sute de ani nu mai e de actualitate? Oamenii de azi sunt total diferiți. Descendenții celor ce visaseră la zilele astea sunt niște ființe corupte, care pot fi ușor reeducate sau cumpărate, așa cum sunt toți cei cu care și tu ai avut de-a face. Aici, în spațiu, sunt de o mie de ori mai mulți miliardari decât pe Pământ. Oamenii nu-și mai doresc acum fleacuri. Experimentul a scăpat practic de sub control. Nimeni nu-i mai poate estima cotele, cu atât mai puțin un Guvern Terestru care-i poate oferi atât de puțin unui mare om de știință cum e Emerson, care vine aici să devină, ca și noi, un mare magnat.

Blord nu-l mai asculta de mult. Se gândea numai ce să facă cu paznicul hipnotizat. La momentul potrivit, trebuia să acționeze atât de prompt, încât să nu dea naștere nici unui incident violent.

Își dădu, însă, seama că Hargan avea dreptate, într-adevăr, lumea era așa cum era, iar el, Blord, gândea nerealist. Așa era, marele experiment scăpase, într-adevăr, de sub control. În toți acei ani el trăise cu convingerea că totul avea să meargă bine. Chiar când propria lui afacere se extinsese, asemeni unei caracatițe, într-un întreg colț de galaxie, el încă mai spera într-o societate stabilă. Înțelegea acum că totul fusese o iluzie. El nu putuse niciodată să schimbe nimic în situațiile critice. Se mulțumise să-i studieze pe cei ambițioși și mândri, cum era Hargan, care puteau într-adevăr să stăpânească situația. Acum înțelegea clar că toate astea nu însemnau nimic. Emerson avea să cucerească întregul Ridge Star și de aici cumplitele consecințe pentru el și pentru întreaga umanitate.

Pentru o clipă, lui Blord i se făcu frică. Era conștient că, va avea de luptat în bătaia cea mai mare a vieții lui chiar dacă va scăpa de Hargan. Dar, de fapt, asta era și ideea. Lupta conta, nu rezultatul ei. În acest moment și în cele care vor urma, lucrurile nu au valoare decât în sine. Fiecare mișcare pe care avea s-o facă, fiecare cuvânt pe care avea să-l rostească, urma să schimbe ceva, în bine sau în rău.

Importantă era, însă, călătoria și nu locul de destinație. Nu experiența în totalitatea ei, ci fiecare etapă în parte – farmecul replicii pătrunzătoare, al gesturilor făcute în felul și la momentul potrivit. Asta era de fapt esența vieții.

Convins fiind de aceste lucruri, Blord spuse:

— Jeff, ne pierdem vremea de pomană discutând în felul ăsta. După cum vezi, rosti, ridicând din nou, demonstrativ, mâinile încătușate, eu mi-am asumat riscul de a veni aici să vorbesc cu tine personal. Cred că în momentul ăsta te-ai convins deja că nu am de gând să te omor, ci vreau să-ți cer ajutorul pentru viitor. În același timp, chiar dacă nu-ți vine să crezi, și tu vei avea nevoie de mine. N-ai vrea, totuși, să-mi scoți chestiile astea de la mâini

și să-mi înapoiezi naveta de salvare?

Așteptă curios să vadă reacția. În acel moment, pentru Hargan ar fi fost cel mai simplu să-l lase să plece. Acesta însă se așeză mai bine pe scaun și răspunse:

— Artur, mă faci să mă simt prost. Cu câțiva ani în urmă, după o mică tranzacție de-a ta, care pe mine m-a păgubit de un miliard de stelari, am început să visez la ziua în care tu ai să stai aici, în biroul meu, purtând... astea... la mâini.

— Sigur, îl liniști Blord, ăsta e unul dintre visele tale copilărești, de la începutul carierei, când încă nu erai suficient de încrezător în propriile tale puteri.

— Nu e vorba de asta. Mi-e greu să-mi imaginez că te-aș putea lăsa să pleci pur și simplu. Cred că...

Din nou încep o propoziție, dar nu reuși s-o termine.

Blord înțelese ce voia celălalt să spună. Pusese mâna pe un dușman și era peste puterile lui să-l elibereze.

— Jeff, vorbi Blord deschis, alternativa ar fi moartea sau captivitatea.

— Știu, știu, îngână acesta, regretând sincer.

— Acum, însă, cea mai bună soluție e cea prietenească. Eu am de gând să lupt împotriva lui Emerson. Dacă voi câștiga, atunci va fi și meritul tău...

— Bine, îl contrazise Hargan dar în condițiile date, nu poți fi sigur că vei învinge. Poate că ar fi mai bine să-l caut pe Emerson să văd ce părere are și el despre toată povestea asta. Știi, asta n-ar fi rău deloc. Da, acum îmi dau seama. Mai întâi Emerson are să-mi ofere o sută de milioane de stelari pentru tine. Pe urmă, eu o să-ți dau drumul și mai iau și de la tine două sute de milioane.

În final, Emerson se va oferi să mă scutească de plata taxei aceleia de douăzeci și cinci la sută. Ce părere ai de asta, Artur?

Ochii lui Hargan aruncau scânteii. Era clar că se hotărâse. Blord înțelese că pierduse bătălia verbală. Fără nici o ezitare, trecu la fapte.

Se întoarse către paznicul hipnotizat și, arătând cu mâna către el, strigă:

— Tu!

Fără să aștepte vreun răspuns, ordonă:

— Pregătește-te să tragi! Un pas înapoi! Supraveghează-i pe toți. Îl împuști imediat pe cel care mișcă!

Surpriza fu totală. Hargan rămase prost, dar la sugestia lui Blord, se

ridică și-i dezlegă cătușele de la mâini. Se resemnase.

— Artur, spuse el admirativ, nu știu cum ai făcut asta, dar e extraordinar.

Blord nu avea timp de pierdut. Îi dezarmă pe ceilalți paznici și îi ordonă celui hipnotizat să aibă grijă de ei. Apoi se strecură pe ușa pe care venise Hargan în bibliotecă. Ajunse într-un dormitor.

Se dezbracă cu cea mai mare viteză. Își schimbă repede toate hainele, punându-și pe dedesubt un costum transparent care să-l protejeze de variațiile de temperatură și apoi, peste îmbrăcămintea, un alt costum care să-l facă invizibil. După aceea strigă prin ușa întredeschisă:

— Trimite un om să deschidă ușa dinspre coridor.

Nu-l văzu nimeni ieșind. Numai când trecea pe sub praguri se putea zări silueta unei umbre. Continuă să meargă chiar pe mijlocul culoarului. Așteptă un lift liber. Paznicul de la primul etaj se miră să vadă că liftul coboară singur, ușile se deschid, dar dinăuntru nu iese nimeni. Făcu un pas înăuntru, se uită peste tot, dar nu văzu nimic. În timpul acesta, Blord se strecurase deja pe lângă ofițerul de la ușă. Ajuns afară, se îndreptă spre nava de salvare pe care o ascunsese în apropierea orașului.

Urcând la bord, se gândi că n-a rezolvat nimic nici de astă dată. Refuzul lui Hargan de a-l ajuta fusese un eșec notabil. Existau, desigur, și alte persoane importante în Ridge Stars. Avea să ia legătura cu ei cât mai curând posibil. Dar poate că mulți dintre ei vor gândi la fel ca Hargan. Probabil că unii or să accepte să-l ajute, dându-și seama că n-au altă soluția.

Sau poate că va trebui să-l înfrunte pe Skal de unul singur.

Pentru prima oară după atâta timp, Blord îl sună pe Magrusson. Acesta îi ascultă, palid, toată povestea. El n-avea însă nimic de raportat.

Blord înțelese că n-avea altceva de făcut decât să se întoarcă pe Delfi și să se gândească la ce avea să urmeze, îl rugă pe Magrusson:

— Să mă ții la curent!

Apoi întrerupse legătura.

□ **CAPITOLUL 32** □

Stătea pe scaun, gândindu-se ce avea de făcut, când sună din nou eldofonul. Era Magrusson.

— Artur, îngăimă el îngrozit, Poliția Spațială a dat un comunicat în legătură cu tine. L-am înregistrat. Ascultă...

Chipul lui dispăru de pe ecran. După o scurtă pauză, se auzi o voce

care spunea: „Doamnelor și domnilor. Poliția Spațială face public următorul comunicat: Guvernul din Ridge Stars a aprobat confiscarea patrimoniului firmei *Artur Blord Holding Company, Limited*, începând cu ziua de astăzi. Operațiune a fost necesară ca urmare a faptului că Artur Blord a refuzat, în mod arbitrar, să susțină acțiunile poliției de eliminare a pirateriei, o problemă majoră a traficului intergalactic. Viețile a mii de oameni sunt astfel puse în pericol de atitudinea autocrată a unui individ. În consecință, compania lui va fi condusă de poliție în folosul societății, până când căile de transport spațiale vor fi în siguranță. Ca o garanție a faptului că dreptul de proprietate al indivizilor este inviolabil, guvernul l-a numit pe Frederick Gantley, singura rudă în viață a lui Artur Blord, să fie custode al averii acestuia”.

Chipul lui Magrusson apăru din nou pe ecran.

Blord îl privi o clipă, apoi șopti:

— Deci de asta l-au adus aici pe vărul meu!

Directorul său general păru că n-a auzit. Întrebă pe un ton jalnic:

— Ce ne facem, Artur? Țștia pot să ne ruineze. Pot să ne termine înainte ca noi să mișcăm un deget. Toată afacerea va fi clasată înainte ca cineva să afle ceva.

Blord se gândise deja la asta. Conștient de importanța evenimentului, își dădu seama de consecințele lui catastrofale. Multă lume nu știa, dar personalitatea lui Blord era parțial o iluzie. El folosisese banii și puterea cu multă imaginație. Acesta era punctul lui forte și nimeni n-ar fi putut spune că nu-i așa. Cu câteva mii de oameni care-i stăteau permanent la dispoziție, cu o grămadă de bani plasați acolo unde era nevoie, orice dorință devenea realitate.

Și Blord nu-și refuzase nimic. Era, într-adevăr, inteligent – nici asta nu putea nimeni să n-o admită – și probabil că ar fi făcut și mai mulți bani. Dar vremurile se schimbaseră. Era foarte posibil ca Blord să nu mai ajungă niciodată la succesele pe care le avusese înainte.

— Artur, putem avea încredere în vărul ăsta al tău? Întrebă Magrusson.

— Sigur că nu, răspunse Blord iritat. Fred e o simplă marionetă în mâna lor. Trebuie să-l înlăturăm. Unde e? Ați dat de el?

Magrusson bombăni:

— Suntem cu ochii pe el. Stă mai mult prin baruri.

— Răpiți-l. Duceți-l într-un loc sigur până când am să pot veni acolo să rezolv situația.

Își dădea bine seama că orice început însemna confuzie, nesiguranță. Nimeni nu putea să preia o organizație atât de complexă cum era a lui și să

prindă de la început firul tuturor zecilor de mii de tranzacții în curs de desfășurare în fiecare moment. Nimeni nu putea ști cu siguranță câți bani avea Blord în cele o sută de bănci la care era acționar.

Rând pe rând, prin intermediul Evanei, acesta le sună pe toate fostele lui secretare și le dădu instrucțiuni precise în legătură cu depozitele lui bancare la care ele erau împuternicite să aibă acces.

Toată acțiunea părea să-i facă plăcere. Primise atâtea critici și se făcuse atâta publicitate în jurul faptului că fusese generos cu atâtea femei tinere. Dar, pentru el, asta era o garanție a loialității acestor femei față de el. Avusese grijă ca ele să nu mai aibă nevoie să lucreze niciodată și niciuna dintre ele nu-și mai oferise vreodată serviciile vreunei alte persoane care le-ar fi putut folosi împotriva lui Blord.

Unele din ele se măritaseră, altele nu. Dar toate, fără excepție, îi promisese că-l ajută.

În același timp, Blord luase legătura cu mai bine de o sută dintre oamenii săi de încredere de pe diferite planete din Ridge Stars, toți având împuternicirea de a semna cecuri. Prin ei reuși să retragă sume mari de bani și hârtii de valoare de prin bănci.

Desigur, o parte din banii lichizi s-au pierdut. Au fost destui – mai ales bărbați, după cum experiența de ani o dovedise – care au folosit prilejul ca astfel să se îmbogățească.

Blord aprecie că recuperase astfel aproape o jumătate din întreaga lui avere.

Apropiindu-se de orașul Suderea, primi prin eldofon un document care stipula oficial confiscarea. Fred Gantley era numit administrator.

— Lui Gantley o să-i dăm drumul repede, îi spuse Blord lui Magrusson. Nu trebuie să lipsească prea mult. Emerson poate să numească un alt custode dacă află că primul a dispărut.

Imediat cum ateriză, Blord se duse la sediul local al firmei *Registered Circuit*. Așa cum se aștepta, decizia de confiscare fusese deja înregistrată în circuit. Altfel n-ar fi fost valabilă.

Începu apoi să împrăștie bani în stânga și în dreapta.

Era ceva obișnuit pentru el, însă, în ultimii ani nu se ocupase personal de asta. Rând pe rând, îi cumpără cu bani pe toți cei cinci responsabili de la *Registered Circuit*.

Mașina, însă, era incoruptibilă, în sensul că pentru, a anula sau modifica un act o dată înregistrat, era nevoie de o hotărâre judecătorească. Această regulă prevenea, de fapt, eventualele intervenții nelegale ale

guvernului. Când fusese construită rețeaua, puterea de decizie a judecătorilor era limitată la modificări minore. În ultimii cinci ani, însă, circuitul se extinsese enorm. Robotizat la cel mai înalt nivel, în legătură eldofonică cu alte planete, acest sistem permitea accesul tuturor la informațiile pe care le conținea.

La sugestia lui Blord, intervenindu-se abil, fu strecurat în această rețea infernală un amendament, prin care se stipula că atâta vreme cât Fred Gantley era administratorul firmei, toate actele oficiale trebuiau semnate de el personal. În situația în care Gantley s-ar fi aflat în imposibilitate de a semna, dacă nu cunoștea foarte bine detaliile unei afaceri, nu avea dreptul să delege pe altcineva să semneze în locul lui.

Blord propuse ca amendamentul să fie valabil timp de două luni. Circuitul reduse, însă, termenul la trei săptămâni. În orice caz, Blord știa acum că are la dispoziție trei săptămâni. Îl sună pe Magrusson și-i ordonă se-l elibereze imediat pe Fred Gantley, pentru ca acesta să-și poată prelua sarcinile.

Arătându-i amendamentul, Blord îi spuse zâmbind:

— Hai, Magrusson, prietene, bucură-te. Gândește-te ce se va întâmpla când vor afla oamenii lui Emerson. Nimeni nu poate ști ce are să facă Fred în continuare.

Magrusson nu se lăsă păcălit:

— Și tu crezi că ăștia or să accepte așa ceva?

Blord îl privi serios și, dând din cap, spuse:

— Oricum, noi am câștigat trei săptămâni.

În timpul ăsta trebuie să-l supraveghem cât putem de atent. După aceea...

— ...potopul! adăugă Magrusson, posomorât.

Blord ezită. Pentru prima dată în viață era de acord cu directorul său general.

— Până atunci trebuie să ne gândim la ceva. Eu unul contez pe faptul că avem de partea noastră autoritățile locale. Au făcut deja o greșală.

— Și dacă Emerson vine să se ocupe personal?

— Atunci misiunea noastră va fi și mai dificilă.

Magrusson îl întrebă dezarmat:

— Artur, chiar n-ai tu nici o idee?

Blord întrerupse legătura. Nu, nu avea nimic, decât vreo câteva soluții vagi și o doză foarte mare de încăpățânare.

□ CAPITOLUL 33 □

După ce pleacă de la *Registered Circuit*, Blord trecu pe la unul din birourile lui secrete din zona depozitelor de materiale. O chemă pe Evana de la un eldofon cu fir direct. Ea nu era acolo, dar un robot preluă mesajul.

Evana sosi o oră mai târziu, obosită și supărată. Îl anunță că departamentul de coordonare, care era acum condus de Marian Clark, urma să fie confiscat după-amiază. Îi spuse necăjită:

— N-a găsit nimic, Artur. Nu are nici un indiciu despre locul unde s-ar putea ascunde Skal. De fapt, tu ce vrei de la el?

— Ajutor.

— Atât de prost stau lucrurile? întrebă ea îngrijorată.

— Lucrurile stau atât de prost, încât, dacă e cazul, am să mă duc personal pe Delfi I să-l caut pe Skal.

Pe masa de lângă el se aprinse becul albastru al eldofonului. Blord se uită la el. Evana, surprinzându-i expresia, îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știe nimeni că sunt aici. la toate măsurile!

Voia să spună: îndrumă-mă prin labirintul ăsta de depozite. Verifică în ce garaje sunt parcate cargouri și pregătește una din nave să plece imediat. Să ai la îndemână costume invizibile. Cheamă ajutoare.

Nu era cazul să mai spună toate lucrurile astea. După atâția ani de colaborare, Evana știa exact ce are de făcut. Se grăbi să rezolve totul, fără să mai stea pe gânduri, fără să mai pună întrebări.

Blord așteptă câteva secunde, apoi apăsă pe amplificatorul de sunet. Nu porni eldofonul.

— Da? răspunse, îngroșându-și vocea.

— Aha! Artur Blord! se auzi un glas cunoscut.

Blord înlemni. Apăsă butonul eldofonului. Pe ecran apăru imaginea unei creaturi ghemuite în întuneric, o reptilă lungă, care de-abia se zărea. Dar nu putea fi altcineva.

— Simt o satisfacție ciudată să iau din nou legătura cu tine, vorbi Skal.

Blord se liniști și spuse:

— Văd că te ții iar de șotii. Pretinzi că-mi cunoști toate mișcărilor.

Recunosc că nu-mi dau seama da unde ai știut că sunt aici, dar...

Skal îl întrerupse, rostind pe un ton glacial:

— Te avertizez! Nu veni pe Delfi I. Nu vreau să se știe că sunt din nou în

Ridge Stars și nici n-am de gând să te ajut să lupți împotriva lui Emerson sau împotriva oricui altcuiva.

— Emerson ăsta e altfel decât toți pe care i-ai cunoscut, încercă Blord să spună. Ideea mea e...

— Ideea ta e inacceptabilă, veni prompt replica. Nici nu mă amuză și nici nu mă interesează afirmațiile tale.

— Skal, încep Blord serios, vreau să-ți pun două întrebări. Unu: a fost o întâmplare că vărul meu a văzut animalele acelea?

— Nu. Aveam în momentul ăla un plan la care am renunțat după aceea.

— Aveai nevoie de ajutorul meu?

— Care-i a doua întrebare?

— Am vreo șansă să-l înving pe Emerson?

— Nu, dacă nu se întâmplă ceva neprevăzut. Ai nevoie de ceva imaginație. Își sugerez să te apuci de politică, chicoti creatura.

— Înțeleg, răspunse Blord. Dacă te răzgândești și vrei să mă ajuți, anunță-mă.

Se auzi un *clic* și imaginea monstrului dispăru de pe ecran.

Evana intră în cameră. Chipul i se întuneca pe măsură ce Blord îi povestea ce vorbise cu Skal.

— Bine, Artur, dar de ce nu te-ai contrazis cu el, de ce n-ai încercat să-l convingi?

— Evana dragă, răspunse el zâmbind și clătinând din cap ușor amuzat de nervozitatea ei, Skal poate să hotărască și singur. Până la urmă e cea mai strălucită minte pe care am cunoscut-o vreodată. Întotdeauna el acționează logic. Îți garantez că înțelege totul la un nivel pe care noi nici nu ni-l putem imagina. Eu nu-l contrazic pe Skal atunci când îmi spune că așa ceva nu-l interesează. Încerc doar să înțeleg ce pune la cale.

Zâmbetul i se stinse. Adăugă, aproape în șoaptă:

— Aș vrea să știu și eu de ce mi-a dat de înțeles că locuiește undeva în Ridge Stars.

— Dar noi știam asta dinainte.

— Bănuiam doar. Știam de animalele alea, dar de la asta până la a spune că știam de prezența lui... Am să încerc să ghicesc dacă vrea ceva, dar nu s-a hotărât ce anume. După cum se poartă, pare să fie ceva important, altfel nu m-ar fi refuzat atât de categoric. Evana, trebuie să aflăm cum a reușit să dea de mine aici, în biroul ăsta, când acum o oră eu nu știam încă unde o să merg. Și mai trebuie să aflăm ce treburi are el pe-aici.

— Eu ce trebuie să fac?

Blord o privi cu ochii mijiți.

— la legătura cu sediul local al poliției spațiale prin...

— Cu poliția spațială?! izbucni Evana. Dar asta e organizația lui Emerson.

Blord făcu semn din cap că da.

— Se ocupă încă de o mulțime de probleme de rutină. Mulți dintre angajați sunt oameni cinstiți. Dacă faci legătura cu ei printr-una dintre firmele noastre fantomă, slugoii lui Emerson nici n-or să afle.

Femeia făcu semn că a înțeles.

— Și ce vrei să aflu? îl întrebă.

— Tot ce se poate ști despre Skal. Folosește orice mijloc. Spune-le că ești ziaristă și scrii un articol, sau că firma ta are de gând să construiască un Skal de jucărie... ești...

— Bine, bine, Artur, dar tu ce ai de gând să faci?

Blord ezită o clipă, apoi răspunse:

— După cum văd eu, trebuie să aflăm exact care sunt oamenii lui Emerson.

Evana ridică din umeri.

— Află cine e șeful poliției și ai să știi.

— Nu, nu cred că-i așa simplu, răspunse Blord. E clar că mai-marii sunt puși de Emerson, dar mai sunt și ceilalți. Șefii de departamente, subalternii lor, își pot vedea liniștiți de treabă luni de zile, fără să-i deranjeze ceva. Pot aresta oameni, pot ucide, pot fi folosiți ca paravane pentru mârșăviile lui Emerson. O să fie greu să aflu cine se ocupă de așa ceva la sediul local al poliției, dar eu o să încerc.

— Ai de gând să intri în clădirea poliției?

— Da.

— Vrei să merg cu tine?

— Nu. N-ar fi bine.

După o scurtă ezitare, Evana fu de acord.

— Da, cred că ai dreptate. Artur, exclamă ea, încep să simt că vom câștiga.

Blord zâmbi, dar nu răspunse. Cel puțin deocamdată el nu era de aceeași părere.

Se pregătise de câțiva ani să facă o vizită, deghizat, la comandamentul

poliției.

Lucra acolo un om care semăna destul de bine cu Blord ca statură. Individul făcea o muncă de rutină, dar care îi permitea să aibă acces în toate încăperile. În fiecare zi el trebuia să umble prin clădirea poliției din Delfi și să hotărască ce încăperi trebuiau zugrăvite, unde trebuia să se facă curățenie, unde trebuia reparat ceva. Existau posturi similare și în alte sedii ale poliției. Și nu întâmplător, toate aceste posturi erau ocupate de bărbați care semănau destul de bine cu Artur Blord.

Nu erau spioni, erau doar angajații lui Blord. Singura lor îndatorire era ca, din când în când, să se retragă și să-l lase pe Blord să vină pentru câteva ore în locul lor. Mulți dintre ei se plimbau săptămâni întregi fără să facă nimic. În tot acest timp nu-i întreba nimeni de ce intrau într-o cameră sau în alta. De această dată, machiajul lui Blord era perfect. Ar fi fost imposibil ca la o examinare, cât de atentă, să găsească cineva vreo deosebire între el și lucrătorul de la poliție. Își acordase trei zile pentru această acțiune. Clădirea o cunoștea, mai fusese pe acolo, în vizite mai puțin ilegale decât asta. Pe urmă, studiase și o hartă.

Nu-l deranjă nimeni. Nu i se puse nici o întrebare. Avea la dispoziție un birou în care nu intra în afară de el nimeni. Se plimbase prin toate încăperile. Vorbise cu oamenii despre schimbările care se produsese de când a venit noul comisar pe Marmora II.

Mulți dintre cei cu care stătuse de vorbă spuneau că nu-și dau seama să se fi schimbat cine știe ce. Alții ziceau:

— Mda, avem un șef de departament nou.

Sau:

— Ei, nu s-a schimbat mare lucru. L-au mutat pe Meech de la *Piraterie* la *Criminalistică*. Blord află că s-au înregistrat câteva cazuri de moarte accidentală. Oamenii spuneau:

— E ciudat că s-a întâmplat așa, pe neașteptate!

Dar se dovedi greu de aflat cu cine fuseseră înlocuiți cei care muriseră. Câteodată erau avansați ofițeri bătrâni, renumiți pentru corectitudinea lor. Alteori erau aduși oameni noi. Sau, cum spusese o dată unul din ofițeri:

— Nimeni nu știe ce-l așteaptă!

În tot acest timp, angajații noi apăreau și dispăreau. Nu se mira nimeni. Era o instituție atât de mare, încât lucrătorii nici nu se cunoșteau între ei. Din când în când auzeai:

— Ne-a venit un șef nou. Cred că l-au adus de la *Criminalistică*. Și dacă aici se întâmpla așa, oare ce era pe toate cele o sută nouăzeci de planete ale

galaxiei? Unde puteai să-i găsești pe oamenii lui Emerson în toată nebunia asta?

La sfârșitul celor trei zile, Blord stabilise un lucru cert: în ceea ce privește sediul poliției de pe Delfi, nu se putea ști nimic sigur. Judecînd la rece, într-un singur birou, o echipă întreagă de anchetatori ar fi avut nevoie de câteva luni ca să descopere totul.

Cei infiltrați știau să-și șteargă bine urmele. Întors în Suderea, află că Evana și Marian nu reușiseră să afle nimic despre Skal.

— Toată lumea a încercat să ne ajute, dar asta n-a dus la nimic. Ce să mai facem?

— Să ne ocupăm de ale noastre, spuse Blord, și între timp fiți cu ochii pe vărul meu.

□ **CAPITOLUL 34** □

Brian Emerson intră în biroul lui Artur Blord după ce Ashleyton îl verificase atent. Se așază pe scaunul lui Blord exclamînd plin de admirație:

— Omul ăsta e un geniu!

Niciunul dintre ceilalți cinci nu-l întrebă despre cine vorbea. Dar Ashleyton spuse iritat:

— Voi, oameni politici, ar fi trebuit să vă gândiți că ar putea să anuleze împuternicirea lui văru-său.

Duvant, un bărbat brunet, întrebă furios:

— Apropo, pe unde mai e Gantley?

Emerson apăsă butonul unei sonerii. Intră un ofițer de poliție, căruia Emerson îi puse aceeași întrebare. Acesta răspunse pe un ton sarcastic:

— Domnul Gantley e un domn foarte nervos, care nu-și găsește liniștea decât prin baruri.

După ce ofițerul plecă, Emerson vorbi ca pentru sine:

— Gantley, o alegere extraordinară... și acum nu ne e de nici un folos...

Apoi se ridică brusc în picioare, spunînd: să mergem să vedem faimosul departament de coordonare.

Cât timp Ashleyton și Duvant, biochimistul, examină laboratoarele departamentului de coordonare, Emerson a stat lângă o fereastră, privind strada. La un moment dat, un zgomot care se auzi chiar în spatele lui îl făcu să se întoarcă. Era Ashleyton.

— Ei, ce-ați găsit? întrebă Emerson.

Celălalt era dezamăgit.

— Un singur lucru interesant, răspunse. Celelalte sunt chestii obișnuite. Totul e modernizat dar nu e adus chiar la zi.

— Poate că nu țin totul aici, spuse șeful. Or fi având magazine pentru toate echipamentele.

— E totuși o secție importantă. Duvant e de acord cu mine că ce-am găsit poate să ne fie de folos. Emerson vorbi lingușitor:

— Nu se pricepe oricine cum te pricepi tu, prietene.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— E chiar așa cum m-am așteptat. Noi nu ne ocupăm de medicamente sau dispozitive noi, nici nu ne interesează felul în care oamenii lui le-au combinat pe cele vechi. Noi îl vrem pe Blord în persoană și o să-l lovim atunci și acolo unde se așteaptă mai puțin.

— Stă mai rău decât și-ar putea imagina, îl liniști Ashleyton. Lucrul acela pe care l-am găsit...

Dar Emerson parcă nici nu auzise. Se sprijini de pervaz și spuse mai departe, vorbind mai mult pentru sine decât pentru ceilalți:

— Poliția locală a executat ordinul de a prelua compania lui Blord. Au făcut asta pentru că eu le-am cerut-o. Din nefericire, nu s-au ocupat destul de serios de legătura cu Gantley. Numai el are voie acum să semneze documente, iar timp de trei săptămâni nu poate să ne împuternicească pe noi să facem asta. Bine, atunci o să așteptăm puțin, spuse ridicând din umeri. Dar din acest moment nu veți mai întreprinde nimic împotriva lui Blord înainte de a mă anunța pe mine. În fond, ce-a obținut Blord? Ne împiedică pe noi timp de trei săptămâni să punem mâna pe compania lui. Fără îndoială, noi trebuie să ne dublăm eforturile și să-l ucidem cu orice preț.

Vorbind, Emerson se îndreptă spre ieșire. Acum era chiar la ușă. Tăcu și se întoarse cu fața spre ceilalți.

— Următorul meu ordin este să puneți stăpânire pe planeta asta, din punct de vedere economic și politic. Ocupați-vă de funcționarii publici care nu ni se supun și omorâți-i pe toți cei care ni se împotrivesc. Ca și până acum, aveți grijă ca totul să pară accident, eventual sinucidere. Se zice, deci, că Artur Blord are talentul de a se salva întotdeauna din situații aparent fără ieșire, printr-o acțiune eficientă de ultim moment. În același timp, se spune că-și învinge inamicul. Aș vrea să văd și eu cum poate, de data asta, dintr-o singură lovitură, să se salveze și să ne înlăture și pe noi din aproape două sute de planete.

Rămase o clipă nemișcat, iar ochii albaștri îi sclipeau sălbatic.

Ashleyton profită de această pauză ca să-i spună:

— Obiectul acela pe care l-am găsit... nu vrei să vii să-l vezi?

Emerson îi aruncă o privire tăioasă, apoi se îndreaptă în direcția indicată. Privind acel ecran, încântarea de pe chipul lui sporea.

Era un eldofon pe al cărui ecran apăru o tânără, urmată de Artur Blord. Perechea sa apropie de un grup de femei strânse în jurul unui grăsan. Emerson îl recunoscuse pe Magrusson, directorul general al vastei *Blord Company*.

Emerson se uită întrebător la Ashleyton.

— Cum funcționează chestia asta?

Celălalt ridică din umeri nedumerit.

— A făcut cineva o gafă, asta trebuie să fie. Probabil că atunci când am apărut noi au șters-o repede și au uitat câte ceva...

— Ai vreo idee unde ar putea să fie?

— Nu. Șansa nu ne surâde decât pe jumătate.

Blord și Magrusson se îndepărtară de grupul de femei și pășiră încet spre camera de luat vederi. Emerson îi lăsă pe cei doi și le privi atent pe tinere. Erau unsprezece cu totul. Vorbeau prea încet ca să se poată înțelege ce spuneau. Murmurul lor acoperea și vocile celor doi bărbați.

— Cred că ăsta e haremul de foste secretare.

— Se pare că sunt prietene, remarcă Duval.

Emerson le studie atent și își dădu seama că poveștile romanțioase puse pe seama lui Blord erau simple invenții.

— S-a mai spulberat un mit, rosti el în cele din urmă. Viața asta mă dezamăgește din ce în ce mai mult.

Magrusson și Blord vorbeau chiar lângă camera de luat vederi. Emerson se uita atent la ei. Blord spuse încet ceva, iar Magrusson, făcând un semn de dezaprobare din cap, strigă:

— Dar ești ridicol, Artur! Te opui unei puteri mult mai mari decât tine.

Apoi, mai încet, greu inteligibil:

— Sigur, Artur, nu poți spera că se va întâmpla ceva. Cel puțin acum, nu-ți imagina că una din fanteziile tale ar putea să-ți rezolve toate problemele și să-l dea gata pe Emerson. Nu e prima dată când un tâlhar notoriu ajunge să conducă un guvern. Sfatul meu este să te duci să-i spui lui Emerson că te dai bătut și să-l rogi să-ți înapoieze toate proprietățile cu condiția să te faci băiat bun.

Aceste vorbe părură să-l amuze teribil pe Blord, care izbucni într-un hohot de râs sănătos, molipsitor. Emerson începu și el să râdă. Se stăpâni, însă. Era nedumerit.

Când privi din nou pe ecran, avu impresia că femeile luaseră o hotărâre. Una din ele veni mai aproape. Blord întrerupse conversația cu Magrusson și se întoarse spre ea.

Emerson rânjea:

— Uite ce blondă grozavă, spuse. E drept că Blord știe să și le-aleagă.

— M-au trimis pe mine să-ți vorbesc, începu tânăra. Artur, spune-mi, de câți bani ai nevoie?

Blord zâmbi.

— Voi câți aveți?

— Ți-am oferit deja aproape tot ce aveam, răspunse ea, dar între timp am reușit să mai strângem câte ceva. Putem să-ți dăm cinci milioane de stelari pe lună, fără să vindem din proprietăți.

— E ridicol! izbucni Magrusson, care ascultase atent. Făcu un pas spre ele și le spuse: doamnelor, e o dovadă de loialitate din partea voastră. Vă admir și îl invidiez pe Artur pentru faptul că fostele lui secretare sunt gata să se sacrifice pentru el. Adevărul e că a acceptat să veniți aici ca să nu vă jignească. Dați-mi voie să vă explic cum stau de fapt lucrurile.

Făcu o pauză, ca pentru a-și aduna gândurile, apoi continuă:

— Uitați ce e, în comparație cu ceea ce are el de făcut, cinci milioane de stelari nu înseamnă nimic. Și pe urmă, cred că dumneavoastră, doamnelor, mințiți. Voi nu aveți de unde să dați atâția bani. Eu v-am fost consilier financiar și știu totul.

Se întoarse pe călcâie și-i strigă nervos lui Blord:

— Corectează-mă dacă greșesc! Ai nevoie de aproape un miliard de stelari pe lună ca să poți supraviețui în următoarele două luni. Și asta fără alte cheltuieli. Nu-i așa, Artur?

Blord se gândi o clipă, apoi făcu semn din cap că da.

— Atâta timp cât nu ne punem imaginația la lucru, spuse, este aproape cum zici.

Magrusson îi dădea, însă, mai departe:

— Oamenii nu-și dau seama cât e de greu să faci o mare organizație să meargă. Numai pe lucrurile de strictă trebuință – haine, locuință, transport – cheltuiești câteva mii de stelari în fiecare lună. Pe urmă, ai nevoie de oameni, de echipamente și trebuie să faci față la tot felul de șantaje. Toți sunt

ambitioși. Fiecare vrea să primească ceva bani în plus. Și dacă ai neapărat nevoie de serviciile unui om, atunci trebuie să plătești iar câteva mii bune...

Blord îl întrerupse calm, dar hotărât:

— Ajunge, Magrusson!

Se întoarse apoi și le privi gânditor pe tinerele femei, cărora le spuse:

— Să zicem că vom păstra acei cinci milioane pe lună ca o rezervă, o ultimă soluție, de care să ne folosim dacă eșuează celelalte planuri.

— Dar cum ai să faci rost de bani? Întrebă una din ele?

— Am câteva firme, răspuse el, care vor lua câte puțin de la Emerson și vor aduce le mine. Pe urmă aștept să-mi vină niște bani de prin bănci. Ce am să strâng, nu prea mult, are să-mi permită să țin câteva nave și să plătesc câțiva oameni care să mă ajute.

— Prostii! mormăi Magrusson. Artur, pentru ultima oară, fii rezonabil! Renunță la nebuniile astea. Ia-ți ce mai ai și du-te în altă parte. Ești încă tânăr...

— Am nevoie de un sediu, de unde să coordonez operațiunile, vorbe Blord. Aveți vreo propunere?

— Artur, nu există nici un loc unde să te poți ascunde pentru mai mult timp. Nu poți să rămâi aici, nici dacă ai aștepta să apară iar strigoiul ăla...

— Strigoiul! exclamă Blord. Părea că e gata-gata s-o ia razna. Dar acest cuvânt îl readuse cu picioarele pe pământ.

— Strigoiul! tot repeta. A, da, sigur, strigoiul. Cum de nu m-am gândit? Așa e. Totul se leagă acum. Ce prost am fost!...

Emerson, nedumerit, văzu cum femeile se privesc încântate una pe alta. Numai Magrusson părea dezgustat.

— Ce dumnezeu, Artur, spunea, nu e momentul să te ții de glume.

— Strigoiul! mai spuse Blord râzând. Nu înțelegi?... Da, o să-l hărțuim pe Emerson. O să-și dorească să nu se fi născut niciodată.

Magrussson se apucase cu mâinile de cap.

— Artur, îl certă el, doar nu pretinzi că ai să te pui cu Emerson. E ridicol. El controlează practic poliția spațială. Are oameni în toate secțiile guvernului și în toate funcțiile de conducere. Și pe urmă... gândește-te!... ăsta e Brian Emerson, cel mai mare om de știință al secolului, cu o întreagă armată de savanți care-l susțin. Iar tu nu ai nici un ban. Pentru prima oară în viața ta de om de afaceri ești sărac lipit. Într-un cuvânt, nu mai ai nimic. Vrei să spui că în situația asta te poți măsura cu Emerson?

— Pot, răspuse Blord, aprobând hotărât din cap.

Grăsanul era șocat.

— Artur, ai înnebunit de-a binelea! Auzi, strigoiul! Vrei să te duci după el? Pentru Dumnezeu, cum ai să-l găsești? Să mă scuze drăguțele doamne de la departamentul de coordonare, dar nu ai nici o bază științifică. Omule, gândește-te bine! Asta te va duce la moarte!

— Nu eu, rosti Blord, ci Emerson are să moară. Și așa o să se întâmple dacă nu-și dă seama că jocul lui a luat sfârșit. Magrusson, ia nava asta și du fetele până la iahturile lor, să poată pleca de pe planetă.

Privindu-le pe femei, le spuse:

— Să nu vă duceți acasă. Ascundeți-vă undeva. Emerson poate să facă urât când o să simtă fiorii reci ai morții.

— Și tu ce faci? Întrebă Magrusson.

— O, eu am să stau puțin de vorbă cu strigoiul. Vino să mă iei deseară. Știi tu de unde.

Leși pe o ușă metalică ce se închise cu zgomot în urma lui. Magrusson dispăru și el într-o cameră de alături. Una câte una, femeile începură și ele să plece. După câteva minute, pe ecran se vedea o cameră goală.

— Ce-a vrut să spună cu asta? Întrebă într-un târziu Emerson.

— E cea mai mare tâmpenie pe care am auzit-o vreodată, spuse unul care nu vorbise deloc până atunci.

— Dacă nu mă înșel, rânji Emerson, tocmai l-am văzut pe Artur Blord într-unul din momentele lui de inspirație. Trebuie să recunosc, povestea asta e total lipsită de sens.

— Eu parcă îmi amintesc că i-am mai auzit o dată vorbind ceva de strigoi, se trezi Ashleyton.

Emerson făcu semn că da și ridică din sprâncene, dar adevărul era că nu-și mai amintea. Spuse deodată:

— Hai să ne cărăm de-aici. Blord ăsta a înnebunit de tot. Da, da, strigoi...

□ **CAPITOLUL 35** □

Furios, Brian Emerson aruncă raportul pe biroul său din sediul poliției de pe Delfi II.

— Ne-a mai scăpat un politician! strigă el, făcând o grimasă. Spune-mi exact ce-ai aflat.

Ashleyton ridică din umeri.

— Am scris în raport, spuse, arătând documentul. Omul nu mai era aici când am ajuns noi. Se vedea că plecase în grabă.

— Dar s-a mai întâmplat asta de câteva ori în ultima săptămână. I-a avertizat cineva, reproșă Emerson.

Ashleyton nu răspunse nimic. Celălalt dădu din cap.

— E imposibil! Dă-mi lista cu cei pe care am hotărât să-i omorâm, spuse, ridicându-se în picioare.

— Ce vrei să faci?

— N-am să-ți spun nici măcar ție.

— N-ai încredere în mine? îl întrebă Ashleyton uimit.

— Nu te prosti. Știi bine că tu, eu, Duvant și ceilalți suntem prinși cu toții în treaba asta. Eu, unul, voi continua să te socotesc prieten, cel puțin până la proba contrarie.

— Mulțumesc, răspunse Ashleyton fără nici o tragere de inimă.

— Bine. Înseamnă că ne înțelegem. Acuma, uite care-i planul meu. Se pare că cineva îi avertizează pe cei pe care noi îi avem în vizor. Nu pot să fiu sigur de nimic, dar ăsta e un semn. Vreau să-mi aduni toate echipele speciale. Vom aștepta până va veni momentul potrivit să ne alegem o nouă victimă.

Ieșind din cameră, Ashleyton se întoarse din ușă și spuse:

— Mai bine ai trage un pui de somn. Muncești prea mult.

— Oboseala începe să-și spună cuvântul, recunosc Emerson.

După aproape două ore, Emerson cobora prudent dintr-un vehicul al poliției care aterizase în fața intrării principale a unui bloc de locuințe enorm. Cu toate că era obosit, se uită atent în jur, ca întotdeauna. Și asta l-a salvat. Cu coada ochiului văzu cum din partea stângă se apropia o navă spațială. Avea o viteză mai mare decât viteza sunetului, pentru că nu se auzi nici un zgomot până când ambarcațiunea nu se depărtă mult spre vest. Abia atunci huruitul și zdrăgănitul motoarelor îi zdruncinară timpanele.

Apucă să-l tragă pe Ashleyton după el în șanț și imediat bomba lansată de acea navă îi ucise pe toți cei care aterizaseră atunci.

Clătinându-se, amețit de explozie, Emerson se întoarse în ambarcațiunea poliției. Îl ajută și pe Ashleyton să urce. Bietul om era zdruncinat de șoc. O dată ajunși în văzduh, cei doi își reveniră rapid. Ashleyton vorbi primul.

— Asta înseamnă că suntem în război, spuse.

Emerson aprobă înclădat din cap.

— Nu e bine să te pui cu Blord!

— Poate că n-ar trebui să-i dăm nici un răspuns până nu ne găsim un adăpost mai sigur. Ai vreo explicație pentru ce s-a întâmplat? Întrebă Ashleyton.

Celălalt ridică din umeri.

— E limpede. A aflat cumva care e planul nostru și acum ne urmărește pas cu pas. De acum încolo, noi nu vom mai merge nicăieri. Trimitem pe alții.

— Credeam că noi am ales soluția conducerii de grup ca să fim siguri că totul va fi în regulă.

— Se pare că acum asta nu ne va mai fi de folos.

— Și atunci ce-o să facem?

— Oamenii pe care i-am ales trebuie să moară, rosti Emerson încruntat. Vom folosi toate mijloacele de care dispune poliția ca să-i găsim și să-i ucidem.

— Vreau să zic, tu, personal, ce ai de gând să faci?

— Eu am să mă duc la culcare. Simt că am nevoie de odihnă. Trebuie să dorm puțin, altfel cred că nu mai rezist.

O sonerie insistentă îl trezi pe Brian Emerson din somnul lui agitat. Îmbracă repede un halat și ieși din dormitorul care dădea în biroul de la sediul poliției.

Aici îi aștepta Ashleyton, cu un ziar în mână și cu o privire mirată.

— Tot în pat? Îl întrebă. E deja amiază. Emerson îi mărturisi cu o voce obosită:

— Nu ți-am spus, dar a trecut multă vreme de când n-am mai dormit. Am niște coșmaruri îngrozitoare. Azi noapte a fost cumplit.

Ashleyton îi întinse jurnalul.

— Uite aici ceva care într-adevăr poate să-ți producă coșmaruri. Citește titlul!

Emerson luă ziarul și aruncă o privire peste el. Sus de tot, ca titlu, scria cu litere de-o șchioapă, pe două rânduri:

MEMBRI DE SEAMĂ AI MAFIEI CRIMINALE ÎN FUNCȚII GUVERNAMENTALE.

Iar dedesubt, cu litere ceva mai mici: ARTUR BLORD DEZVĂLUIE CONSPIRAȚIA EMERSON.

Emerson îl privi pe Ashleyton.

— Și de ce te agiți atâta? Îl întrebă. În fond, ne așteptam la așa ceva și chiar eram curios care ziar o să scrie asta. Acum știu.

— Citește mai departe, îl îndemnă celălalt.

A fost ucis de curând șeful dumneavoastră care ocupa un post guvernamental? Au dispărut în ultima vreme persoane pe care le cunoșteți? Au apărut în locul lor niște indivizi suspecti? Dacă sunteți simpli slujbași sau funcționari guvernamentali, în orice loc din Ridge Stars v-ați afla, Artur Blord vă roagă să vă răspundeți vouă înșivă la aceste întrebări.

Emerson se uită la Ashleyton zâmbind.

— Mă mir, îi spuse, că tu, Ashleyton, te alarmezi așa din cauza unui asemenea atac. Știm cu toții că Artur Blord conducea câteva ziare. Repet, acum am aflat care sunt acestea și putem lua măsuri împotriva lor. Între timp, o să montăm câțiva ciraci să împrăstie tot felul de zvonuri, să-l vorbească de rău, să se minuneze în gura mare, întrebându-se dacă nu cumva Blord e puțin deranjat la minte, să spună că proprietățile lui nu există decât pe hârtie, să sugereze că în spatele bandelor de pirați nu e nimeni altcineva decât Artur Blord. Recunosc, ne-a pregătit un atac inteligent, dar oare ar fi putut proceda Blord altfel?

Ashleyton era însă nerăbdător.

— Brian, termină cu vorbele astea în vânt și citește articolul ăsta, poate că până la urmă o să înțelegi. Eu unul nu pot să pricep. Eu zic să-l facem scăpat și să-l lăsăm în pace cât mai avem timp să ne salvăm și noi.

Emerson îl privi mirat și se apucă din nou să citească. De astă dată întoarse pagina nedumerit. La un moment dat, culoarea din obraji îi dispăru brusc. Puse ziarul jos și începu să se plimbe prin cameră de colo până colo. În cele din urmă se opri și strigă:

— De unde a luat toate numele astea? E imposibil! Nimeni în afară de mine nu știe numele tuturor persoanelor importante din organizația noastră. E o înscenare grosolană!

Ashleyton înțepenise.

— Și spunea că o să-i omorâm pe toți liderii locali și pe toți operatorii care nu cooperează. Țștia cunosc acum toate numele importante. Pe cei din guvern pe care i-am plătit, agenții noștri care i-au înlocuit pe cei uciși... N-am mai pomenit niciodată așa ceva. Și ai văzut ce sfaturi le dă Blord...

Emerson dădu mecanic din cap.

— Le cere oamenilor să nu-i asculte pe cei ale căror nume apar pe listă. Le cere ofițerilor mai în vârstă să înceapă să-i aresteze... Dacă vom răspunde cu curaj provocării ăsteia, poate că...

Ashleyton îl apucă de braț.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Brian, oprește-te! Eldogramele curg

una după alta. Articolul ăsta a fost publicat în toate ziarele de mare tiraj din orașele sistemului Ridge Stars. Oamenii noștri sunt speriați. Angajații lor îi pun la zid. O parte dintre ei încearcă să fugă. Nu s-au așteptat niciodată ca numele lor să fie făcute publice.

— Succesul nostru depindea de ținerea în secret a numelor celor ce urmau să ocupe posturi-cheie și să conducă astfel milioane de salariați... bombăni Emerson.

Celălalt se dovedi mai pragmatic.

— Ce-ai de gând să faci? Îl întrebă. Rămâi să te lupti?

— Să mă lupt? Ești nebun? În condițiile astea ar fi un miracol să mai scap de-aici nevătămat. Dădu din cap, apoi rosti, mohorât: Ashleyton, trebuie să plecăm imediat din Ridge Stars. Asta o să rezolve totul. Ne ducem într-o zonă nelocuită și o luăm de la capăt.

Își mijise ochii. Buzele îi erau strânse, într-o grimasă de furie. Pe chipul lui rămăsese totuși întipărită nedumerirea.

— Nu pot să înțeleg, mai spuse el. Cum mama naibii a reușit Blord să afle toate numele alea?...

□ **CAPITOLUL 36** □

Câteva zile mai târziu, Blord îi povestea totul lui Magrusson. Evana, care știa deja totul, rămăsese în biroul dintre depozite.

— Aștept aici, spuse ea hotărâtă.

Blord își făcea loc prin labirintul depozitului. Era o hală imensă, încărcată cu tot felul de lucruri. Înăuntru mirosea a lemn și a umezeală și a... încă ceva... Ceva care, deși știa bine ce e, îi dădu lui Blord fiori reci pe șira spinării. Brusc, mintea îi fu invadată de o alta, rece, dar prietenoasă. Avu impresia că îl atinge ceva întunecat și umed.

— Sunt chiar în stânga ta.

Blord se întoarse și se opri.

Între două rafturi încărcate cu diferite obiecte zăcea o creatură monstruoasă, acoperită cu solzi. Apăru un cap ca de șopârlă, dar cu niște ochi verzi, inteligenți.

Blord îi vorbi lui Magrusson pe un ton care nu trăda cu nimic emoția pe care i-o stârnea acea creatură.

— În momentul în care mi-am dat seama că „strigoiul” nu era nimeni altcineva decât Skal, am înțeles limpede totul. Și am încercat să găsesc soluția cea mai bună.

— Artur, pentru numele lui Dumnezeu, hai să ieșim de-aici. Cheamă poliția! șopti Magrusson, tremurând de frică din toate încheieturile.

— De fapt, continuă Blord, care începuse să se liniștească, mi-am dat seama că Skal, cu capacitatea lui de a citi gândurile, m-ar putea ajuta să-l înving pe Emerson. În primul rând, nelăsându-l să doarmă și, în al doilea rând, aflând de la el numele tuturor agenților săi. În rest, a trebuit să înțeleg de ce Skal mi-a arătat animalele alea scârboase. În acel moment se aștepta să aibă nevoie de ajutor. După aceea, desigur, continuă Blord, a reușit să-și rezolve singur problemele, așa încât m-a refuzat atunci când eu i-am cerut sprijinul.

— Adică atunci, la eldofon?

— Da.

— Stai un pic, mie mi-ai spus că era o convorbire interstelară.

— O simplă precauție. A sunat chiar de aici, dar printr-un eldofon de pe Delfi II. Trebuie să recunosc, acel refuz m-a înfuriat. Pentru că rasa lui a dispărut, Skal urăște acum toate ființele care au avut mai mult noroc. Și îl amuza să vadă cum civilizația noastră ajunge la dispoziția unuia ca Emerson.

— Dar până la urmă te-a ajutat, se grăbi Magrusson. Bănuiesc că ai făcut o înțelegere cu el.

— Da. Iar tu, prietene, mă vei ajuta să-mi ții promisiunea.

— Eu? se alarmă dolofanul.

— Am promis să-i aduc animale din acelea scârboase cât timp va sta aici. Dar deocamdată are probleme cu stomacul. Nu mănâncă decât un anumit fel de mâncare. De când i-am dăruit castelul, acum câțiva ani, nu și-a mai putut procura hrana de pe Delfi II. Am hotărât deci să aducem acele vietăți și să le aclimatizăm aici, în depozitele mele. Nu e de mirare că Marian n-a putut să le dea de urmă, pentru că n-au fost niciodată în altă parte decât în acest loc.

— Artur, spune o dată, nu mă mai fierbe. Ce trebuie să fac eu cu... animalul ăsta?...

— Să-l hrănești, până depășește perioada asta critică. Și pe urmă o să-l ducem undeva departe. Vreau să-l instalăm pe o planetă nelocuită, la câteva mii de ani-lumină, o planetă pe care să nu existe ființe inteligente și nici nave spațiale. Cineva trebuie să dea viață visului primilor coloniști de pe Pământ. Și în ceea ce privește Ridge Stars, acel cineva voi fi eu. Vremea celor de teapa lui Hargan a trecut.

Magrusson întrebă nerăbdător:

— Ce-ai vrut să spui cu perioada critică a lui Skal? Ce...

Tăcu. Scrută întunericul cu privirea.

— Aha! Acum el...! exclamă, înțelegând despre ce era vorba. Ei bine, o să fie o... aha! deci asta era!...

Blord aprobă din cap. De fapt era mult mai impresionat decât lăsa să se vadă. Ceea ce se întâmpla era absolut normal, dar imensitatea trupului căruia i se întâmpla asta făcea ca totul să pară nemaipomenit.

Cu tot întunericul, cei doi puteau vedea pielea aceea enormă atârând de partea mai groasă a unui corp interminabil.

Ca orice altă reptilă, Skal se afla în perioada de năpârlire.

Se întoarseră în birou. Evana adormise pe un scaun. Părul blond-roșcat, ușor ondulat, i se revărsa pe spate. Dormea cu capul pe umăr.

Blord o privi cu blândețe.

— Ce părere ai de viitoarea doamnă Blord? întrebă.

— Căsătorie! exclamă Magrusson, făcând ochii mari. Nu crezi că te cam întreci cu firea?

— Eu cred că tocmai mi-am venit în fire, răspunse Blord. Un om care-și propune să instaureze era păcii și ordinii într-o întreagă societate trebuie ca, în primul rând, să-și pună ordine în propria lui viață. Să aibă o soție, o familie, un cămin... Problema este dacă o să vrea ea să se mărite cu mine! În ultima vreme a devenit o personalitate puternică. Poate că n-o să vrea să-și asume rolul de soție și de mamă.

Tânăra de pe scaun tresări, apoi se ridică în picioare.

— De când aștept să aud asta! șopti ea, emoționată. Pentru ce crezi că am muncit eu toți anii ăștia?

Îl apucă pe Blord de mână și-l trase spre ea.

— Ia vino tu încoace, îl chemă. Am deja douăzeci și cinci de ani și am de gând să-ți fac nouă copii. Așa că n-am deloc timp de pierdut.

Blord o întrebă zâmbind:

— Da' cine-a zis de nouă copii?

— Nu contează unde ne oprim, râse ea. Cel mai important este când începem.

— Ei, atunci, zise Blord arătând spre eldofon, hai să facem legătura cu circuitul de înregistrare și să semnăm actele de căsătorie.

— Acum? întrebă Evana copleșită de emoție, în timp ce ochii i se umplură de lacrimi.

— Acum! răspunse Blord hotărât.

Ținându-se de mână, se apropiară amândoi de eldofon.

